Colecția

Iubiri de poveste

Mia Marlowe

Seducție la prima vedere

SERIA „ATINGEREA SEDUCȚIEI“

Lady Viola Preston poate lua butonii de la manșetele unui gentleman fără ca acesta să bage măcar de seamă, la fel cum poate descuia cel mai complicat mecanism al unui seif în mai puțin de un minut. Însă, de fiecare dată când fură vreo bijuterie, Viola are grijă să poarte mănuși, pentru că, de fiecare dată când atinge o piatră prețioasă cu mâna dezgolită, piatra începe să îi „vorbească“, făcând-o să aibă viziuni tulburătoare – aproape la fel de neliniștitoare precum imaginea străinului cu privire glacială care o prinde în flagrant delict.
Și astfel, Viola ajunge să fure în beneficiul lui Greydon Quinn. Însă posibilitatea de a petrece o noapte în brațele puternice ale răvășitorului locotenent o sperie chiar mai tare decât povestea plină de violență a diamantului roșu pe care Quinn este hotărât să pună mâna cu ajutorul ei. „Atingerea“ a fost dintotdeauna slăbiciunea Violei, iar contactul dintre trupurile lor, de la care locotenentul Quinn nu se dă în lături, este pe cale să-i distrugă Violei toate barierele și să-i zdruncine din temelii orice urmă de rațiune.

Mia Marlowe, autoare premiată de romane istorice romantice, a primit numeroase elogii încă de la debut. Până în prezent, cărțile ei au fost traduse în 10 limbi, numărându-se printre prezențele constante în topurile *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0728-7

MIA MARLOWE

Seducție la prima vedere

Touch of a Thief
Mia Marlowe
Copyright © 2011 Diana Groe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Seducție la prima vedere
Mia Marlowe

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARLOWE, MIA
Seducție la prima vedere / Mia Marlowe.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0728-7

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

MIA MARLOWE

Seducție la prima vedere

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

Noiembrie, 1856
Amjerat, un principat al Indiei

Indiferent de zi, cineva se zvârcolea de plăcere în casa celei mai căutate curtezane din întregul Amjerat. Din păcate pentru căpitanul Greydon Quinn, în ziua aceea nu era el norocosul.

– Foarte bine, Quinn-sahib, gânguri Padmaa, când el își coborî gura pe gâtul ei. Mirosea a iasomie, a mosc și a femeie caldă, excitată. Devii rapid un maestru al învățăturilor Vatsyayana.

Devenea rapid un pericol pentru propriii pantaloni, însă scopul acestui exercițiu era de a oferi plăcere desăvârșită femeii, deci doar Padmaa era expusă în toată goliciunea ei superbă. Când Quinn își propusese să deprindă tehnicile antice de oferire a plăcerii dintr-un obscur text sanscrit intitulat *Kama Sutra*, își dăduse seama că aveau să existe, pe parcursul acelei odisei senzuale, și momente care să presupună sacrificii din partea lui.

Acesta era un astfel de moment.

Regiunea inghinală îi pulsa dureros sub efectul dorinței necruțătoare, dar se concentră pe respirația sacadată a Padmaei și pe fiecare tresărire înfiorată a mușchilor de sub pielea ei maro-aurie.

– Ești cel mai bun elev pe care l-am avut vreodată, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată.

Îi luă o mână și i-o conduse pe abdomenul ei, spre deliciile catifelate și dulci dintre picioare. Printr-un soi de magie orientală, Padmaa își îndepărta întotdeauna toate firicelele de păr de pe corp, chiar și pe cele care îi acopereau sexul. Quinn îi considera vulva netedă a fi de un erotism exotic.

– Mulți dintre compatrioții tăi vin la mine să deprindă artele senzuale, dar atât de puțini își termină lecțiile. Scoase un tors

ușor și își ridică pelvisul spre degetele lui exploratoare. Cum crezi că se explică asta?

La cum îi zvâcnea tot corpul, tânjind după descărcare, lui Quinn îi venea greu să creadă orice.

– Fii atent, Quinn-sahib, spuse ea, când degetele lui alunecară de pe punctul pe care Padmaa îl numea „mica ei perlă". Poți face două lucruri deodată.

El inspiră adânc, pentru a-și limpezi mintea, și își reluă dezmierdarea intimă. Padmaa scoase un geamăt ușor de aprobare.

– Cred că e o chestiune de timp ceea ce îi împiedică să își finalizeze lecțiile, spuse el printre dinții încleștați, chinuindu-se să își păstreze controlul.

Pielea ei se înfierbântă deodată, transmițându-i un mesaj de dorință ce ajunse direct în zona lui inghinală. Cu un efort suprem de voință, el reuși să nu-și smulgă pantalonii de pe el pentru a se îngropa în umezeala ei catifelată.

– Nu avem toți zile de aceeași lungime... la fel de multe... bătăi ale inimii... cât trăim?

Quinn prinse încredere constatând că Padmaa, expertă în artele senzuale, părea să se chinuiască la rându-i să își păstreze controlul.

– Ba da, dar noi, englezii, ne împărțim zilele în segmente ordonate și practice de ore și minute.

Când Quinn sosise pentru prima dată în India, fusese iritat de lipsa de respect față de punctualitate a asiaticilor. Între timp, învățase că erau momente când eternul *acum* nu putea fi înregimentat într-un program occidental.

– Nu, eu cred că e din cauză că majoritatea englezilor nu urmăresc decât propria lor satisfacție, nu modalități de a le oferi plăcere... femeilor... lor... oh!

Ochii ei întunecați se dădură peste cap, iar trupul îi deveni rigid, pregătindu-se pentru momentul descărcării.

Când Padmaa se abandonă orgasmului în valuri scânteietoare, Quinn se lumină la rândul lui, reflectându-i plăcerea. Capacitatea de a duce o femeie pe astfel de culmi avea darul de a-l face pe un bărbat să se simtă dureros de viu.

Era sigur că Padmaa avea să își demonstreze recunoștința răspunzându-i cu o favoare similară de îndată ce îi încetau spasmele.

Cineva bătu ușor la ușă. Quinn blestemă în barbă. Padmaa se ridică tremurătoare din patul lor de perne și își înfășură un sul de mătase în jurul trupului.

– Intră.

– Așa și intenționam, bombăni Quinn.

Era cât se poate de bine să îi oferi plăcere unei femei, dar bărbații aveau și ei nevoile lor.

La ușă era Sanjay. Quinn se ridică.

– Mii de scuze, prietene! Nimeni nu ar fi bănuit că bărbatul în colanți jerpeliți și tunică era prințul moștenitor al principatului Amjerat. Quinn îl însoțise în numeroase aventuri incognito când acesta se strecurase neobservat de gărzile lui și se furișase din palat, dar era prima dată când îl întrerupea în timpul unei vizite la Padmaa. Sunt probleme la templu.

– Ce fel de probleme?

– O bandă de thugi a pătruns în curtea exterioară, spuse Sanjay. Deja l-au ucis pe unul dintre preoți.

Nu toți adepții zeiței distrugătoare Kali practicau omorul ritualic, dar Quinn auzise că un grup de thugi se deplasa spre sud pe Grand Trunk Road, presărând în calea lor ofrande închinate zeiței lor. De regulă, se arăta tolerant față de credințele altora, însă cadavrele strangulate lăsau o dâră deosebit de neplăcută. Fiecare crimă era considerată un act de *puja* – venerarea zeiței Kali.

Britanicii încercaseră să înăbușe acel cult, dar era evident că unii adepți încă supraviețuiseră. Acum, că această nouă bandă ajunsese în Amjerat, Quinn putea lua măsuri împotriva lor.

O sărută pe Padmaa pe obraz.

– Îmi cer scuze. Trebuie să plec.

– Înseamnă că lecțiile tale s-au încheiat. Din vocea ei muzicală răzbi o notă de regret. A oferi plăcere fără gândul de a primi ceva în schimb e obiectivul unui suflet iluminat.

– Nu sunt chiar atât de iluminat, mârâi Quinn frustrat, îndesându-și la curea revolverul Beaumont-Adams. Crede-mă, m-am gândit al naibii de mult la asta.

Pornind în pas vioi, Quinn îl urmă pe prinț în noaptea înăbușitoare, și străbătură împreună o alee îngustă ce ducea la impunătorul templu din centrul capitalei principatului Amjerat. Se apropiară de ușa laterală a templului, în caz că banda de thugi postase un paznic la cea din față.

– Ce caută în templu? șopti Quinn când el și Sanjay aproape ajunseră la acesta.

Majoritatea victimelor selectate de thugi erau surprinse când se întorceau împleticindu-se de la speluncile unde se fuma opiu, prea cufundați în langoarea lor leneșă pentru a opune rezistență.

– Mă tem că este vorba despre *Baaghh kaa kkhuun*.

– Sângele Tigrului? își traduse Quinn, alergând spre micuța ușă din lateralul clădirii.

Sanjay îl urmă.

– O, da. Este diamantul roșu care alcătuiește ochiul zeului nostru Shiva. Se spune că deține o putere imensă. Dacă ajunge în mâinile cui nu trebuie, energia pietrei *Baaghh kaa kkhuun* devine malefică.

– Atunci, hai să ne asigurăm că rămâne în mâinile cui trebuie, bine? Quinn scoase revolverul, dorindu-și să îl fi reîncărcat după exercițiile de tir din după-amiaza aceea. Se grăbise prea tare să ajungă la Padmaa. Nu avea decât patru gloanțe în locul celor douăsprezece obișnuite.

Quinn deschise ușa cu piciorul și urlă spre banda de ucigași, poruncindu-le să înceteze. Când te aflai în inferioritate numerică, puțină bravadă rareori dădea greș.

Însă nu reuși decât să atragă atenția ucigașilor. Quinn numără zece persoane. Thugul cocoțat pe două dintre cele patru brațe ale masivei statui din capătul îndepărtat al templului le aruncă o privire și continuă să scoată ochiul roșu al zeului folosindu-se de un pumnal ce arăta foarte periculos.

Quinn ridică pistolul și puse la pământ patru thugi care porniseră în fugă spre el și spre prinț, cu săbiile lungi și curbate

scânteind. Se gândise să încerce să îl doboare pe cel cățărat pe Shiva, însă ceilalți patru erau mai aproape. În plus, prințul Sanjay ar fi reacționat urât dacă Quinn ar fi înfipt din greșeală un glonț în zeul lui.

În situația dată, el și prințul se postară spate în spate, spintecând aerul cu săbiile lor, ținând piept celorlalți ucigași din banda de mascați. Cu lamele descriind arcuri prin aer, Quinn și Sanjay se rotiră sincronizat, într-un dans stilizat al morții. Nici unul dintre cei care ajungeau suficient de aproape de ei nu scăpa netăiat.

Quinn rămânea de fiecare dată uluit de cât de mult se ascuțeau simțurile unui bărbat în toiul luptei. Remarcă o aluniță păroasă împărțind în două sprânceana unuia dintre atacatorii lui, mirosul înțepător de schinduf și curry revărsându-se din robele fluide ale acestora și țipătul strident când lama lui spintecă o venă, făcând să țâșnească în aer un jet puternic de roșu.

Atât el, cât și prietenul lui erau spadasini experți, dar, dacă unul din ei ar fi fost pus la pământ, ar fi murit amândoi.

Thugul care desfigura zeul lăsă brusc să îi scape un țipăt prelung și ascuțit. La auzul acelui sunet, restul bandei se întoarse și porni în fugă după bărbatul care ținea diamantul roșu încleștat într-o bucată de mătase neagră.

Quinn și Sanjay o luară la goană după ei, dar în scurt timp îi pierdură în labirintul încâlcit al bazarului. Diamantul *Baaghh kaa kkhuun* dispăru ca o picătură de scuipat în Gange. Și se pierdu fără urmă când coborî în pântecul infect al lumii subterane din Amjerat.

Martie, 1857
Londra

„De data asta e în mod cert și fără îndoială ultima oară“, își promise Lady Viola Preston în timp ce se strecură pe fereastra de la parter a elegantei case din Londra.

Viola studiase noul colier cu smaralde al lui Lady Henson în timp ce la dineul locotenentului Quinn fusese servită supa, dar

apoi locotenentul pomenise că adusese cu el din India câteva grămăjoare de pietre neșlefuite. Un nabab recent întors nu ar fi trebuit să se laude descriindu-și în detaliu bogățiile dacă nu dorea să fie ușurat de acestea.

Agentul Violei avea să fie nevoit să taie în bucăți colierul lui Lady Henson – și, chiar și atunci, pietrele aveau să rămână mari și într-o culoare de o profunzime unică. Exista riscul de a fi recunoscute. Pietrele neșlefuite – una dintre ele mare câte un sâmbure de piersică, dacă era să dea crezare spuselor locotenentului – erau aproape imposibil de identificat. Viola avea să le poată da la valoarea lor întreagă.

Apoi avea să se oprească.

„Încă o dată și gata", își promise Viola în sinea ei. Deși, asemenea eroinei shakespeariene după care fusese botezată, avea să-i fie dor să poarte pantaloni bărbătești din când în când. Erau mult mai confortabili decât corsetele și cercurile de crinolină.

De undeva din interiorul reședinței elegante se auzi un scârțâit discret. Viola își ținu răsuflarea. Auzi ticăitul ceasului cu pendul din holul de la intrare. Când nu mai auzi nimic altceva, își dădu seama că nu fusese decât oftatul unei case vechi lăsându-se greu pe fundație pentru a se retrage la culcare.

Camera în care intrase avea un miros stătut de fum de trabuc și de brandy, rămas de la dineul din seara precedentă. Dar nu era nici un miros nou. Poate că locotenentul Quinn acceptase oferta lui Lord Montjoy de a-l prezenta pe Quinn la clubul lui Montjoy în seara aceea.

„Mai degrabă s-au dus la un bordel." Nu conta. Casa era goală. Motivul era prea puțin important.

Urcă tiptil scările principale, atentă să observe eventualii servitori. Locotenentul nu apucase să își angajeze întregul personal necesar în casă, dar adusese cu el un servitor nativ din India. În timpul dineului, Viola îl observase pe tipul cu turban în umbră, coordonând câțiva lachei împrumutați și dând comenzi discrete servitoarelor aduse temporar. Cel mai probabil servitorul indian se afla undeva prin casă.

„Câtă vreme stau departe de bucătărie sau de mansardă, voi fi bine", își spuse Viola. Știa că pietrele aveau să se găsească în camera locotenentului Quinn.

Agentul ei avea un prieten în breasla zidarilor, prieten care, în schimbul unui preț generos, le dezvăluia bucuros unde se aflau comorile secrete ale înaltei nobilimi. Conacele de pe acea elegantă stradă din Londra erau echipate toate cu seifuri identice, încastrate în perete, aflate în dormitorul principal. Broasca modernă, cu sistem cilindric, avea să se deschidă fără împotrivire sub atingerea abilă a Violei.

Avea un talent anume. Două, de fapt, dar cel de-al doilea nu-i plăcea nici pe departe la fel de mult.

Foarte încet, deschise ușa dormitorului. *Bun.* Fusese gresată recent. Nu auzi decât un hârșâit slab al balamalelor. Draperiile grele de damasc erau trase, așa că Viola rămase nemișcată, așteptând ca ochii să i se adapteze la întunericul mai profund. Și iată-l acolo! Un peisaj în ramă aurită, aflat pe peretele sudic, marca locul unde se afla seiful.

Viola traversă cu grijă încăperea și trase ușor în lateral cablurile cu care era suspendată pictura, mutându-le puțin mai încolo pe șina de tablouri, având grijă să nu lase cârligele de lângă tavan să cadă cu totul. I-ar fi fost al naibii de greu apoi să le pună înapoi. Dar, dacă avea cât de puțin noroc, urma să reușească să împingă tabloul înapoi și poate aveau să se scurgă câteva zile înainte ca locotenentul Quinn să descopere lipsa pietrelor. După ce mută rama circa treizeci de centimetri, găsi seiful exact acolo unde spusese prietenul lui Willie că avea să se afle.

Viola își lipi urechea de încuietoare și închise ochii pentru a se concentra. Când auzea un țăcănit sau simțea o ușoară poticnire sub degetele ei, își dădea seama că descoperise o parte din combinație. După doar câteva încercări eșuate, ultimul cilindru intră și el la locul potrivit, iar Viola deschise seiful.

Și fu întâmpinată doar de un gol întunecat. Băgă mâna înăuntru și își trecu degetele peste muchia interioară a cutiei de fier.

– Cauți ceva?

Vocea masculină răsună tunător dintr-un colț cufundat în întuneric.

„Drace!“ Viola se năpusti spre ușă, dar aceasta se trânti în fața ei. Servitorul indian ieși din ascunzătoarea sa din spatele ușii.

– Te rog nu încerca să fugi, altfel cu regret te informez că voi fi nevoit să te împușc.

Vocea melodioasă a hindusului nu trăda nimic din seriozitatea amenințării.

Viola fugi spre fereastră, sperând că era deschisă în spatele draperiilor. Și că sub aceasta se afla un tufiș prietenos care să îi atenueze căderea.

Locotenentul Quinn o prinse înainte să ajungă la geam, lipind-o cu spatele de pieptul lui. Mâna lui mare se răsfiră peste unul din sânii ei neacoperiți de corset.

– Pe toți dracii! E o femeie. Aprinde lampa cu gaz, Sanjay.

Lumina galbenă din sfeșnicul de pe perete inundă încăperea. Viola clipi în fața intensității bruște a acesteia, apoi coborî piciorul peste laba bărbatului care o capturase, călcându-l cu toată forța ei. Quinn mormăi, dar nu îi dădu drumul. O răsuci pe călcâie pentru a o întoarce cu fața spre el, sprâncenele lui ridicându-se fulgerător, în semn de surprindere, când o recunoscu.

– Lady Viola, nu se poate ca tocmai tu să fii Hoțul de Bijuterii din Mayfair.

– Firește că se poate. Chiar dacă era hoață, nu era și mincinoasă. V-aș fi recunoscătoare, domnule, dacă v-ați lua mâinile de pe persoana mea.

– Sunt convins că da.

Gura locotenentului se curbă într-o expresie sumbră, dar bărbatul continuă să o țină strâns de partea de sus a brațelor. Servitorul lui indian nu coborî țeava revolverului nici un milimetru.

– Nu ți-am spus, sahib? Când a privit smaraldele contesei, ochii i-au scânteiat în verde. Servitorul nu mai purta turbanul, iar părul lui negru precum cărbunele i se revărsa în șuvițe groase până dincolo de umeri. E o diavoliță, femeia asta.

– Poate. Quinn ridică una din sprâncenele lui brunete. Dar, dacă așa stau lucrurile, atunci bătrânul meu vicar avea dreptate. Diavolul știe într-adevăr să îmbrace forme plăcute.

Cuvintele lui răsunară în urechile Violei precum un compliment cu dublu sens. Nu îl studiase prea atent pe locotenentul Quinn în timpul dineului. Nu prea avea timp pentru bărbați și pentru problemele pe care i le creau aceștia unei femei. Se arsese o dată, și era de-ajuns. Fusese concentrată pe smaraldele lui Lady Henson. Acum îl cântări cu o privire cercetătoare ce se potrivea cu a lui.

Trăsăturile regulate ale lui Quinn erau de o frumusețe clasică. Gura lipsită de riduri și dinții albi o făcură pe Viola să își dea seama că era mai tânăr decât estimase ea inițial. Se îndoia că apucase să vadă treizeci și cinci de primăveri. Pielea lui albă de englez se bronzase sub soarele fierbinte al verilor indiene și fusese biciuită de musonii tânguitori ai Indiei. Perioada petrecută în țara aceea îl răsplătise cu bogății, însă subcontinentul își lăsase amprenta asupra lui. Ochii lui cenușii ca furtuna erau cu atât mai bine scoși în evidență de nuanța pielii profund bronzate. Păreau să privească direct în ea și să o vadă dincolo de măștile ei – să vadă în ea hoața cu pretenții de lady.

Quinn îi aruncă o privire servitorului său.

– Se pare că îți datorez o sută de rupii. Clătină din cap. Eu aș fi pus rămășag pe vicontele Fenway. Era un derbedeu încă de pe când am fost colegi la Eton. Credeam că progresase de la a copia la examene la a fura bijuterii. Îi eliberă brațele și luă mâna Violei, înclinându-se ușor deasupra ei. Îmi cer iertare că v-am pus la îndoială, doamna mea. Se pare că sunteți *într-adevăr* ticăloasa cu degete agile pe care speram să o prindem în seara aceasta.

– Nu e nevoie să apelezi la invective. Își smulse mâna dintr-a lui. Poate că, dacă reușea să-l facă să vorbească în continuare, avea să se poată strecura până lângă ușă și să fugă. Apoi ar fi fost cuvântul lui împotriva cuvântului ei, și nimeni care nu o văzuse vreodată descuind un seif nu ar fi crezut-o capabilă de așa ceva. Un mincinos nu își permite să arunce cu pietre. Nu spuneai că îi vei ține companie lui Lord Montjoy la clubul său în noaptea asta?

– Ba da, dar a lăsa un prieten cu ochii în soare după ce i-ai promis să îl însoțești la club și a ușura un bărbat de bijuteriile sale nu sunt păcate de aceeași magnitudine, nu-i așa?

– A ușura un bărbat de bijuteriile sale. Îi aruncă o privire obraznică. Uite o idee interesantă!

Viola își dori să își fi putut retrage cuvintele imediat ce îi zburară de pe buze. Asocierea ei cu Willie o expusese la o mulțime de vulgarități auzite involuntar cât așteptase la magazinul lui ca acesta să se elibereze îndeajuns pentru a se putea ocupa de treburile lor. Fusese atinsă în sensibilitatea ei. O lady nici măcar nu ar fi gândit vreodată așa ceva, cu atât mai puțin să rostească.

Quinn pufni în râs.

– Ai să mă ierți dacă nu încep să dârdâi de frică – rânjetul îi păli –, dar eu nu mint. Doar răspândesc informații greșite. O tactică a cărei eficiență a fost confirmată de timp și folosită cu un motiv temeinic.

– Presupun că îți imaginezi că eu nu aș putea nicidecum să am un motiv temeinic pentru acțiunile mele.

Făcu nonșalantă un pas sau doi spre ușă.

Lat în umeri și îngust în talie, Quinn îi imită mișcarea cu grația sinuoasă a unei feline mari. Dacă ar fi fost nevoită să flirteze cu el pentru a ieși din acel bucluc, nu ar fi fost cea mai josnică faptă pe care ar fi făcut-o vreodată. Dar nu putea să meargă decât până la un punct. Dacă ar fi fost dispusă să se vândă de la bun început, nu ar mai fi fost nevoită să recurgă la furt.

– Presupun că intenționezi să mă denunți și să îmi distrugi reputația.

– Mă tem teribil că am ajuns prea târziu pentru a mai putea să distrug ceva la tine, doamna mea.

Viola ridică brusc mâna pentru a-l plesni, dar el îi prinse brațul în aer și i-l imobiliză. Privirea lui sfredelitoare îi încremeni restul corpului. Văzu o cicatrice subțire întinzându-se peste una din sprâncenele lui, până la cărarea făcută în lateral în părul lui negru. Chiar dacă locotenentul Quinn era un bărbat chipeș ca un crai, era în același timp un om al faptelor. Periculos. Printre ceilalți

bărbați din înalta nobilime, ar fi ieșit în evidență precum un animal sălbatic în mijlocul unei turme de animale domesticite.

– Servitorul meu are un revolver încărcat ațintit asupra trunchiului tău și e exagerat de protector față de mine. Vocea îi coborî până deveni un tors grav de amenințare fină. Ești sigură că dorești să mă lovești?

– O lady nu își poate apăra onoarea fără a fi amenințată cu pistolul?

– Deci există onoare și în rândul hoților. Chiar eram curios. Îi făcu semn hindusului, cu mâna liberă, să coboare pistolul, în vreme ce pe cealaltă și-o păstră încleștată pe încheietura Violei. Te poți retrage, Sanjay. Eu și doamna avem de discutat.

– Cum dorești. Indianul băgă arma de foc înapoi în cordonul lat de la brâu și își împreună palmele într-un gest de bun-rămas. *Namaste.* Dar ferește-te de demoni, sahib – îi aruncă o privire întunecată Violei –, oricât de plăcut ar fi deghizați.

Se strecură pe ușă silențios ca o bucată de mătase alunecând pe pielea goală.

– Îți poruncesc să mă eliberezi.

Încheietura Violei pulsa violent sub mâna încleștată a lui Quinn. Nu voia ca acesta să își dea seama de cât de tare îi bubuia inima.

– Nu te afli într-o situație în care să poți porunci ceva. Intenționezi să încerci din nou să mă lovești?

– Doar dacă faci ceva pentru a o merita.

– Mi se pare corect. Quinn îi eliberă mâna și se așeză la capătul patului. Acum sunt dispus să ascult de ce ai ales să îți asumi riscul de a te face de rușine și de a ajunge la închisoare doar pentru câteva fleacuri.

– Ești în stare să stai jos în timp ce o lady rămâne în picioare?

– Firește că nu. Își trecu o gleznă peste genunchi. În cazul în care o *lady* ar intra pe furiș în dormitorul meu în toiul nopții, te asigur că m-aș ridica.

Viola își miji ochii. Dacă era hotărât să o insulte, nu avea să fie înduioșat câtuși de puțin de situația ei dificilă. Quinn nu merita să îi împărtășească durerea ei personală.

– Poți să te așezi și tu liniștită.

Bătu cu palma cuvertura de brocart chiar lângă el.

– Rămân în picioare. Își încrucișă brațele sub sâni. A fi hoață și a fi o lady nu se exclud reciproc.

– Îți va fi greu să îl convingi pe magistrat de asta.

– Dacă ai fi intenționat să mă dai pe mâna autorităților, nu am mai fi aici în momentul de față.

Viola spera că avea dreptate. Mama ei ar fi fost distrusă să o vadă arestată.

– Ești deșteaptă. Nu intenționez să te târăsc în fața magistratului. Va trebui să adaug și *ageră* pe lista ta de calități, spuse el, încuviințând din cap posomorât. Știai că Hoțul de Bijuterii din Mayfair e faimos până și în Bombay? Nevăzut. Fură doar de la cei care își pot cu ușurință permite să piardă. Nu se lasă niciodată păcălit de bijuterii false. Înțelegi de ce ne-am propus să te capturăm.

Viola știa că exista o recompensă considerabilă pentru prinderea ei, dar nu știuse că vestea despre faptele ei ajunsese atât de departe.

– Atunci, povestea ta despre o mână de pietre prețioase netăiate nu e adevărată.

– E vorba despre *două* mâini, de fapt, și sunt cât se poate de reale. În cea mai mare parte. Privirea lui coborî asupra trupului ei, oprindu-se la picioarele acoperite de pantalonii cafenii mulați. Nu am nevoie să te predau pentru a obține recompensa, deci noi doi va trebui să ajungem la alt soi de înțelegere.

– Alt soi de înțelegere? Dacă te aștepți să împart patul cu tine în schimbul tăcerii tale, te așteaptă o dezamăgire.

El chicoti.

– Nu asta intenționam, dar merită luat în calcul. Sunt încântat să aflu că te gândești să împarți patul cu mine.

Viola reacționă suficient de rapid pentru a-i da o palmă răsunătoare peste obrazul neted, proaspăt bărbierit. Reacția lui Quinn fu la fel de rapidă: o trase pe Viola pe salteaua cu pene și o țintui sub el. Ea se cufundă în saltea când trupul lui lung și ferm îl acoperi pe al ei.

– Dă-mi drumul în clipa asta!

Viola îl lovi în piept cu mâna rămasă liberă, însă el i-o prinse și i-o duse lângă cealaltă, pe care i-o întinsese deasupra capului. Își petrecu picioarele în jurul picioarelor ei și o ținu nemișcată.

– O femeie care se strecoară în dormitorul unui bărbat nu ar trebui să se aștepte să scape de acolo nepedepsită.

Gura lui coborî peste a ei, înăbușindu-i protestele cu un sărut tiranic.

Ea se zbătu sub el, dar apoi buzele i se înmuiară. Quinn își așeză pieziș gura peste a ei, ca și cum ar fi ghicit exact cum îi plăcea să fie sărutată. Sărutul lui deveni o chemare ispititoare în locul unei intimități forțate. Trupul ei reacționă cu o tresărire deconcertantă resimțită în abdomen, stârnind flacăra unei dureri adânc îngropate.

„E o nebunie." Viola știa că ar fi fost o greșeală să îi permită unui bărbat să folosească împotriva sa propria ei fire pasională. Își lăsă corpul moale și își impuse să nu mai reacționeze nicicum.

El se dădu înapoi și coborî curios privirea spre ea, arcuind o sprânceană.

– Asta înțelegi tu prin pedeapsă? îl întrebă ea.

– Nu, doar că un sărut păruse o idee bună la momentul respectiv.

– Acum nu ți se mai pare?

– E posibil să îmi distragă atenția. Vezi tu, noi doi vom fi parteneri, Lady Viola, spuse el convins.

– Asta nu prea e o atitudine de gentleman, locotenente, din ambele puncte de vedere. Se strădui să își păstreze vocea calmă. Eu nu am nici un cuvânt de spus în privința asta?

– În privința parteneriatului nostru, nu. Nu dacă vrei să eviți să ajungi pe mâna magistratului. Vocea lui aspră de bariton îi străbătu tunătoare trupul din cap până în picioare, lăsând un fior în urmă. Ochii lui se întunecară când coborî privirea spre ea, iar ea îi simți bărbăția întărită apăsându-se în locul unde se întâlneau coapsele ei. Cât privește faptul dacă va exista sau nu mai mult decât o simplă colaborare de afaceri între noi, da, ai un cuvânt de spus.

Inima lui bubuia aproape de sternul ei. Deschise gura și dădu să spună ceva, dar apoi o închise, nereușind să scoată nici un sunet. Dumnezeule îndurător, nu mai fusese atât de atrasă de un bărbat de când... Alungă brusc gândul. Viola știa că nu era o idee bună să lase decizia în seama trupului ei. Inspiră scurt.

– Doar afaceri, șopti ea.

– O să accept asta, deocamdată. Dar țin să-ți amintesc că tu ești cea care a adus în discuție ideea de a împărți patul cu mine. Dacă îți dau drumul, ai să te abții de la a mă lovi?

Ea încuviință din cap, neîndrăznind să vorbească.

Quinn se rostogoli de pe ea și o trase în capul oaselor lângă el. Rămase perfect nemișcat pentru o clipă, impunându-și să se stăpânească. Apoi se ridică și se duse în pas vioi la comoda cu sertare, de unde scoase un ciorap și o batistă albă. După ce întinse batista pe pat, turnă conținutul ciorapului pe aceasta. Un curcubeu scânteietor de pietre prețioase se revărsă strălucitor în fața Violei.

– Îți ții bijuteriile într-un ciorap vechi?

El ridică din umeri.

– Mi s-a părut un loc mai sigur decât seiful, având în vedere că prin Londra bântuie tâlhari ca tine.

Viola privi încruntată spre pietre. Era o colecție impresionantă de bogății, dar părea ceva în neregulă cu ele.

– Unele dintre ele nu sunt veritabile.

El arcui o sprânceană spre ea și încuviință din cap.

– Arată-mi!

Viola inspiră adânc și întinse mâna. Avea să înceapă cu perlele. Vocile lor șuierătoare, acvatice, erau întotdeauna cel mai ușor de descifrat. Luă o perlă gri, o sferă iridescentă fumurie. Zumzetul ei discret îi răsună în cap.

Precum un pat unduitor de alge, perla îi vorbi pe tonuri blânde, tremurătoare. Cuvintele erau împleticite și nu aparțineau vreunei limbi pe care s-o cunoască, însă prin minte îi trecu pentru o clipă o imagine fulgerătoare cu un bătrân cu turban violet și barba vopsită în roșu-aprins. Lăsă perla să cadă înainte ca nestemata să îi mai arate ceva.

Era neobișnuit pentru ea să obțină o viziune de la o perlă. Poate fiindcă acestea nu erau niciodată la fel de vechi precum restul pietrelor prețioase. Poate că fragila substanță se împotrivea când era vorba să accepte urmele lăsate de proprietarii ei. Sau poate că perlele conștientizau că erau și ele mortale și nu voiau să poarte povara altcuiva atât cât le era dat să rămână pe pământ.

Indiferent ce secret ar fi purtat acea perlă gri, Viola nu voia să îl știe.

– Perla aceea e reală, spuse ea. Și foarte veche. Nu îi vei găsi perechea. Va trebui să fie folosită într-un pandantiv.

– De unde știi asta?

– Pur și simplu știu.

Cum ar fi putut să explice ceva ce nu înțelegea nici ea? Știa doar că era diferită. Iar oamenii nu aveau încredere în cei care erau diferiți.

Se întoarse spre restul nestematelor. Una câte una, alese carneolurile cu tonuri dulci și pietrele de lapislazuli cu vocea fierbinte, împingând deoparte imitațiile lor mute. Apoi trecu la pietrele mai tari – cele cu voci mai stridente. Cele care prezentau cel mai mare risc de a-i invada mintea cu imagini de coșmar din trecutul lor.

Selectă smaraldele cu voce răgușită, safirele bombănitoare și rubinele plângăcioase, sortând pietrele false într-o altă grămăjoară. Unele dintre falsuri erau destul de reușite și probabil i-ar fi păcălit pe majoritatea bijutierilor, dar Viola știa că, dacă o piatră nu îi vorbea, nu era autentică.

În cele din urmă, îi rămaseră cinci diamante. Inspiră adânc pentru a se întări sufletește în fața lor. Dintre toate pietrele prețioase, diamantele erau cele care își strigau cel mai dureros atrocitățile din trecutul lor. Poate faptul că erau netăiate avea să ajute. Probabil nu luaseră contact cu prea multe persoane.

– De ce te-ai oprit? întrebă Quinn. În cazul diamantelor nu-ți poți da seama?

Ea puse mâna pe cel mai mare dintre ele și oftă ușurată.

– Fals.

– Ești sigură?

Viola îl aruncă la pământ și îl zdrobi sub călcâiul cizmei. Piatra se făcu țăndări.

– La naiba! Sanjay aproape mă convinsese că era unul autentic.

– Sanjay te lua peste picior. Se crispă auzind expresia argotică rostogolindu-i-se atât de ușor de pe limbă. Se întinse spre următoarea piatră. În clipa în care degetele ei o atinseră ușor, diamantul țipă strident, un schelălăit ascuțit aproape la limita sunetelor posibile. Ea își mușcă buza și își retrase mâna înainte ca diamantul să apuce să îi trimită o imagine. Autentic.

Quinn mută nestemata în grămăjoara de păstrat, iar aceasta scânci ușor când o atinse.

„Cum de nu aude?" Era neobișnuit ca o piatră să îi vorbească fără să o atingă, doar fiindcă se afla în apropierea ei. Probabil nestemata avea o poveste cumplită de spus. Era una pe care ea avea să o evite cu orice preț.

Restul diamantelor se dovediră autentice. Viola reuși să le verifice îndeajuns de rapid ca doar unul dintre ele să apuce să îi trimită o imagine pătată cu roșu a momentului în care bărbatul cu pielea întunecată care o scosese prima oară din pământ sfârșise tăiat bucățele din cauza pietrei. Înghiți un nod uriaș și încercă să își alunge din minte scena îngrozitoare.

– Deci zvonurile sunt adevărate. Chiar nu poți fi păcălită cu un fals, oricât de abil și de realist ar fi realizat.

Quinn strânse nestematele autentice și le puse înapoi în ciorapul lui.

Viola se ridică. Cu excepția ultimului diamant, scăpase destul de ușor. Se îndoia că vreuna dintre viziuni durase suficient cât să îi provoace genul de migrenă sâcâitoare care însoțea de obicei utilizarea talentului ei special.

– Mă bucur că te-am putut ajuta. Acum am să te rog să mă scuzi...

– Nu încă. Nu ți-am explicat obiectivul parteneriatului nostru.

– Dar ți-am sortat deja pietrele.

– Asta a fost doar un test. Trebuia să mă asigur că tu ești adevăratul Hoț de Bijuterii din Mayfair. Stai jos!

O spuse pe un ton atât de poruncitor, încât Viola se supuse din reflex. Apoi se ridică din nou. Nu era unul dintre cipaii lui, pentru a-i permite să-i dicteze ce să facă.

– Prea bine, *eu* am să mă așez.

Luă loc din nou pe capătul patului și zâmbi larg. Viola simți iritarea de-a lungul șirei spinării, dar ea era cea care alesese să rămână în picioare.

– Iată care sunt termenii mei, și nu sunt negociabili, spuse Quinn. Ai să prestezi pentru mine servicii de tâlhărie, iar la capătul colaborării noastre ai să primești jumătate dintre pietrele prețioase pe care le-ai văzut adineauri.

– Mi le pot alege singură?

Ceva din adâncul ei se înfioră de speranță. Ar fi însemnat sfârșitul problemelor cu banii pentru familia ei. Nu ar mai fi fost nevoită să fure niciodată.

Quinn încuviință din cap.

– Prea bine, îți accept termenii. Ce dorești de la mine?

– Ce știi despre diamantele roșii? o întrebă el.

– Diamantele roșii? Sunt extrem de rare. În întreaga ei carieră de hoață nu dăduse niciodată peste vreunul. Și din acest motiv valorează o avere. Dar nu sunt pentru oricine. Se spune că sunt împovărate de blesteme.

– Iar tu ești superstițioasă de fel?

– Nu. Nu era o superstiție atunci când luau ceva drept adevărat. Ea ar fi putut auzi blestemul cu propriile urechi. Dar, din câte știu eu, nu există diamante roșii nicăieri în Anglia. Chiar dacă ar exista, nu aș fura așa ceva.

– De ce?

– Fiindcă ar fi imposibil de plasat mai departe. Și ar fi un mare păcat să fie tăiat în pietre mai mici. Diamantele roșii nici nu sunt prea mari, nu au mai mult de cinci sau șase carate. Ce aș putea face cu așa ceva?

– Lasă-mă pe mine să îmi bat capul cu aspectul acesta. Quinn se ridică. Trebuie să te conduc acasă, Lady Viola. Te așteaptă o zi aglomerată mâine.

Ea fu încântată să îl audă folosindu-i titlul, însă restul replicii lui o făcu să îi arunce pieziș o privire bănuitoare.

– Ce anume voi face?

– Vei pleca la Paris cu mine. Există un diamant numit *Baaghh kaa kkhuun*, care se află pe drum spre Tezaurul Regal. Și intenționez să interceptez curierul în Franța.

– *Baaghh kaa kkhuun?*

– Se traduce ca Sângele Tigrului, spuse Quinn. Iar tu, nobila mea doamnă Degete Abile, ai să mă ajuți să îl fur.

Capitolul 2

– Nu pot avea încredere într-un hoț. În special nu într-o femeie. Sanjay împături o tunică unduitoare și o îndesă într-o mică geantă de voiaj textilă. O femeie tulbură orice pârâu în care pășește. Știi că așa e. Când au venit femeile musaip, nu și-au schimbat compatrioții tăi atitudinea față de poporul meu?

Sanjay avea dreptate. De îndată ce englezii își aduseseră cu ei pe subcontinent soțiile și iubitele, între rasa albă și oamenii cu pielea maronie se ridicaseră rapid bariere sociale.

– Nu îmi place acest plan.

– Nu fi atât de pesimist! O să funcționeze. Vei vedea.

Quinn studie bagajele prietenului său, dorindu-și ca și în propriul lui bagaj să se afle haine la fel de confortabile. Cât timp trăise în India, Quinn optase frecvent pentru veșmintele indigene. Avea un talent înnăscut în a se integra oriunde, iar ușurința lui de a învăța limba era de-a dreptul miraculoasă. Vorbea hindusa suficient de bine cât să se poată da drept indian nativ în orice bazar în care nu era deja cunoscut drept *Pukka* – un sahib dat naibii.

– Nu prea avem de ales. Telegramele lui Worthington devin din ce în ce mai îngrijorătoare.

Locotenentul Freddie Worthington împărtășea temerile lui Quinn privind agitația tot mai pronunțată a localnicilor. Acesta rămăsese în Delhi, dar îl ținea pe Quinn la curent trimițându-i

săptămânal informații despre starea lucrurilor. Quinn îl anunțase să trimită următorul raport la Hotel de Crillon în Paris.

– Adevărul este că avem nevoie de Hoțul de Bijuterii din Mayfair, iar acesta se întâmplă să fie femeie. „Excesiv de femeie." Quinn zâmbi larg amintindu-și atingerea sânului ei neacoperit sub mâna lui și moliciunea buzelor ei sub ale lui. Ridică dintr-o sprânceană spre Sanjay. Nu te-am văzut niciodată să eviți compania unei femei atrăgătoare, Excelență.

– Nu, așa e. O femeie este utilă pentru o mulțime de lucruri. Dinții lui Sanjay scânteiară într-un zâmbet larg. Apoi zâmbetul păli. Dar am o presimțire sumbră în privința acesteia. E ceva întunecat la ea. Din ochii negri ai lui Sanjay se revărsară scântei. Și nu îmi mai folosi titlul, nici măcar când suntem singuri. Nu mai sunt un prinț al hindușilor.

– Dar asta nu din vina ta. Buzele lui Quinn se strânseră într-o linie aspră. Pur și simplu nu e corect.

– Ei! Nimeni în afară de un copil sau de un neghiob – sau de un englez – nu se așteaptă ca lumea să fie dreaptă.

– Nu știu de ce guvernul refuză să mă asculte.

Frustrarea făcu mușchii dintre omoplații lui Quinn să se strângă într-un nod tare.

Doctrina Decăderii îi răpise lui Sanjay rangul de drept. Când sultanul Amjeratului murise, Compania Indiei Răsăritene considerase că succesiunea se stinsese odată cu el, deoarece Sanjay era fiul lui adoptiv. Preluarea temporară a orfanilor era o practică frecventă în Anglia, dar adopția propriu-zisă? Niciodată. Quinn încercase să le explice superiorilor săi acest obicei din India, însă își bătuse gura de pomană, căci ei refuzaseră să îl asculte.

– Pare într-adevăr ciudat. În țara mea, moștenitorii adoptați sunt recunoscuți de secole. Ce altceva ar putea face un bărbat căruia i se nasc doar fiice?

Sanjay ridică din umeri.

– Ah, dar vezi tu, pentru noi, englezii, succesiunea ține exclusiv de genealogie. Quinn își îndesă încheieturile degetelor în palma celeilalte mâini. De parcă oamenii ar fi niște nenorociți de cai de curse.

Lipsa unui moștenitor în ale cărui vene să curgă sângele sultanului de dinainte fusese un pretext suficient pentru hrăpăreața Companie a Indiei Răsăritene să intervină și să revendice regatul lui Sanjay pentru ea însăși. Amjerat era un principat mic, dar localizat strategic la intersecția mai multor drumuri comerciale. Lord Dalhousie era dispus să își susțină acțiunile cu întreaga forță a armatei britanice.

Din fericire, Quinn reușise să îl convingă pe Sanjay că acei câțiva elefanți de luptă și războinici înarmați cu *jezzail* învechite și cu muniție limitată nu ar fi avut nici o șansă împotriva trupelor britanice de prima mână. Sanjay refuza să își pună în pericol propriul popor recurgând la război pentru a-și apăra dreptul la tron.

Însă nedreptatea îl făcea pe Quinn să se simtă rușinat că era englez.

Îi întinse lui Sanjay revolverul Beaumont-Adams.

– Pune-ți ăsta în bagaj! S-ar putea să ai nevoie de el.

– Nu, sahib. Un bărbat de culoarea mea, în această parte a lumii, ar fi în pericol mai mare dacă ar fi prins cu o astfel de armă decât dacă ar fi gol pușcă. Sanjay împinse revolverul deoparte. Mă vei proteja tu.

– Atât de bine te-am protejat, că te-am lăsat fără regat.

– Am încredere în tine.

– Poate că nu stă în puterea mea să schimb politica din cauza căreia ți-ai pierdut tronul, spuse Quinn sumbru, dar voi face tot ce ține de mine pentru ca tezaurul principatului Amjerat să fie reîntregit.

– Dacă Sângele Tigrului ajunge înapoi în templul unde îi e locul, voi considera că ți-ai îndeplinit promisiunea, prietene. Sanjay își puse o mână pe umărul lui Quinn. Britanicii au oferit țării mele multe lucruri minunate. Dar ne-au și răpit câte ceva. Poporul din Amjerat are dreptul să se simtă mândru de el însuși. Recuperarea pietrei *Baaghh kaa kkhuun* le va readuce curajul în suflet. Îi va ajuta pe oameni să își aducă aminte cine sunt cu adevărat.

Quinn era soldat. Știa că unele bătălii trebuiau purtate. Dar respecta alegerea lui Sanjay. Nimeni nu ura războiul mai mult decât cineva care știa concret ce însemna acesta.

– Într-o bună zi, atât poporul tău, cât și al meu vor înțelege că au foarte multe de învățat unul de la altul.

– Aceeași speranță o nutresc și eu. Dar până atunci oamenii din Amjerat își vor învăța copiii ceea ce știe fiecare fir de iarbă.

Când Sanjay începea să vorbească în pilde, lui Quinn îi erau greu să țină pasul cu el. Prințul indian vedea lumea în unduiri fluide. Perspectiva lui Quinn era mai degrabă în alb și negru. Lucrurile erau fie bune, fie rele, fie adevărate, fie false, fie drepte, fie nedrepte. Mintea orientalului era o enigmă pentru Quinn, dar una pe care îi făcea plăcere să încerce să o deslușească.

– În regulă, mă dau bătut. Ce știe iarba?

– Nici măcar piatra nu durează o veșnicie.

Sanjay își închise bagajul cu o pocnitură.

„Dar Anglia e o piatră afurisit de mare."

– Sângele Tigrului trebuie să ajungă înapoi în templu, spuse Sanjay. Doar în grija lui Shiva poate fi temperată înclinația malefică a diamantului.

Quinn alegea în sinea lui să își ignore prietenul când acesta pomenea despre blesteme și despre răul ce sălășluia în diamantul roșu. Pe Quinn îl îngrijora mai mult răul din oameni.

Prin bazare se vorbea în șoaptă de o posibilă răscoală. Preoți furioși tropăiau în sus și în jos pe Grand Trunk Road, încurajând fantezia de a măcelări sute de femei și de copii ai englezilor. Dacă cipaii ar fi putut fi convinși să se răscoale, sugerau ei, toți *angrezii* ar fi fost alungați în apele mării și nu s-ar mai fi întors niciodată.

Quinn își avertizase comandantul că populația era din ce în ce mai agitată. Decizia de a pune mâna pe principatul Amjerat nu reușea decât să facă jocul instigatorilor, însă avertizarea lui fusese ignorată. Mai mult, Quinn fusese acuzat că ar fi încercat „să dea bir cu fugiții".

Quinn protestase când guvernatorul general achiziționase *Baaghh kaa kkhuun* de la banda de thugi care îl furaseră. Când Quinn continuase să conteste nedreptatea, comandantul lui îl retrogradase și îl trimisese acasă cu mustrarea severă „să-ți amintești de partea cui ești, locotenente".

Acum nu putea decât să încerce să îndrepte o mică parte din răul suferit de Amjerat. Și să spere că civilii britanici care locuiau în bivuacuri și-n case în vecinătatea hindușilor nu aveau să sfârșească prin a plăti ei pentru păcatele Companiei Indiei Răsăritene.

– Tot mi-aș dori să nu îi acorzi atât de multă încredere acestei hoațe, acestei femei, spuse Sanjay.

– Cine zice că am încredere în ea? Quinn ridică din umeri și își îmbrăcă pardesiul. În orice caz, știu cum să îmi țin prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape.

– Iar Lady Viola în ce categorie intră?

– Ambele, bănuiesc, spuse Quinn, amintindu-și strălucirea bizară din ochii ei căprui când pusese mâna pe nestemate, felul în care tremurase ca un animal tânăr și sălbatic, dorindu-și ceea ce îi oferea în mâna întinsă, dar temătoare în același timp. Era o enigmă vie, un nod minunat pe care avea să îi facă plăcere să îl descâlcească. Oricum ar fi, timpul petrecut încercând să mă lămuresc în privința ei va fi timp bine investit.

– Nu se cuvine să călătorești la Paris neînsoțită, Viola, spuse contesa văduvă de Meade, dând pe răzătoare un morcov într-un bol la masa din bucătărie. Nu îmi place.

– Nu voi păți nimic, mamă.

Viola îi luă bolul și dădu ea pe răzătoare o legătură de morcovi, mișcându-se de două ori mai rapid decât mama ei. Eugenia Preston, în prezent strigată doar ocazional cu apelativul de Lady Meade, nu era obișnuită cu munca fizică. Chiar și după patru ani de trai sub nivelul potrivit rangului ei, tot nu demonstrase vreun progres în ceea ce privea abilitatea de a lucra cu mâinile.

– Nu e ca și cum ar trebui să îmi anulez un lung șir de invitații. Nu voi lipsi, teoretic, îndeajuns de mult cât să observe cineva. Viola puse bolul deoparte, pentru a fi preluat mai târziu de servitoarea lor, Martha. Nu mă aventurez în ținuturile sălbatice din New South Wales. Doar traversez canalul până în Franța, o țară perfect civilizată.

– *Asta* e o opinie deschisă dezbaterii, spuse Eugenia trăgându-și nasul. Singurele lucruri bune provenite din Franța...

– Sunt aluaturile franțuzești, încheie Viola în locul ei, pentru a nu știu câta oară. De parcă ele și-ar fi putut permite așa ceva. Da, mamă, știu.

– Ar trebui cel puțin să o iei pe Martha cu tine.

Viola clătină din cap.

– Ar însemna să am eu mai mult grijă de Martha decât ar avea ea de mine.

Bătrâna lor servitoare cădea adesea la pat, lovită de angină difterică sau de vreo altă suferință, și rareori era capabilă să muncească de dimineața până seara. Dar Viola îi păstrase pe Martha și pe soțul ei Phineas fiindcă ambii lucrau pentru familia lor de ani buni și nu ar fi avut unde altundeva să meargă.

Mama ei oftă îndurerată.

– Atunci presupun că va trebui să te însoțesc *eu*.

Așa ceva în nici un caz.

– Mamă, pe tine te apucă răul de mare doar uitându-te la Tamisa. Traversarea te-ar chinui nespus. Viola îi aruncă o privire scurtă surorii ei, care cânta ceva în surdină, așezată în balansoarul de lângă foc. E nevoie de tine aici.

– Dar de ce trebuie să pleci atât de departe?

Viola își mușcă buza de jos. Mama ei era obișnuită ca Viola să vină acasă cu teancuri de bancnote și cu diverse monede, fără explicații privind felul în care le obținuse. Atâta timp cât Viola o asigura că nu făcuse nimic prin care să își pângărească onoarea cu un bărbat, mama ei accepta acei bani ca pe un dar de la Dumnezeu.

Când banii se terminau, Viola aducea întotdeauna alții. Nu îi putea explica mamei ei. Gândul că respectabila contesă văduvă ar fi putut afla despre Willie, infamul plasator al Violei, și despre micul lui magazin sordid o făcea să se înfioare. Era mai bine pentru mama ei și pentru fericirea acesteia să nu cunoască detaliile.

– Am ceva de făcut, și acest ceva este în Franța, spuse ea scurt. Cineva trebuie să asigure și fondurile necesare acestei familii.

– Știi cât se poate de bine că am putea să vindem casa asta din oraș și să ne retragem la țară. Mama ei se lansă din nou în vechiul lor subiect de dispută. Se ciondăneau pe această temă cel puțin

o dată pe săptămână. Am avea bani destui, ba încă ne-ar mai și rămâne, dacă am trăi simplu.

– Deja trăim simplu. Dacă am trăi mai simplu de atât, ar trebui să purtăm saci de cartofi, se răsti Viola la ea.

Ea nu voia să trăiască simplu. Își dorea viața pentru care se născuse.

Tatăl ei murise fără a avea un fiu, așa că din nefericire cea mai mare parte din moșia asociată titlului lui de conte, precum și veniturile generate de aceasta ajunseseră în mâinile unui văr ticălos, Jerome Preston. Aflat pe patul de moarte, tatăl ei redactase o scrisoare prin care îi ceruse lui Jerome să le asigure un venit generos mătușii și verișoarelor lui, însă o scrisoare nu însemna nimic în fața legii. Noul conte pur și simplu se prefăcuse că familia bătrânului conte nu exista.

Tatăl ei îi lăsase Violei singura proprietate negrevată, o reședință în Londra, însă fără a-i lăsa și fondurile necesare pentru întreținerea acesteia. Sau pentru a trăi conform rangului ei de fiică de conte.

– Sunt sigură că tata și-ar fi dorit ca situația noastră să fie alta, spuse sora ei, Ophelia, din colțul ei. Grămada de haine de cârpit de lângă ea scădea rapid, acul ei țăcănind vioi în ritmul balansoarului scârțâitor. El nu a intenționat să ne lase astfel.

– Firește că nu, adăugă mama lor. Nimeni nu *intenționează* să moară.

„Dar un bărbat prudent s-ar fi gândit mai atent la acest aspect“, adăugă Viola în sinea ei:

– Când se va întoarce Teddy, totul va fi bine, spuse Ophelia încrezătoare. Se aplecă să ciufulească părul unui copilaș care se juca la picioarele ei cu o pisicuță. Nu-i așa, Portia? Când tati se va întoarce acasă, totul va fi în regulă.

Fetița zâmbi larg către Ophelia, apoi își îndreptă din nou atenția asupra pisicuței, chicotind fericită. Viola schimbă o privire cu mama ei și clătină din cap. Nu era nevoie să îi reamintească Opheliei că golanul de soț al ei nu avea să se mai întoarcă niciodată. Ea nu ar fi făcut decât să ignore informația, încăpățânându-se să rămână în lumea pe care și-o imagina ea.

Când se născuse Portia, în mintea Opheliei încolțise ideea că Teddy era plecat într-un tur al Europei, recitând poezii în fața șefilor de stat. Nimic din tot ce încercaseră ele să îi spună nu reușise să o convingă pe Ophelia că nu așa stăteau lucrurile, așa că în cele din urmă ele se dăduseră bătute.

Ea era fericită cu fantezia ei. Cine erau ele să i-o răpească? Însă cineva trebuia să se ocupe de realitate. Acea sarcină îi revenea Violei. Își sărută mama pe obrazul scofâlcit și își înfășură o pelerină în jurul umerilor.

– Mă întorc cât ai clipi.

– La revedere, surioară. Ophelia îi zâmbi dulce. Salută-l pe Teddy când îl întâlnești în Franța.

Când Viola comisese primul ei furt, șterpelind un ac de pălărie cu pietre prețioase, mânată de disperare, înțelesese rapid că avea să fie nevoită să apeleze la ajutor pentru a transforma obiectul furat în bani gheață. Rătăcise pe străzi mizere, întrebându-se în cine ar fi putut avea încredere. Într-o viziune fulgerătoare, micuțul granat de pe acul de pălărie îi arătase fața lui Willie și semnul ce atârna deasupra magazinului acestuia.

Dând întâmplător peste magazinul respectiv imediat după următorul colț, Viola hotărâse să urmeze sfatul pietrei prețioase. Inițial îi dăduse de înțeles lui Willie că își vindea propriile podoabe, dar, când continuase să apară cu bijuterii în același moment în care se anunța un nou furt de pietre prețioase, acesta îi descoperise destul de rapid talentul de hoață.

Și i-l aprobase din toată inima.

Willie îi sugerase o înțelegere din care ar fi avut amândoi de câștigat. El avea relații în cele mai de jos pături ale societății. Ea, în calitate de fiică a unui conte, chiar dacă una săracă, avea acces la cele mai înalte. Se puteau ajuta reciproc.

Viola știa cine și ce bijuterii avea. Willie afla din bârfele servitorilor și cu ajutorul prietenului său din breasla zidarilor unde le țineau ascunse. Viola nu era niciodată nevoită să intre într-o casă fără a ști exact unde urma să găsească bijuteriile.

Când începuse să aducă piese mai scumpe, Willie afirmase că îi creșteau și lui cheltuielile. Trebuia să aducă pe cineva care să separe bijuteria în bucăți. Uneori pietrele mari erau tăiate din nou. Totul costa. Prețul obținut de ea pentru fiecare furtișag scăzuse.

Willie începuse să îi sugereze ținte anume pentru tâlhăriile ei și îi promisese să îi dea o parte mai mare din profituri. Până în acel moment însă, nu văzuse o îmbunătățire semnificativă în acest sens.

Nu avea să fie încântat să afle că renunțase la smaraldele lui Lady Henson în schimbul grămăjoarei de nestemate a locotenentului Quinn și că se întorsese de acolo cu atât de puțin. Plecase din casa locotenentului având în buzunar doar perla gri.

– Un semn de bună-credință, îi spusese Quinn.

– Unul dintre diamante ar fi demonstrat mai multă bună-credință, bombănise ea, coborând la colț din birja închiriată și cerându-i vizitiului să o aștepte.

Țâșni pe o alee îngustă, îndreptându-se spre magazinul lui Willie.

Fața îi era acoperită de un voal, însă nu fiindcă i-ar fi fost teamă că ar fi putut fi recunoscută de vreun membru al înaltei nobilimi prin părțile acelea. Nu era genul de loc frecventat de persoanele sus-puse. Voalul era pentru ea. O ajuta să pretindă că nu se putea vedea făcând acele fapte înjositoare.

Deschise ușa magazinului, făcând să sune un clopoțel deasupra capului. Willie apăru din încăperea din dos, cu fața binevoitoare și urâtă spintecată de un zâmbet.

– O zi bună, doamna mea, spuse răgușit, cu vocea lui aspră.

Acceptase să nu i se adreseze niciodată pe nume.

– Bună, Willie. Ea nu îi aflase niciodată numele întreg. Cu cât știa mai puține despre el, cu atât dormea mai bine. Magazinul era gol, așa că scoase o batistă din săculețul de mână și desfăcu nodul pe care îl legase în jurul perlei. Nu m-am ales cu mare lucru noaptea trecută, mă tem.

Își păstră mănușile din piele de căprioară când împinse ușor perla către el. Ultimul lucru de care avea nevoie era o viziune care să o bage în transă în acel mic magazin mizer. Willie știa că era

o hoață desăvârșită, dar Viola evitase să îi pomenească despre celălalt talent al ei.

– Perla asta e tot ce am.

– Cum rămâne cu pietrele netăiate cu care se lăuda locotenentul?

– Bărbaților le place să exagereze. Nu era chiar o minciună. Viola avea grijă să nu adauge nimic pe lista păcatelor ei, pe cât era posibil. Willie n-avea decât să interpreteze cum dorea cuvintele ei. Perla asta e cu adevărat unică – foarte veche și foarte rară.

– Ceea ce o face foarte greu de plasat.

El îi făcu o ofertă insultător de mică pentru perlă.

Se târguiră preț de câteva minute, dar în final Viola acceptă cu mult mai puțin decât valora. Uneori era tentată să caute un alt plasator pentru bijuteriile ei, dar, cu cât erau mai mulți cei care știau despre activitățile ei, cu atât creșteau riscurile pentru ea. De voie, de nevoie, trebuia să colaboreze în continuare cu Willie.

– Nu te agita, drăguță, spuse el, numărându-i banii. Vei primi mai mult când șterpelești smaraldele alea.

– N-o să fac asta o vreme.

„Sau vreodată", se corectă în sinea ei. Împături bancnotele și puse monedele în săculețul ei de mână. Avea să depună toți banii în contul deschis pe numele mamei ei la Bank of England, în drumul ei spre debarcader, unde urma să îl întâlnească pe locotenentul Quinn. Mama ei urma să aibă nevoie de acei bani cât era ea plecată. Furtul diamantului roșu era planul lui Quinn. N-avea decât să îi plătească el cheltuielile cât se aflau în Franța.

– Nu o să mă mai vezi o vreme. Plec din... oraș.

– Oh? E ceva ce ar trebui să știu și eu?

– Nu, călătoria asta nu are legătură cu parteneriatul nostru.

– Hmm. Chipul i se lumină brusc de un zâmbet oarecum slugarnic. Drum bun, atunci, doamna mea!

– Mulțumesc.

Spera că era ultima dată când îl vedea. Odată ce primea bijuteriile pe care i le promisese locotenentul Quinn, nu avea să mai fie nevoită să recurgă la serviciile lui Willie. Avea să-i ceară lui Quinn un contract de vânzare, pentru a putea demonstra că era

proprietara lor de drept. După aceea avea să le ducă la un bijutier respectabil, de la care să obțină adevărata lor valoare.

Apoi avea să încredințeze banii în mâinile unui om de afaceri onorabil și să trăiască așa cum îi fusese menit. Mama ei nu avea să mai fie vreodată nevoită să dea pe răzătoare vreun morcov. Aveau să găsească un doctor care să trateze mintea tulburată a Opheliei. Avea să scape de grija găsirii unei perechi de pantofi în care să încapă piciorușele dolofane și tot mai mari ale Portiei. Avea să pună capăt temerilor legate de plata datorată măcelarului. Aveau să se bucure de dineuri nesfârșite, de seri la teatru și de oricât de multe rochii noi și-ar fi dorit. Viola ar fi putut chiar și să își pună deoparte o zestre în caz că ar fi vrut să se căsătorească.

„Nu", decise ea. „Bărbații sunt o bătaie de cap care pur și simplu nu se justifică."

Important era să poată lăsa în urma ei acel mic magazin sordid și toate tâlhăriile ei de până atunci. Viața ei avea să revină la normal. Și nu avea să mai vadă vreodată zâmbetul pătat de tutun al lui Willie:

– O zi bună!

Ieși hotărâtă din magazin, nerăbdătoare să respire din nou aerul proaspăt de afară.

– Și ție, doamna mea!

Willie luă perla de pe tejghea în palma lui cărnoasă. Era teribil de frumoasă. Al naibii să fie dacă nu existau și alte comori în locul de unde provenise perla aceea.

– Duncan!

Băiatul lui de prăvălie, un tânăr cu fața pătată, apăru din încăperea din dos.

– Ce-i?

– Ceva nu prea se leagă în povestea doamnei. Tocmai a ieșit din magazin. Șterge-o după ea! Vezi unde merge. Află tot ce poți despre destinația ei, cu cine pleacă și cam ce intenționează să facă odată ce ajunge acolo.

Băiatul își dezlegă șorțul de piele de la brâu.

– Grăbește-te, băiete!

Duncan tresări, lăsă să-i cadă șorțul și o zbughi pe ușă.

– Dacă îi pierzi urma, ticălos de doi bani ce ești, nu te mai obosi să vii înapoi, strigă Willie după el. Scutește-mă de efortul de a-ți snopi în bătaie pielea-ți nenorocită!

Capitolul 3

Corabia *Minstrel's Lady* era legată de chei exact așa cum îi spusese locotenentul Quinn că avea să fie. Individul se plimba agitat și vizibil iritat la capătul schelei de acces la bord.

Buzele Violei se curbară într-un zâmbet satisfăcut. Quinn, înalt și călit de bătălii, era un bărbat cu adevărat impresionant. Pantalonii și jacheta lui erau croite după ultimul răcnet al modei, iar liniile zvelte îi scoteau în relief constituția masculină. Era evident că își adusese la zi întreaga garderobă de civil de când se întorsese din India. A călători în compania unui bărbat atât de chipeș nu avea să fie deloc neplăcut.

Iar dacă îl făcuse să se întrebe neliniștit dacă avea sau nu să apară, cu atât mai bine.

„E întotdeauna bine să lași bărbatul să aștepte. Îl faci să aprecieze mai mult onoarea care i se acordă atunci când femeia sosește în sfârșit."

Îi permise vizitiului să o ajute să coboare și să îi ia din spate cele două valize și cutia de pălării.

– Vă mulțumesc, bunule domn. Acum, dacă binevoiți să așteptați o clipă, gentlemanul cu față ursuză care tocmai se îndreaptă încoace îmi va plăti drumul.

– Iată-te! În sfârșit! Nu mai lipsea mult să vin după tine.

– Fii recunoscător că am apărut. Să îți aduc aminte că m-ai anunțat cu foarte puțin timp în urmă despre călătoria asta?

Cum își scosese voalul înainte de a ajunge la debarcader, acum fu nevoită să își bage înapoi sub materialul dantelat al bonetei o șuviță rebelă de păr roșcat ce îi aluneca întotdeauna.

Pălăriile ei erau singura extravaganță de care nu reușise să se dezobișnuiască în întregime, nici măcar atunci când familia ei trecuse prin greutăți extreme.

– Am avut anumite probleme de rezolvat înainte de a pleca din Londra.

– Ei bine, ai ajuns acum, așa că urcă odată, altfel pierdem fluxul.

Quinn îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pași mari.

– Numai un pic, șefule, interveni birjarul. Mi-ești dator cu drumul doamnei.

Quinn bombăni, dar plăti birjarul și îi lăsă și un bacșiș generos. Apoi porni din nou spre corabie.

– Locotenente, nu cumva ai uitat ceva?

– Ce mai e?

– Bagajul meu, desigur.

– Desigur. Îi zâmbi slab. Ți-am spus să-ți iei doar un bagaj mic.

– Așa am și făcut.

Quinn îi luă cutia de pălării, lăsând cele două valize grele pe pământ.

– *Ăsta* e un bagaj mic.

– Dar cum rămâne cu restul lucrurilor mele?

Quinn încetă să mai zâmbească, mulțumindu-se să își dezgolească dinții în fața ei.

– Cară-le singură sau lasă-le aici! Mie mi-e totuna. Am să îți cumpăr orice crezi că îți e de trebuință odată ce ajungem în Paris, dar mișcă-ți funduletul ăla simpatic pe corabie în momentul ăsta. Sau am să mă răzgândesc în privința planului meu și am să te dau pe mâna magistratului mai rapid decât apuci tu să forțezi un zăvor, doamna mea.

Se răsuci pe călcâie pentru ultima dată, lăsând-o pe Viola să se zgâiască în urma lui.

– Brută, bombăni ea, aplecându-se să își ridice singură bagajele și pornind în grabă după el.

Marinarii ridicară schela de acces imediat ce ea păși pe punte și dezlegară funiile de acostare. Nava alunecă în apele puțin adânci ale principalului canal al Tamisei când vântul îi umflă

pânzele. Nu era o corabie mare, având doar vreo cinci metri și jumătate în lățime și puțin mai mult de dublu în lungime. În mod cert nu era echipată pentru o călătorie în condiții de lux. Viola nu văzu nici o altă femeie pe punte.

–Am nevoie de ceva în stomac dacă vrei să-ți fiu o companie plăcută pe durata traversării, spuse Viola urmându-l pe Quinn. Mama ei era chinuită de rău de mare ori de câte ori călătorea pe apă. Viola nu făcuse niciodată o deplasare mai îndelungată, deci era rezonabil să presupună că exista riscul să i se facă și ei rău. Pâine, de preferat.

–Nu-ți face griji, spuse Quinn. N-am să te las să mori de foame.

–Presupun că vom trece prin Dover. Răsuflarea îi ieșea într-un gâfâit sacadat. Purtarea unui corset era o mare pacoste. Ar fi fost o pedeapsă binemeritată pentru Quinn dacă ar fi decis să facă acea călătorie în hainele bărbătești pe care le purta când muncea. Așa și-ar fi permis să își ia un bagaj mic. Nu ne îmbarcăm în nava cu zbaturi pentru traversare?

–Nu, corabia asta merge în Le Havre, apoi urcă pe Sena tocmai până în Paris.

–Traversăm canalul cu asta? Viola se uită în jurul ei. Echipajul forfotea în toate direcțiile pe micuțul vas, precum furnicile într-un mușuroi răvășit. Se străduiau să îl pună la punct, însă lemnul parapetului era vizibil mâncat de cari, iar velele – peticite și reparate până la refuz. Estimarea mea privind curajul tău a crescut considerabil, locotenente. Din păcate, nu pot spune același lucru și în privința inteligenței tale. Ești nebun? Ăsta e un vas de traversat râul, nu de navigat în ocean.

–E singurul vas care pleacă azi spre Paris. Căpitanul m-a asigurat că această corabie a mai făcut traversarea de câteva ori. Ne scutește de a călători într-o trăsură prăfuită din Calais până la Paris. Dacă știi vreo modalitate mai bună de a ajunge acolo, chiar te rog, luminează-mă și pe mine.

Viola strânse hotărâtă din buze. Nu avea bani nici măcar cât să-și plătească o birjă până acasă.

–Nu? Atunci ne ținem de planul meu. Haide, te conduc în cabină!

Cabină? Mai erau și vești bune. Cel puțin avea să se bucure de o oarecare intimitate pe micuțul vas. Îl urmă pe Quinn pe îngusta scară de tambuchi spre pupă. Când își trecu valizele prin unul dintre bocaporții interiori, Quinn o despovără de greutatea acestora. Ridică una din valize, pe cealaltă o băgă sub braț și porni înaintea ei, ducându-i cutia de pălării în față.

Quinn aruncă o privire peste umăr pentru a vedea dacă Viola îl urma, aplecându-se de spate pe sub o grindă joasă. *Minstrel's Lady* fusese construită pentru marinari mult mai scunzi. Dacă Quinn nu avea grijă, avea să-și spargă capul înainte să se sfârșească acea călătorie.

– Căpitanul a acceptat să ne cedeze cabina lui, deci condițiile de cazare sunt cele mai bune disponibile.

– Câtă amabilitate!

– Ba n-are nici o legătură cu amabilitatea.

Quinn lăsă să cadă cutia de pălării pentru a putea deschide ușa cabinei.

– Ai grijă cu aia!

– Cum altfel aș putea roti mânerul, doamna mea? Cu dinții?

Quinn se dădu la o parte pentru a-i permite să intre ea prima.

Cabina era spartan echipată, dar curată și avea un miros vag, aducând puțin a smoală, a săpun fenolic. Așternuturile de pe patul îngust păreau proaspăt schimbate, și exista o micuță comodă cu un urcior integrat. În cârligul de deasupra era atârnată o cană mică. În mijlocul spațiului se afla o masă pătrată, țintuită în podea.

– Plătesc o sumă frumoasă pentru a utiliza această cabină, spuse Quinn. Ceea ce înseamnă că *mie* trebuie să îmi mulțumești că nu ești nevoită să te descurci singură sus pe punte.

– Dacă aș face călătoria asta din proprie inițiativă, poate că ți-aș mulțumi, zise ea și îi aruncă un zâmbet otrăvit.

– Și, dacă nu ai fi căutată pentru furt în mai multe comitate din Anglia, poate că asta ar fi într-adevăr o călătorie de agrement, replică el netulburat, punându-i bagajele pe patul de cazarmă. Nu e prea mult loc aici, dar există un hublou decent și un closet privat. Presupun că ne vom descurca.

– Cum adică *ne*?

– Voi sta în cabină cu tine. Pentru protecția ta. Suntem trecuți în declarația de expediție a navei drept soț și soție.

– Soț și... Dar știu că ai tupeu! E complet inacceptabil.

– E singura opțiune logică. O femeie care călătorește singură este...

– Este ce? Băiețoasă? Neconformă cu regulile societății? Scutește-mă! Își dezlegă funda de sub bărbie și își dădu jos boneta. Trăim în anul Domnului 1857, nu în Epoca de Piatră. O femeie adultă e perfect capabilă să călătorească în siguranță și singură.

– Capabilă, poate. Dar nu în siguranță. Marinarii sunt oameni desfrânați. Dacă se zvonește că te afli sub protecția mea, nu te va deranja nimeni.

– Și cine mă va proteja de tine?

Un colț al gurii lui se ridică ușor.

– Ți-am spus deja că decizia de a face din relația noastră mai mult decât un parteneriat de afaceri îți aparține. E drum lung până la Paris, și nu voi nega că o plăcere împărtășită asigură o călătorie agreabilă.

Făcu un pas înainte și coborî privirea spre ea, ochii lui întunecându-se de dorință. Viola își simți întregul corp fremătând de interes.

– Dorești să revii asupra deciziei tale de mai devreme?

– Ah... ei bine. Nava trecu peste un val mai mare, iar Viola se împletici, ajungând cu spatele lipit de peretele curbat al cabinei. Quinn se clătină și el de la mișcarea corabiei, dar rămase pe picioare, ridicând o mână spre tavanul jos pentru a se sprijini. Arăta în continuare, din cap până în picioare, ca un gentleman englez desăvârșit, însă, dincolo de acea aparență civilizată, Viola simțea în el ceva sălbatic izvorând din masculinitatea lui. Toate instinctele ei feminine reacționară.

El întinse mâna și îi trecu din nou pe după ureche șuvița de păr rebelă. Apoi desenă conturul obrazului ei cu vârfurile degetelor, într-un gest lent, cu o expresie deopotrivă flămândă și ciudat de vulnerabilă. Își trecu pernița degetului mare peste buza ei de jos. Pielea sensibilă scăpără de plăcere. Surprinse o adiere din

parfumul lui, o combinație proaspătă de piele și ulei de pușcă și ceva masculin imposibil de definit. Viola tremură sub atingerea lui, nu de teamă, ci de dorință înăbușită. Măruntaiele începură să îi clocotească precum un ceaun pus pe foc mic.

Nu avea să îi mai permită niciodată unui bărbat să o controleze astfel.

– Nu. Îi împinse mâna deoparte. Nu face asta!

El rămase perfect nemișcat pentru o clipă, ca și cum ar fi devenit brusc de piatră.

– Cum dorești, spuse Quinn în cele din urmă. Dar, în afară de cazul în care ai un mic revolver ascuns în jartieră și știi cum să îl folosești, îți sugerez să te resemnezi cu gândul că vei împărți această cabină cu mine.

Ea încuviință din cap fără un cuvânt, refuzând să îl privească. Inima îi bătea atât de rapid, încât era sigură că o auzea și Quinn în micul spațiu al cabinei. Acea persoană sălbatică din interiorul ei, acea parte nebună care îi mai scăpase o dată de sub control și care o determinase să facă lucruri pe care apoi le regretase se zbătea violent, încercând să iasă din nou la suprafață.

„Măcar de n-ar fi lucruri atât de scandalos de palpitante."

Desfrânata pe care o ținea atent sub control amenința să se elibereze din nou cu forță. Cum își putea împiedica acea parte ascunsă din ea să țâșnească la suprafață și să o determine să facă vreo prostie?

„Vreo prostie care ar fi în același timp, fără îndoială, un mare păcat și ceva absolut minunat."

Nu putea risca totul doar fiindcă își ieșea din minți de fiecare dată când locotenentul Quinn îi arunca o privire piezișă. Trebuia să fie puternică. Trebuia să zăvorească acea parte din ea. Doamnelor nu ar fi trebuit să le placă astfel de lucruri.

– Sper că tăcerea ta nu înseamnă că vrei o anulare rapidă a căsătoriei, spuse el încet.

Dacă putea rezista să împartă cu el micuța cabină fără a ceda propriilor impulsuri, avea să își demonstreze că era pe deplin stăpână pe ea însăși.

– Nu, acum, că am avut timp să mă gândesc mai bine – îi susținu privirea neclintită –, cred că planul tău e înțelept. Dacă urmează să pozăm în soț și soție, bănuiesc că ar trebui să găsesc o altă formulă de adresare, în afară de „locotenente". Care e numele tău de botez?

– Greydon, dar nimeni în afară de mama mea nu mă strigă astfel.

– De ce nu? E un nume perfect respectabil.

– E unul dintre numele tatălui meu. În spatele ochilor lui se ridică brusc un zid. E demn de multe epitete, dar în nici un caz nu e demn de respect.

– În locul tău nu m-aș grăbi să arunc cu pietre. Ești pe punctul de a te lansa într-o viață de furturi prin Paris, deci, dacă Quinn seniorul e nu tocmai respectabil, tind să cred că parteneriatul nostru nu face decât să demonstreze că pășești pe urmele tatălui tău, *Greydon*.

– Spune-mi Quinn! Privirea lui se ridică tăioasă spre ea. Nu seamăn deloc cu el. Și nu eu sunt cel care va comite furtul. Tu ești.

– Vai, vai! Dar știu că ai o lamă excepțional de fină cu care să-ți secționezi conștiința. Se aplecă spre el, sprijinindu-și ambele palme pe masă, încântată că părea să fie ea în avantaj de data aceasta, pentru prima dată de când îl cunoscuse. Câtă vreme nu faci decât să finanțezi tâlhăria, mâinile tale rămân nepătate? Ce convenabil!

– Nu fac asta în beneficiu propriu. Eu...

Închise brusc gura.

– Furi diamantul roșu pentru altcineva, ghici ea. Ocoli masa și urcă încet cu degetele până în mijlocul pieptului lui musculos. Încerci să impresionezi o femeie?

– Nu.

El îi prinse mâna și i-o ținu nemișcată.

– Eu sunt cea care își asumă toate riscurile. Consider că merit să știu detaliile. Poți începe cu ceea ce a făcut tatăl tău de te-a determinat să îl urăști și să termini cu motivul pentru care diamantul ăsta e atât de important pentru tine.

– Știi deja tot ce trebuie să știi.

Îi eliberă mâna și se dădu în spate către ușă.

– Nu sunt de acord.

Ea îl urmări, nefiind dispusă să îl lase să se retragă acum când simțea că era pe punctul de a câștiga mica lor luptă.

– Conversația asta s-a încheiat.

– Nu până nu...

Quinn o înșfăcă și o trase spre el, lipindu-i tot corpul de al lui. Surprinderea o făcu să răsufle zgomotos. Privirile li se întâlniră, iar el se aplecă încet și îi acoperi gura cu a lui. Buzele ei se întredeschiseră, iar limba lui se năpusti înăuntru, revendicându-i întunecimea umedă.

Viola știa că ar fi trebuit să se retragă din îmbrățișare, însă forța lui ar fi făcut acea înfruntare jalnic de nedreaptă pentru ea. Iar gura lui caldă și udă mișcându-se peste a ei îi submina dorința de a-i rezista. Simți gust de brandy pe limba lui. Bărbia lui aspră zgârie pielea fină a bărbiei ei. Răsuflarea lui alunecă fierbinte peste obrazul ei. Viola își dădu seama că i se topea în brațe și nu putea face nimic pentru a împiedica acest lucru.

Începu să îi răspundă la sărut, vânându-i limba și mușcându-l mărunt de buza de jos. Degetele ei se încolăciră pe reverul lui, și îl trase mai aproape. El gemu în gura ei.

Mâinile lui se desprinseră de pe talia ei și îi găsiră sânii, dezmierdându-i și desenând cercuri în jurul lor prin materialul greu de serj. Sfârcurile i se întăriră și crescură dureros dincolo de temnița balenelor corsetului. Dorința îi goni fierbinte prin vene, concentrându-se între coapsele ei.

Trecuse atâta timp.

Dar apoi își aminti amărăciunea ce urma fericirii.

Cu inima strânsă, își strecură mâinile într-ale lui și i le desprinse de pe sânii ei chinuiți de pofte. Punând capăt sărutului, se îndepărtă blând de el.

– Tu, domnule, șopti ea, nu lupți deloc ca un gentleman.

El zâmbi larg, aplecându-se să își sprijine fruntea de a ei.

– Presupun că asta înseamnă că suntem chit, fiindcă în mod cert nici tu nu săruți ca o lady.

Ea se desprinse furioasă de el, cu un sunet grav și gutural.

– Nu în sensul ăla m-am referit.

Încercă din nou să își încolăcească brațele în jurul ei. Dar ea întinse mâna pentru a-l ține la distanță.

– Am vrut doar să spun...

– Știu ce ai vrut să spui, zise ea scrâșnind din dinți, ațintindu-și privirea prin hublou spre țărmul Londrei ce se îndepărta încet de ei. Acum lasă-mă în pace! Auzi mânerul răsucindu-se și îl strigă: Locotenente!

– Da?

– Țin să te informez. Își îndreptă spatele și îl privi în ochi. Putea fi puternică atunci când trebuia. Pentru a călători până la Paris împărțind cu Greydon Quinn acea cabină mică urma să aibă nevoie de toată forța ei. Chiar dacă nu am un revolver mic, știu să folosesc unul.

Buzele lui tresăriră, și pe ele apăru umbra unui zâmbet.

– Aș fi fost teribil de surprins dacă n-ai fi știut.

Capitolul 4

Quinn se sprijini de parapet și privi linia de coastă de care se îndepărtau, până când stâncile din Dover dispărură în ceață. Vântul tare de sfârșit de martie și spuma sărată a mării îl izbeau din toate părțile, dar nasturele de sus al pardesiului lui rămânea descheiat.

– Îmi pare rău că a trebuit să pleci de acasă la așa scurt timp după ce ai sosit. Sanjay tremura lângă el, deși era mult mai temeinic înfofolit decât Quinn. Obișnuit cu fierbințeala dogoritoare a Indiei, prințul era chinuit de vremea rece și umedă a Angliei în fiecare fibră a organismului lui de om crescut în sud.

Quinn flutură din mână, ignorând compătimirea lui Sanjay. Faptul că fusese nevoit să plece din nou îl deranja mai puțin decât se așteptase. Părinții lui erau la fel de ancorați în solul Angliei precum stejarii cu vârsta de două sute de ani ce înconjurau conacul lor. Quinn semăna mai mult cu un plop. Îi mergea bine

oriunde s-ar fi aflat. Iar a pleca dintr-un loc anume, indiferent dacă era vorba despre Anglia sau despre India lui adoptivă, era o chestiune lipsită de importanță. În nici un loc nu i se părea cu adevărat acasă.

Poate că pur și simplu nu era genul care să prindă rădăcini adânci undeva.

– Când dorești să servești cina, sahib? întrebă Sanjay când un marinar trecu pe lângă ei cu mersul legănat care trăda un om al mării chiar și pe uscat.

– Oricând e gata.

Pe Quinn îl deranja să îl lase pe prinț să pozeze drept servitorul lui, însă căzuseră de acord că era cea mai bună tactică de adoptat. Prietenia autentică și respectul între doi bărbați de rase diferite era ceva neobișnuit și privit cu neîncredere. Pentru a fura cea mai de preț comoară cuprinsă vreodată în ceva de dimensiuni atât de mici, era mai bine să se ferească pe cât posibil de a se face remarcați.

– Presupun că vei lua cina cu ea.

Dacă Sanjay ar fi fost cu adevărat servitorul lui Quinn, ar fi fost serios în pericol de a fi mustrat pentru dezgustul fățiș față de Lady Viola ce răzbătu din tonul lui.

Quinn încuviință din cap.

– Nu-mi place nici mie mai mult decât îți place ție, crede-mă!

„Însă nu din aceleași motive."

Sanjay alesese să nu aibă încredere în Viola încă din prima clipă. Quinn nu se îndoia că putea să o țină pe tânără suficient de aproape cât să nu își facă griji dacă era sau nu cazul să aibă încredere în ea. Îl tulbura mai mult faptul că partenera lui de fărădelegi, intrată în planul lui fără voia ei, era o femeie.

Iar el *se folosea* de ea.

Deși Viola era o hoață și îndeajuns de independentă cât să nu se simtă obligat să o menajeze, simțul lui cavaleresc era ofensat de parteneriatul lor. Nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin să forțeze un alt bărbat să se supună voinței lui. Însă îl rodea până în adâncul sufletului gândul de a forța mâna unei femei.

– Ghicesc că îmi împărtășești îndoielile, spuse prințul. Poate ar trebui să ne mai gândim în privința acestui plan.

Sanjay nu ghicea nici jumătate din ceea ce se petrecea în sufletul lui. Quinn nu doar că se simțea vinovat fiindcă o manipula pe Viola, convingând-o să mai comită o tâlhărie, ci era totodată conștient că, dacă nu ar fi fugit din micuța cabină atunci când o făcuse, ar fi fost poate tentat să o seducă, folosind abilitățile pe care le deprinsese de la Padmaa.

Din acea primă clipă când o trăsese pe patul lui și îi simțise trupul moale sub al său, Viola îi populase adesea cele mai obraznice închipuiri. Deja în mintea lui o dezbrăcase și îi demonstrase câteva dintre trucurile Padmaei în materie de amor, având un efect devastator asupra ei.

„Plăcerea e un lanț teribil, Quinn-sahib", îi spusese curtezana. „Ea leagă amanții laolaltă sub imperiul dorinței reciproce."

Cumva, nu reușea nicidecum să se imagineze alături de Viola ca simpli amanți. Termenul era prea cuminte, prea blând. Când se întâlneau în viziunile lui, aveau parte de o experiență intensă. Aprigă.

Precum împreunarea a doi tigri.

Ar fi murit de fericire – dacă nu s-ar fi ucis reciproc mai întâi. Nu își dorise niciodată o femeie cu atâta lăcomie cum o dorea pe cea care îl aștepta acum în cabina lui.

Mintea lui nu reușea să priceapă logica acelui fapt, dar trupului său îi păsa prea puțin. O asemenea implicare fizică ar fi putut pune în pericol succesul planurilor lui. Odată ce recuperau diamantul roșu, ce avea să se întâmple?

Deși Viola era de familie bună, faptul că era hoață îi arăta că nu era nicidecum englezoaica pură și rafinată pe care înalta societate o impunea drept soție bărbaților de rangul lui. Din săruturile ei răzbătea o senzualitate brută. Nu era genul de femeie pe care să o posezi cu inima ușoară, apoi să o uiți.

Un bărbat ar fi marcat pentru totdeauna de amprenta ei.

Simplul gând la Viola îl făcea să se simtă dureros de masculin. Deja își imaginase brațele și picioarele ei mătăsoase, suspinele

ei înfiorate. Pulsa de dorința de a se împreuna violent cu ea, izbindu-se în ea precum se lovește o molie de sticla unei lămpi.

– ... Și o putem debarca pe doamnă în Le Havre, apoi să găsim o altă cale, îl auzi pe Sanjay spunând.

Quinn deslușise destul de puțin din cuvintele prietenului său, însă propriile lui gânduri despre Viola aproape îl făcuseră să își verse sămânța în pantaloni. Trecuseră câteva luni de când nu mai avusese o femeie, dar trebuia să își stăpânească reacția față de ea.

– Nu, spuse el, pe un ton mai tăios decât intenționase. Mergem înainte. Planul va funcționa. Trebuie să fie așa.

Se întoarse și porni spre cabină cu aerul unui bărbat care se îndrepta spre o cameră de tortură. Când ajunse la ușă, ridică mâna pentru a bate, dar se opri la timp. Trebuia să joace rolul soțului ei. Și era și cabina lui. Răsuci mânerul și se strecură înăuntru.

Viola trăsese la o parte așternuturile, luase un cearșaf de pe patul îngust de campanie și îl atârnase pe una dintre grinzile joase. O lampă cu gaz pâlpâia departe de cearșaf, oferindu-i lui Quinn priveliștea siluetei ei proiectându-se ca o umbră pe material.

Umbra siluetei ei *goale*. Fiecare curbă și linie a trupului ei dansa pe cearșaful subțire.

– Tu ești, Quinn?

– Mai ai și alt pretins soț la bordul acestei nave, doamnă?

– Nu, slavă Domnului! Unul îmi e de-ajuns până peste cap. Scoase capul de după cearșaf, dezvăluind un umăr gol și neted. Îmi fac baia, atât cât se poate. Fii bun și rămâi în partea aceea a cabinei!

– Îți jur solemn că nu am să mă clintesc de aici!

În jurul cearșafului pluteau mirosurile împletite de femeie caldă și parfum floral vag. Mădularul i se întări. Nici o turmă de elefanți sălbatici nu ar fi putut să îl alunge de acolo.

– Căpitanul a pus să ni se aducă două scaune. Ți-am lăsat unul pe partea ta, în caz că te întorci înainte să termin eu.

El aproape terminase. Se lăsă să cadă pe scaun, nefiind prea sigur dacă îl mai țineau genunchii.

Ea dispăru din nou în spatele cearșafului, părând să nu aibă habar de faptul că el îi deslușea scobitura taliei, curba gambei când își sprijini un picior pe scaun, rotunjimea sânilor căzându-i în față când se aplecă să se săpunească pe picior.

Tânjea dureros să îi țină în mâinile lui. Când ea își desfăcu picioarele până ajunseră într-un unghi drept cu umerii, iar mâna îi dispăru între coapse, Quinn aproape gemu cu voce tare.

– Cât ne va lua să ajungem la Paris? întrebă ea.

Quinn își drese vocea pentru a se asigura că era în stare să vorbească.

– Trei zile, dacă avem vreme bună.

Trei zile de agonie plăcută, închis în cabină cu acea sirenă care deja îl refuzase de două ori. Precum Odiseu, ar fi trebuit să îl pună pe Sanjay să îl lege de catarg.

Viola începu să se șteargă cu prosopul. Quinn își aținti privirea asupra vârfurilor bocancilor lui, complet fascinat. Dacă Viola ar fi scos din nou capul de după cearșaf, nu voia să îl surprindă holbându-se la ea. Una era să dorești o femeie, și cu totul alta era să fii surprins dorind-o.

– Trei zile, repetă ea. Ei bine, presupun că vom avea astfel șansa de a ne cunoaște mai bine.

Îi respinsese deja eforturile pe care le făcuse el în acest sens. Presupunea că intenționa să *discute* cu el timp de trei zile. Sugestia lui Sanjay de a o debarca pe Viola în Le Havre începea să i se pară cu adevărat tentantă.

– Spune-mi, locotenente! Ce te-a făcut să mergi în India?

Faptul că i se adresa din nou folosindu-i rangul era un pas în spate.

– Credeam că am stabilit că o să-mi spui Quinn.

– Am acceptat să îți spun *Greydon*, dar nu a părut să îți placă.

Ieși din spatele cearșafului, cu părul despletit revărsându-i-se peste umeri. Șuvițele roșcate scânteiau în lumina pâlpâitoare a lămpii, iar Quinn decise că acesta era unul dintre avantajele statutului de soț pe care îl subestimase considerabil.

Viola era îmbrăcată într-un halat de catifea albastră, puțin uzat în unele locuri, dar care o acoperea decent. Dacă ar fi fost acasă,

poate că ar fi întâmpinat un vizitator sosit devreme îmbrăcată în așa ceva, însă Quinn nu își putea lua gândul de la faptul că sânii ei erau descătușați de sub strânsoarea corsetului dincolo de închizătoarele ce coborau pe partea din față a halatului moale.

Ea se întinse să desprindă cearșaful de pe grindă. Fiindcă părea prea sus pentru ea, Quinn se ridică să o ajute, începând de la capătul opus.

Când se întâlniră la mijloc, el îi întinse cearșaful și coborî privirea spre ea. Văzut de aproape decolteul halatului cobora suficient de mult cât să dezvăluie spațiul umbrit dintre sânii ei. Își smulse privirea de acolo, îndreptând-o din nou spre ochii ei, însă nu reacționă îndeajuns de repede ca ea să nu observe.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet ușor.

Micuța vulpoaică îl tachina. I-ar fi fost învățătură de minte dacă ar fi luat-o pe sus și și-ar fi băgat mâna pe sub corsajul ei, pentru a lua în stăpânire un sân moale. Știa cum să tachineze o femeie până dincolo de limitele suportabilului. Viola nici nu-și imagina cu cine avea de-a face. Desigur, dacă fusese conștientă de spectacolul de umbre pe care tocmai i-l oferise, atunci poate că și pe el îl aștepta o surpriză senzuală. Din multe puncte de vedere, Viola Preston nu era o lady.

Dar el se străduia să fie gentleman. În cea mai mare parte.

Quinn se dădu un pas în spate.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Viola făcu un pas spre el, reducând distanța ce îi separa.

Quinn nu mai reușea nici în ruptul capului să își aducă aminte ce îl întrebase.

– Sunt mai multe întrebări la care nu mi-ai răspuns nici tu.

– Ei bine, se pare că nu vom duce lipsă de subiecte de conversație pentru următoarele trei zile.

Se întoarse și făcu patul, aranjând colțurile cearșafului cu o eficiență exersată.

– Pentru o fiică de conte, pari neobișnuit de îndemânatică în materie de sarcini casnice.

Ea ridică bărbia în timp ce bătu singura pernă de pe pat.

– Omul face ceea ce are de făcut.

– Asta e motivul pentru care furi?

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Dacă te privește în vreun fel, tatăl meu a murit și lăsându-mi familia săracă lipită pământului, fiindcă am avut ghinionul de a mă naște fiică în loc de fiu. Fur fiindcă îmi face plăcere să dorm cu un acoperiș deasupra capului și să am de mâncare cu regularitate. Și îmi doresc același lucru și pentru mama, sora și nepoata mea. Ești satisfăcut?

Nu era nici pe departe mulțumit, însă mădularul lui avea să fie nevoit să rabde durerea până reușea să se calmeze.

– Mulți oameni au trăit cu venituri reduse fără a recurge la furt.

– Eu nu sunt *mulți oameni*. Își strânse din nou obiectele de toaletă într-o geantă mică, apoi se lăsă pe vine pentru a o băga în valiza pe care o împinsese sub pat. Și nici tu nu ești *mulți oameni*. Ești moștenitorul unui viconte. Se zvonește că ai fi fost mai mult decât solvabil chiar și înainte de a pleca în India. Nu erai obligat să faci această alegere rezervată de regulă celui de-al doilea fiu al familiei.

– Eu m-am născut al doilea.

– Însă, dacă ne luăm după ce scrie în DeBrett, fratele tău a murit în copilărie.

– M-ai verificat.

– Mi s-a părut prudent să te caut în registrul înaltei nobilimi dacă tot m-ai forțat să merg la Paris cu tine.

Quinn se crispă în sinea lui auzind cuvântul *forțat*.

Viola îl privi, plecându-și capul într-o parte.

– De ce ți-ai cumpărat un grad de ofițer în armată când ai fi putut să îți petreci timpul până la moștenirea titlului lăfăindu-te la pariuri și prin bordeluri, ca majoritatea celor care își așteaptă titlul?

Obținerea gradului de căpitan în armată îi permisese să se îndepărteze cât mai mult posibil de tatăl lui, dar deja îi dezvăluise mai multe pe această temă decât ar fi trebuit.

– Mi s-a părut a fi decizia corectă la momentul respectiv.

–Tu fără îndoială iei întotdeauna deciziile corecte. Din tonul ei răzbătu un sarcasm subtil. Ai făcut-o de dragul aventurii, locotenente?

–Se pare că m-ai prins!

Ea îi zâmbi ușor.

–Atunci, semănăm mai mult decât ți-ai putea imagina. Recunosc deschis că tâlhăriile mele îmi permit să fac lucruri la care majoritatea femeilor nici nu ar visa. Îmbrăcată în haine de bărbat, am cutreierat noaptea străzile orașului, de capul meu. La început, inima îmi bubuia la fiecare pas și tresăream de fiecare dată când lătra un câine. Dar mai apoi am început să savurez opțiunile pe care mi le ofereau hainele bărbătești. Se opri în fața hubloului și privi afară. Prima scânteiere din lumina lunii o sărută pe obraz. Știu că ție așa ceva ți se pare, probabil, incredibil de neinteresant, dar pentru o femeie de rang înalt e o libertate nemaipomenită. Se întoarse să îl fixeze cu privirea ei directă. Pe tine ce te-a ispitit să mergi în India?

Oare Viola știa că unii tinerii alegeau să petreacă o vreme pe subcontinent deoarece le oferea ocazia de a experimenta fără limite toate plăcerile sexuale? Quinn se mulțumise cu Padmaa și cu învățăturile ei, dar în Superbul Orient un bărbat înstărit și-ar fi putut cumpăra orice escapadă senzuală pe care și-ar fi putut-o imagina.

Și unele pe care Quinn nu le-ar fi născocit de capul lui nici într-un milion de ani.

–Datoria față de țară m-a ispitit să merg în India.

Buza ei se curbă într-un zâmbet.

–Dacă așa dorești tu să crezi.

–Tu de ce nu mă crezi?

–Pentru că eu cred că ți s-a părut insuportabil de plictisitor să rămâi în Anglia așteptând ca tatăl tău să moară.

–În privința asta te înșeli.

Satana n-avea cum să pună ghearele pe bătrânul ticălos atât de repede cum i-ar fi plăcut lui Quinn.

– Viața e îngrozitor de nedreaptă, nu crezi? Moartea tatălui meu a făcut ca familia mea să fie aruncată în uitare. Cea a tatălui tău îți va permite să-i iei locul printre înalții nobili ai regatului.

Nedreptatea îl rodea întotdeauna până în adâncul sufletului. Chiar și nedreptatea suferită de o hoață.

– Îmi pare rău pentru situația ta nefericită, Viola!

Halatul îi alunecă de pe un umăr. Pielea dezgolită strălucea de sănătate în lumina pâlpâitoare a lămpii. Gura lui tânjea să deguste acea zonă delicioasă cu un șir de săruturi.

– Crezi că nedreptatea pe care ai suferit-o e o justificare suficientă pentru a îndrepta răul printr-un alt rău? întrebă el.

– Aparent, la fel crezi și tu, altfel nu am fi acum în drum spre Paris. Își aranjă halatul pentru a-și acoperi complet umărul. Cu excepția faptului că încă nu te-am văzut în șaua unui cal alb, întreaga escapadă pare desprinsă direct dintr-o poveste cavalerească. Presupun că te lupți cu morile de vânt de câte ori ți se oferă ocazia.

Quinn își dădu seama brusc că încă avea pardesiul pe el, iar în cabină se făcuse al dracului de cald. Sau poate era doar din cauză că se afla acolo lângă o femeie superbă, sumar îmbrăcată. Își scoase pardesiul și îl atârnă într-un cui în spatele lui.

– Nu erai nevoită să recurgi la tâlhărie pentru a-ți întreține familia, să știi. Ca femeie, aveai și alte opțiuni. Căsătoria, spre exemplu.

– Nu și când zestrea mi-a dispărut cât ai clipi.

Tonul ei fusese până atunci ca un sos parfumat, picant, dar câtuși de puțin acru. Amărăciunea bruscă din vocea ei îl surprinse.

– Ești fără îndoială bine educată. Ai fi putut deveni guvernantă.

– Ce înjosire delicioasă! Fiica unui conte se angajează să crească odraslele vreunui baron. Râse amar. Înalta societate s-ar fi delectat cu o asemenea veste la micul dejun.

– Există și o altă opțiune pe care societatea o consideră și mai înjositoare, dar pe care unele femei o aleg oricum.

Quinn se întrebă, nu pentru prima dată, care era nivelul ei de experiență senzuală. Era prea în vârstă pentru a fi o debutantă, având probabil în jur de douăzeci și cinci de ani, și nu se mai aflase

sub protecția unui bărbat de când murise tatăl ei. Când insistase să împartă cabina cu ea, Viola protestase, însă nu cu groaza unei fecioare oripilate de cât era de scandaloasă propunerea lui, nici venind cu pretenții ca el să o ia cu adevărat de soție pentru a-i proteja reputația.

Și săruta ca o femeie care știa ce însemna pasiunea.

– Îmi sugerezi să mă vând, locotenente?

– Având în vedere că ești o femeie foarte directă, sunt sigur că te-ai gândit la posibilitatea asta. Se apropie de ea și își dădu seama că tremura ușor, dar se străduia să se controleze. Ai face senzație în societatea demimondenă. Un gentleman doldora de bani te-ar lua doar pentru el cât ai clipi, pentru a te avea...

– Drept jucărie privată, încheie ea în locul lui.

– Jucăria lui răsfățată, protejată, adorată. Ai putea să îți impui propriile condiții. Ce bărbat nu te-ar dori? Ești de rang nobil... frumoasă, educată... Fără a conștientiza ce făcea, se trezi ridicând mâna pentru a-i cuprinde obrazul în palmă. Ea nu se dădu înapoi. Ba chiar inspiră tremurat când degetul lui mare alunecă blând peste pielea ei. Pasională.

– Cum ai putea să știi tu asta? șopti ea, abia mișcându-și buzele.

El se aplecă, apropiindu-și buzele la doar câțiva centimetri de ale ei.

– Ca bărbat, pur și simplu simt asta.

Atunci, spre marea lui surprindere, ea își strecură degetele pe sub reverele lui și se ridică în vârful picioarelor. Cu ochii larg deschiși, își lipi gura de a lui.

Capitolul 5

„Voi ajunge direct în iad."

Săruturile lui Quinn îi făceau măruntaiele să se topească în asemenea măsură încât aproape nu îi păsa.

Degetele ei coborâră cu delicatețe pe pieptul lui, descheindu-i nasturii jachetei. Ce mușchi tari și puternici se ascundeau dincolo de cămașa de batist fin! El o strânse mai tare la pieptul său, iar Viola simți o umflătură tare ca piatra în pantalonii lui. Fierbințeala se concentră între coapsele ei. Se arcui spre el și își legănă încet pelvisul spre al lui.

Quinn aproape mârâi în gura ei.

Durerea aceea profundă începu să pulseze în zona ei intimă. Flămândă. Goală. Lacomă.

Nu se cuvenea nici măcar ca o femeie să aibă astfel de nevoi, cu atât mai puțin să le dea frâu liber. Casa și familia. Acestea ar fi trebuit să fie principalele ei preocupări.

„Gândește-te la bucuria pe care ți-o va oferi un copil și astfel vei constata că poți să îți înduri obligațiile conjugale", o sfătuise mama ei atunci când îi explicase ce aștepta un bărbat de la femeia pe care o lua de soție.

Actul în sine era ceva ce trebuia îndurat scrâșnind din dinți și cu o dârzenie sumbră. Nu căutat cu atâta abandon languros.

Chiar dacă Viola se născuse într-o familie nobilă și fusese crescută atent și protejată excesiv, natura îi făcuse o farsă crudă.

În adâncul ei sălășluia o adevărată desfrânată.

Brațele lui Quinn se strânseră în jurul ei. Mâinile lui alunecară și îi prinseră în palme fundul, masându-l și ridicându-l. O săltă de la podea, frecând-o de mădularul lui întărit. Ea își ancoră o gleznă pe după piciorul lui și se mișcă în ritmul lui.

Quinn o lăsă din nou jos și își desprinse buzele de pe ale ei. Gura lui îi coborî pe gât și mai jos, până în partea de sus a sânilor. Viola închise ochii, abandonându-se plăcerii. Se desfătă simțindu-i mâinile pe sâni, dezmierdând și desenând cercuri. Quinn întredeschise halatul, desfăcând închizătoarele până la brâu. Sfârcurile ei se ridicară tari prin mătasea subțire a cămășii de noapte, tânjind ca el să le atingă, se le strângă. „O, da." Să le sugă.

Quinn descheie cu un deget nasturii perlați, iar cămașa ei de noapte se deschise larg în fața lui. Își strecură mâna în corsajul ei. Viola se prăbuși într-un loc întunecat și fierbinte. Gura lui urmă

traiectoria mâinii, găsindu-i sfârcul întărit și sugându-l. O mușcă mărunt, iar ea icni simțind fiorul aprig de dorință care o străbătu de la sân până în pântece.

Traversară spațiul restrâns într-un dans lent al poftelor carnale ce îi duse până la pat. Aveau să meargă până la capăt, iar Viola nu era în stare să împiedice ceea ce urma să se întâmple.

Nu voia să împiedice.

Apoi, brusc, se auzi o bătaie scurtă în ușă. Quinn ridică furios capul.

– Cine-i? întrebă el, cu vocea aspriță de dorință.

– Cina ta, sahib. E gata.

Cuvintele hindusului veniră ca un duș rece.

– Lasă-ne o clipă, Sanjay, îi porunci Quinn.

Viola îi întoarse spatele lui Quinn și își băgă sânul dezgolit înapoi în cămașa de noapte. Sfârcurile ei umflate pulsau dureros, dorindu-și să se bucure din nou de dezmierdările lui brutale. Își apăsă cu forță palmele peste ambii sâni pentru a domoli durerea.

Din spatele ei, Quinn își încolăci brațele peste trupul ei și îi depuse un sărut blând pe umăr.

– Ești bine?

Când se întinse să îi încheie din nou închizătoarele halatului, Viola îi simți inima bubuindu-i lângă șira spinării. Trase aer în piept înfiorată.

– Va trebui să fiu, nu-i așa?

El îi dădu drumul atunci și se duse să îi deschidă ușa servitorului.

Viola rămase cu spatele spre bărbați și își aținti privirea asupra unui nod din scândurile peretelui despărțitor de deasupra patului de campanie. I se părea mai puțin riscant decât să privească în ochi pe oricine, câtă vreme inima îi gonea în piept și îi răsuna cu ecou între coapse.

Auzi clinchetul tacâmurilor, pârâitul șervetelor proaspete când fură împăturite exact cum se cuvenea, zăngănitul unei ceșcuțe așezate pe o farfurioară. Mirosul bogat și viguros de ciorbă de pește îi gâdilă nările. Unul din bărbați scoase atent dopul unei sticle, iar o adiere vagă cu miros de alcool pluti până la ea.

Însă nimic din toate acestea nu răcori fierbințeala din obrajii ei.

Putea servitorul lui Quinn să adulmece mirosul excitației ei peste aroma de pâine și brânză? Sau să îi audă sângele bubuindu-i prin vene?

Servitorul murmură ceva în semn de salut, iar Viola întoarse capul suficient cât să surprindă privirea mânioasă din ochii lui mijiți. Se grăbi să își desprindă privirea de la el.

Apoi auzi țăcănitul unui zăvor. Ea și Quinn rămăseseră singuri din nou. Iar nebunia începea să treacă.

– Nu mă place absolut deloc, nu-i așa?

Se întoarse și îl găsi pe Quinn ținându-i un scaun pentru a se așeza. Masa fusese aranjată cu porțelanuri și cristale scânteietoare.

– Sanjay nu te cunoaște.

– Nici tu.

– Nu încă. Intenționez să schimb asta în curând.

Ochii i se întunecară de interes, dar părea să își fi revenit după interludiul lor carnal. Intenționa în continuare să o *cunoască* într-un sens aproape biblic?

Quinn se înclină într-o plecăciune adecvată.

– Vrei să iei cina cu mine, Lady Viola?

Ea înghiți un nod și încuviință din cap. Era atât de oficial. În mod evident, avea nevoie să pună o oarecare distanță între ei până când decidea cum să reacționeze față de ceea ce tocmai se întâmplase. Prea bine. Dacă exista ceva la care excela... atunci asta era la a păstra distanța. Se așeză pe scaunul pregătit.

– Nu m-aș fi așteptat de la căpitanul acestei nave să știe să aranjeze atât de frumos o masă.

– Nu, asta e opera lui Sanjay. Quinn se așeză pe scaunul din fața ei. Era la fel de roșu la față cum bănuia că încă era și ea. Eu aș prefera să călătoresc doar cu o farfurie și o cană de tablă, însă Sanjay îmi tot amintește că voi fi viconte într-o bună zi. Insistă să mențin anumite standarde.

– Măcar unul din noi să le mențină, murmură ea, în timp ce el turnă pentru amândoi vin roșu ca sângele.

– Nu e nimic în neregulă cu standardele tale. Sau cu ale mele. Quinn își aținti privirea oțelită asupra ei, fără a se preface

că ar fi înțeles-o greșit. Nu am făcut nimic pentru care ar trebui să ne rușinăm. Eu nu am jurat credință altcuiva? Dar tu?

– Nu.

Nu acum, în orice caz.

– Atunci, nu are nimeni de suferit de pe urma acțiunilor noastre. Suntem amândoi adulți. Avem anumite nevoi. Dacă alegem să le dăm curs, asta ne privește exclusiv pe noi. Ridică din umeri. Din păcate, am avut de suferit din cauză că ne-am ales prost momentul.

Viola sorbi din vin, care se dovedi de o calitate excelentă, întunecos și delicat, cu doar o aromă slabă a butoiului de stejar în care fusese lăsat la învechit

– Sau poate am avut noroc că l-am ales astfel. Poate că am fi făcut o greșeală gravă.

– Așa crezi?

Quinn umplu fiecare dintre bolurile de supă din supiera de porțelan filigranat, apoi îl puse pe cel al Violei în fața ei.

– Ar trebui să mă corectez. Suflă într-o lingură din bolul aburind. *Eu* aș fi fost judecată ca fiind victima unei greșeli grave. Lumea privește cu multă îngăduință nevoile unui bărbat. Dar le ignoră și în același timp le condamnă pe cele ale unei femei.

– Eu nu o fac. Quinn se lăsă pe spate în scaun și sorbi din vin pentru a-l degusta, apoi dădu pe gât pocalul. Buzele i se curbară într-un zâmbet. De fapt, eu fac tot ce pot pentru a încuraja o femeie să își conștientizeze nevoile.

– În această privință nu am nici o îndoială. Arcui o sprânceană, cu o expresie cinică. Cât de înțelept din partea ta!

– Nu, e doar o gândire practică. Își împinse scaunul în față și se înfipse în bolul de supă cu multă poftă. E o nebunie să îți imaginezi că același creator care le-a dat bărbaților impulsurile lor primitive nu le-a dăruit și femeilor înclinații similare.

– O filosofie convenabilă! Dar cu siguranță una pe care ea nu o auzise niciodată descrisă de către vicarul ei. Te-a ajutat să ajungi mai ușor în paturile multor femei?

– Ai grijă! Culese cu lingura resturile de pe fundul bolului. Ești sigură că vrei să aducem în discuție experiențele noastre senzuale

din trecut? S-ar putea să te întreb despre primul bărbat pe care l-ai vârât în patul tău.

Oare cunoașterea plăcerilor trupului lăsa o urmă pe care o putea vedea lumea întreagă? Dacă da, părea că litera stacojie era perfect vizibilă în cazul ei.

– Ce te face să crezi că prin patul meu a trecut deja un bărbat?

– Felul în care săruți.

– Poate sunt pur și simplu genul care flirtează mult și care știe ce să facă atunci când întâlnește buzele unui bărbat.

– Poate, dar nu ești. Nu ai nimic dintr-o cochetă veritabilă. Quinn dădu la o parte capacul vasului cu încălzitor și umplu fiecare dintre farfuriile lor cu pâine, brânză și câte o felie de musaca de cartofi. Dacă aș fi parior, aș pune rămășag pe o sumă considerabilă că ești genul de fată care s-a ars o dată și și-a învățat lecția.

Viola clipi rapid și se concentră asupra farfuriei lui. Evaluarea lui se dovedise tulburător de corectă.

– Să presupunem, de dragul conversației, că nu mai sunt fecioară, așa cum mi-ar impune societatea să rămân până în ziua nunții mele.

Rosti cuvintele sacadat, în timp ce tăia brânza în îmbucături mici. Nu credea că avea să le poată mânca, dar măcar avea ceva cu care să își ocupe mâinile, împiedicând-o să își dorească să îi scoată ochii lui Quinn doar fiindcă era cel mai apropiat bărbat disponibil.

– Să ne imaginăm că am acceptat o cerere în căsătorie din partea unui bărbat nobil, onest, cu aspirații la un titlu și o reputație la fel de pură ca lira sterlină. Să presupunem mai departe că am fost suficient de îmbătată de emoție și de naivă cât să îl cred când mi-a spus că mă va iubi chiar mai mult dacă îi voi oferi o dovadă a aprecierii mele chiar înainte de a ne căsători.

Buzele lui Quinn se strânseră într-o linie severă.

– Apoi să presupunem că logodnicul meu a rupt orice legătură cu mine când tatăl meu a murit pe neașteptate și el a aflat că nu îmi voi mai primi zestrea generoasă. Își tăie o bucată din musaca și o înțepă cu furculița, dar nu se putu hotărî să o ridice la buze. Cred că Sir Francis Bacon a fost cel care a spus „Cunoașterea

înseamnă putere". O astfel de cunoaștere m-ar face imună în fața – cum te-ai exprimat tu? – încurajărilor tale de a-mi conștientiza nevoile.

– Dimpotrivă. Lipsa feciorei îi oferă unei femei aceeași libertate precum cea de care se bucură un bărbat.

Aparent, Quinn era genul care se năpustea pe câmpuri de luptă unde nici îngerii n-ar fi îndrăznit să pășească. Nu părea să țină cont de avertismentul pe care ea, era convinsă, îl purta în frunte.

– După primul, un alt partener în pat, în plus sau în minus – șterse sosul de la musaca înmuindu-și pâinea în el – nu mai are ce să strice.

– Deci tu crezi că sunt deteriorată.

– Nu am spus asta. Ridică brusc privirea și păru să își dea seama dintr-odată că se afla în pragul unui hău verbal. Viola aproape îl văzu înfigându-și călcâiele în pământ pentru a nu se prăbuși în prăpastie. Își trecu o mână prin părul brunet. Cred că suntem cu toții deteriorați, într-un fel sau altul. Doar că în unele cazuri asta e mai ușor de ghicit decât în altele.

– Chiar așa. Își puse furculița deoparte. Tu în ce fel ești deteriorat, Quinn?

El își umplu din nou paharul de vin și îl goli dintr-o singură înghițitură prelungă.

– Găsesc că un exces de conversație perturbă digestia, nu crezi?

– Nu neapărat. Băgă în gură o îmbucătură de musaca. Acum, că îl făcuse să bată în retragere, constată că putea să savureze mâncarea din fața ei. Vrei să încerc să ghicesc?

Când el nu răspunse, Viola insistă:

– Din moment ce pari să ai o antipatie profundă față de părintele tău, pot doar să presupun că s-a întâmplat ceva între tine și tatăl tău. Un secret. Ceva ce nu mai știe nimeni altcineva. Gustă din brânză și o găsi înțepătoare și sfărâmicioasă, exact cum îi plăcea. Dar tu știi. Și te macină.

Quinn își smulse șervetul de la gât și îl aruncă pe farfurie. Se împinse de la masă și se ridică.

– Obișnuiesc să ies să mă plimb după cină. Te rog să nu te simți obligată să mă aștepți. Fii bună acum și scuză-mă...

– Nu, Quinn, n-am s-o fac. N-am să te scuz. De ce te aștepți să împart patul cu tine dacă tu nu ești dispus să împarți câtuși de puțin ceva din tine cu mine?

El clătină din cap nedumerit.

– Dacă am împărți patul, poți fi sigură că te-ai bucura de o parte din mine.

– Din trupul tău, poate. Se ridică. Dar ești mai mult decât un trup.

– Nu faci decât să încâlcești lucrurile, spuse Quinn. Presupun că e de înțeles, având în vedere trecutul tău cu acel derbedeu. Nu ar fi trebuit să îți încurajeze acele așteptări.

– Deci îți imaginezi că aș accepta să mă culc cu tine *fără* nici o așteptare?

– Firește că nu. Ocoli masa până lângă Viola și coborî privirea spre ea. Ar trebui să te aștepți la plăcere. Îi ridică o șuviță de păr la buze și i-o sărută. Oceane întregi de plăcere. Degetele lui o mângâiară ușor pe obraz, coborâră pe gâtul ei, apoi alunecară delicat peste partea de sus a corsajului ei. Încântare. Desenă cercuri în jurul sfârcurilor ei, cu ambele mâini, atingerea răzbind prin catifea și făcându-i sfârcurile să se înalțe spre el, tânjind să îl simtă. Încântare în toată legea. Din belșug. Atât de multă, încât ar da pe dinafară.

O sărută, cu gura larg deschisă, lăsându-și limba să se dezmierde cu a ei. Una din mâinile lui îi părăsi sânul și îi coborî mângâietor peste coaste, trecându-i de buric, și se opri pe sexul ei. Apoi își strecură mâna prin despicătura halatului și îi prinse în palmă vulva prin țesătura subțire a cămășii de noapte.

„O, Doamne." Avea să simtă cât de udă era.

– Ar trebui să te aștepți la extaz, Viola, spuse Quinn, în timp ce degetele lui o dezmierdară prin mătase, lăsând în urma lor un punct umed. Nu o dată, ci de multe ori. S-ar putea să mă implori să încetez, dar nu am nici o picătură de îndurare în mine. Am să te duc pe culmile plăcerii până îmi strigi numele. Ce zici? Vrei să te duc acolo?

Viola închise ochii, tentată să îi dea voie. El o sărută din nou și începu să îi ridice cămașa de noapte. Când mâna lui se strecură sub tivul cămășii, iar degetele lui o invadară, Viola avu nevoie de întreaga forță cu care fusese înzestrată pentru a-și încleșta mâna pe încheietura lui.

– Nu, îi șopti ea.

El trecu scurt cu buricul unui deget peste punctul ei sensibil, iar ea se înfioră.

– Nu. Își propti mâinile pe pieptul lui, împingându-l. Nu pot să fac asta. Nu fără a te cunoaște.

– Pe logodnicul tău îl cunoșteai, nu-i așa? Își dădu la o parte mâna și îi lăsă tivul cămășii de noapte să cadă legănându-se la picioare. Tu singură ai recunoscut că nu s-a sfârșit bine.

– Nu, în cele din urmă, s-a dovedit că pe Neville nu îl cunoșteam deloc. Și nu am să fac aceeași greșeală și cu tine.

– Eu nu am nici cea mai mică intenție de a mă căsători, deci nu îți voi face o promisiune falsă, spuse Quinn.

– Nu am nevoie de o promisiune. Am nevoie doar de sinceritate.

– Ce poate fi mai sincer de atât?

– Nimic, dacă tu crezi că nu suntem decât ceea ce se arată ochilor. Tu refuzi să mi te oferi cu adevărat. Îți oferi doar trupul. Își trecu mâinile peste umerii lui și coborî pe brațele lui. Oricât ai fi de minunat, oricât ai fi de ademenitor, nu e de-ajuns.

Zidul pe care îl văzuse și mai înainte în ochii lui se ridică din nou. Îi întoarse spatele și ieși cu pași mari pe ușă.

Capitolul 6

Quinn se temea că îi era sortit să fie chinuit de o erecție nesfârșită. Făcu șase ture ale întregii punți a navei până când sângele începu să i se răcorească, iar corpul i se liniști în cele din urmă. Se sprijini de parapet și privi petele albe de spumă dansând pe apa neagră a mării, străfulgerări de argintiu în lumina lunii.

– Cina a lăsat de dorit, sahib?

– Mâncarea a fost în regulă, Sanjay.

– Dar tu și memsahib nu ați...

– Nu, nu am.

– Bun. Când un bărbat primește în patul lui o femeie în care nu poate avea încredere, e ca și cum ar strânge un foc la piept. Sanjay se sprijini de balustradă lângă el. Lady Viola e frumoasă. Ispititoare din cap până în picioare, cum spuneți voi, angrezii. E admirabil că ai demonstrat o asemenea stăpânire de sine, prietene.

– Stăpânirea nu e opera mea.

– *Hmm.* Sanjay scoase un sunet surprins. Doamna e o hoață. O astfel de femeie are multe trucuri ascunse în mâneca ei dantelată. Eram sigură că își va folosi trupul pentru a-ți distrage atenția de la obiectivul nostru, dar poate că are un alt plan.

„Chiar are“, își spuse Quinn cu regret. Planul de *a-l cunoaște*, ferească-l Sfântul!

Cu Padmaa totul păruse atât de simplu. Trupul bărbatului și cel al femeii fuseseră concepute pentru a-și oferi reciproc plăcere. De ce unele femei, sau cel puțin femeile occidentale, insistau să complice atât de mult relațiile fizice?

– Dacă reușește să se dea drept o lady în societatea ta londoneză înseamnă că se pricepe să amăgească oamenii, spuse Sanjay. *Baaghh kaa kkhuun* exercită o influență puternică asupra celor care au deja mintea deschisă spre forțele întunericului. O astfel de persoană va ceda ușor în fața puterii diamantului roșu.

„O, Doamne, iar începe discuția cu diamantul malefic.“ Odată ce se cufunda în acea poveste cu blesteme și forțe ale răului, Sanjay era în stare să întreacă dramatismul unui cor dintr-o tragedie grecească.

– Nu tocmai ți-am spus că doamna nu e genul care să cedeze?

Sanjay clătină din cap.

– M-ai înțeles greșit. Se prea poate să reziste farmecelor tale, sahib. Dar eforturile tale de a seduce nu sunt susținute de greutatea miilor de ani scurși. Diamantul îi ispitește pe oameni oferindu-le ceea ce își doresc cel mai mult. Ghicește nevoile omului și i le alimentează, până când acesta nu îi mai poate rezista.

– Aha!

Quinn trăise în India suficient timp cât să înțeleagă că asiaticii nu prețuiau adevărul la fel de mult cum o făceau englezii. Ei considerau adevărul o marfă periculoasă, nu ceva care să fie vestit în gura mare, împrăștiat precum o mână de semințe. „De ce să divulgi adevărul când te poți folosi de o minciună?" îi spusese cândva unul dintre preoții lor.

Așa că în jurul nestematei *Baaghh kaa kkhuun* se născuseră diverse minciuni și legende.

Era capabil să răpească mințile oamenilor, susținea Sanjay. Cu sute de ani în urmă, bărbatul care tăiase piatra în forma ei originală de roză se ferise să pună mâna pe diamant mai mult decât fusese necesar pentru a face câte o tăietură o dată la șapte zile, dar chiar și așa sfârșise prin a saliva și a auzi vocile morților pe când terminase de îndepărtat și ultima bucățică.

– Diamantul suge forța vitală din om dacă acesta nu se eliberează de sub puterea lui, spuse Sanjay.

– O inepție. Cuvântul zbură de pe buzele lui Quinn înainte să apuce să-și dea seama că i se formase pe limbă. Oftă. Nu vreau să par lipsit de respect, dar...

– Nu crezi în asta, încheie Sanjay în locul lui. Indiferent dacă tu crezi sau nu, istoria diamantului roșu e una sângeroasă. A provocat crime. A stârnit chiar și un război. Unii spun că așa a și ajuns să capete culoarea pe care o are.

– Dacă ar fi adevărat, cum se face că nimeni din cadrul Companiei Indiei Răsăritene nu a auzit niciodată despre acele crime?

Quinn le-ar fi pus capăt. Era mândru de felul în care el și oamenii din subordinea lui reușiseră să impună ordinea și să aducă mai multă siguranță pe străzile din India. Făcuseră eforturi pentru a împiedica actele de violență ale bandelor de thugi și pentru a pune punct detestabilei practici numite *sutee*, obiceiul de a arde pe rug văduva unui bărbat odată cu trupul răposatului. Într-un tribunal englez, folosirea pretextului că o persoană ar fi fost împinsă la crimă sub efectul unui diamant roșu ar fi fost primită cu indiferență.

– Crezi că e de ajuns ca omul alb să nu știe despre ceva anume pentru ca acel ceva să nu se fi întâmplat? Sanjay îi aruncă

o privire piezișă. De-a lungul multor generații, *Baaghh kaa kkhuun* s-a odihnit în siguranță în ochiul lui Shiva, răul din el fiind redus la tăcere.

Apoi thugii îl furaseră, dintr-un motiv care lor le scăpa. Mai mulți dintre ei nu aveau să mai fure nimic niciodată, datorită lui Quinn și lui Sanjay.

– Încerci să-mi spui că diamantul i-a *forțat* să îl fure?

– Nu, dar nu te-ai întrebat niciodată ce i-a făcut pe thugii aceia să îl cedeze atât de ușor britanicilor?

– L-au cedat în schimbul unei sume considerabile de bani.

– *Beshak.* Desigur, se corectă singur. Au fost nevoiți să ia banii angrezilor pentru a nu stârni bănuieli. Dar adevăratul motiv pentru care i-au oferit diamantul guvernatorului vostru e pentru ca acesta să îl trimită reginei. Odată ce *Baaghh kaa kkhuun* ajunge în tezaurul regal, diamantul o va striga, așa cum strigă către toți oamenii care au putere. Regina ta va cere să îl poarte tot timpul, și o va distruge. Thugii cred cu tărie în vechiul proverb, vezi tu.

– Și despre ce proverb ar fi vorba? Înțeleptul știe că pietrele prețioase sunt întotdeauna un dar bine-venit?

– Nu. Sanjay ridică dintr-o sprânceană întunecată. Pentru a ucide un șarpe, trebuie să îl lovești în cap.

În ciuda faptului că Sanjay comparase imperiul reginei cu un șarpe, Quinn prefera acel plan de alungare a britanicilor din India în locul instigărilor fachirilor la o răscoală a cipailor. Adăugarea unui nou flecuștet în vistieria regală nu prea avea cum să determine o vărsare de sânge propriu-zisă. Însă, dacă se ajungea la o revoltă a cipailor, sute sau poate mii de persoane și-ar fi pierdut viața până să se poată restabili ordinea. Întoarcerea diamantului roșu acolo unde îi era locul s-ar fi putut dovedi un semn de bună-credință numai bun pentru a-i împiedica pe cipai să asculte îndemnurile fachirilor.

– Bun atunci, dacă *Baaghh kaa kkhuun* e periculos de atins, voi avea grijă ca Lady Viola să poarte mănuși când îl șterpelește, spuse Quinn.

Sanjay dădu aprobator din cap.

– Acum înțelegi, sahib. Dar, cum ea e o hoață, nu știu dacă mănușile vor fi suficiente. Nu ai auzit ce s-a întâmplat cu thugul care a smuls diamantul din ochiul lui Shiva?

Quinn clătină din cap.

– Deși îl înfășurase într-o bucată de pânză, a refuzat să lase diamantul din mână – pumnul lui Sanjay se încleștă strâns pentru a-i demonstra –, așa că prietenii lui i-au tăiat-o.

– Ca să îl poată vinde. Ticăloși însetați de sânge.

– Nu, au făcut-o pentru a-i salva viața. Nu putea să îi dea drumul. Diamantul se hrănea din inima lui.

Quinn nu credea un cuvânt din toate acestea, însă fu străbătut de un fior de superstiție.

– Mă voi interesa ce altceva se poate face pentru a o proteja pe Lady Viola de spiritul malefic al diamantului, îi promise Sanjay. Un marinar trecu pe lângă ei, făcându-l pe Sanjay să adopte o poziție mai respectuoasă, reflectând corect statutul lui. Pot să strâng masa după cină, sahib?

– Da. Quinn se întoarse din nou spre marea neagră ca smoala. Și, dacă tot faci asta, vezi dacă nu poți găsi un hamac disponibil pe care să mi-l atârni în cabină. Chiar dacă Lady Viola ar fi dispusă, patul de campanie e cam îngust. Chiar și așa, Quinn își imagină mai multe poziții din *Kama Sutra* care le-ar fi permis să împartă micul spațiu într-un mod cât se poate de plăcut. Dar, cum ea nu e dispusă, se pare că voi avea nevoie de o altă soluție pentru a dormi.

Quinn așteptă încă o jumătate de oră înainte de a se îndrepta spre cabină. Voia să îi lase lui Sanjay timp suficient să strângă totul. Spațiul era mic chiar și pentru două persoane. Trei deja nu prea ar mai fi avut loc nici să respire.

Scara de tambuchi era cufundată în întuneric, iar Quinn uitase cât de joase erau grinzile în unele locuri până când se izbi cu fruntea într-una dintre ele. Străbătu restul drumului pe jumătate ghemuit și ținându-și mâna pe cap, până ajunse la ușa cabinei.

Nu se vedea nici un firicel de lumină prin crăpătura de sub ușă.

Intră și fu încântat să constate că hubloul lăsa să pătrundă suficientă lumină de la stele cât să îi permită să deslușească unde se afla masa, hamacul lui prins în pereți și silueta curbată a femeii de pe patul de campanie.

Viola se întorsese cu fața spre perete, semn clar că nu ar fi primit favorabil nici atențiile, nici conversația lui. Quinn se îndoia că adormise, dar Viola nu se clinti când trecu pe lângă ea pentru a ajunge la hamacul lui.

Își împletise părul într-o coadă lungă. Aceasta se întindea de-a curmezișul pernei și atârna pe marginea patului. Quinn se stăpâni cu greu să nu o tragă jucăuș de coadă. Violei nu i-ar fi plăcut.

Se dezbrăcă de tot ce avea pe el. Întotdeauna dormea în pielea goală și nu vedea rostul în a-și schimba obiceiurile doar pentru a-i face pe plac unei femei care nu ar fi fost mulțumită de el indiferent ce ar fi făcut. Quinn își înfășură pătura în jurul corpului și se urcă în hamac, oftând când acesta începu să se legene blând, în același ritm cu valurile de dincolo de hublou.

Viola tot nu spuse nimic. Nu mișcă nici măcar un umăr.

Quinn și-ar fi dorit ca sunetul respirației ei calme să nu se transmită direct înspre mădularul lui. Sau poate că de vină era parfumul ei, cald și curat, cu o vagă notă de mosc. Sau poate coada împletită ce îi atârna în întuneric era cea care îi stârnea acea durere între picioare.

„Sunt multe moduri în care o femeie își poate folosi părul pentru a-i oferi plăcere bărbatului", îi explicase Padmaa în timp ce își desfăcuse pletele lungi și le lăsase să alunece peste silueta lui întinsă pe burtă.

Părul negru și lucios era precum atingerea a o mie de degete minuscule pe pielea lui, făcându-l să se înfioare peste tot pe unde trecea.

Însă Quinn nu se gândea la șuvițele negre precum cerneala ale Padmaei. Își imagina cosița roșcată a Violei. Despletită. Revărsându-se peste umerii ei precum o mantie de toamnă. Atingându-l cu delicatețe între coapse. Formând un cort viu în timp ce ea se apleca să îl sărute.

Durerea era atât de intensă, încât bănuia că nu avea să poată adormi. Apoi îi veni o idee. În cursul uneia dintre lecțiile lui cu Padmaa, ea îl pusese să se concentreze pe a-și sincroniza respirația cu a ei, pentru a face ca legătura dintre ei să se creeze cât mai ușor posibil. Quinn închise ochii și ascultă răsuflarea Violei.

Era un sunet aproape imperceptibil. Fu nevoit să facă un efort pentru a-l desluși peste freamătul oceanului izbindu-se de coca navei, dar reuși. Odată ce izolă sunetul, nu îi veni deloc greu să își potrivească respirația cu a ei.

Inspiră.

Expiră.

Inspiră.

Adoptă ritmul ei și închise ochii.

Sânii ei se ridicau și coborau ușor în timp ce stătea turcește în fața lui. Viola era legată la ochi, așa că își lăsă privirea să îi alunece peste ea fără teama de a fi mustrat. Nu știa de ce femeia refuza să priceapă că simplul fapt de a o privi îi făcea plăcere. Cel puțin nu trebuia să își facă griji că avea să încerce să se acopere cu ceva, căci ea credea că era și el legat la ochi. Ceea ce nu știa ea nu putea decât să îi fie lui benefic.

Sfârcurile ei erau de culoarea piersicilor coapte și la fel de tentanți. Privirea lui coborî pe trupul ei gol, trecându-i dincolo de buric și oprindu-se în locul unde yoni*-ul ei era prea puțin ascuns de cârlionți roșcați. Despicătura din carnea ei era trandafirie și înrourată. Îi simțea mirosul, moscat și dulce. Tânjea să își îngroape fața între coapsele ei, îmbătându-se cu parfumul ei.*

Dar nu era încă momentul.

–Așa, Quinn?

–Exact, spuse el, amintindu-și să respire.

Acesta era întregul scop al exercițiului. Împerecherea respirațiilor ducea la împerecherea trupurilor.

Lingam*-ul lui se ridică țeapăn ca un par.*

–Acum ne vom imita reciproc, dezmierdare cu dezmierdare. Întinse mâna în fața lui, evitând intenționat sânul asupra căruia își îndreptase atenția și alegând în schimb să o mângâie pe claviculă. Dacă eu îmi

folosesc mâna dreaptă, ți-o folosești și tu pe a ta, pentru a fi amândoi imaginea în oglindă a celuilalt.

Ea întinse mâna spre el. Buricele degetelor ei dansară ușor pe sternul lui, apoi îi atinseră delicat firele de păr ce i se încolăceau în jurul sfârcului. Quinn luă gestul ei drept semn pentru a coborî să îi tortureze sânul, desenând cercuri în jurul sfârcului până când pielea ei se făcu de găină, ca mai apoi să prindă micul boboc de carne între degetul mare și cel arătător și să îl strângă.

De pe buzele ei se desprinse un icnet ușor.

– Ți-a plăcut asta?

Îi roti sfârcul întărit între degete.

– O, da.

Își trecu încheieturile degetelor peste carnea ei chinuită de dorință. I-o apăsă ușor cu o unghie. Trase blând de ea. Ea se strădui să îi reproducă gesturile pe propriul lui corp, însă mișcările îi erau sacadate. Era limpede că era prea distrasă de propria ei dorință pentru a se putea concentra la acel exercițiu.

Ceea ce lui îi convenea de minune. Îi plăcea să ațâțe flăcările până avea să explodeze într-o minge de foc. Se aplecă în față și își folosi gura. Sărutând-o pe sâni. Lingând. Sugând. Mușcând.

– Nu pot... nu pot să-ți fac și eu asta în același timp, icni ea.

– E în regulă, murmură el, luându-i ambii sâni în palme și îngropându-și fața între ei. Facem cu rândul.

De parcă el ar fi fost dispus să joace atât de corect.

În timp ce îi sugea sfârcurile, își lăsă mâna să alunece în jos peste abdomenul ei. Îi ciufuli cârlionții și își trecu fin buricele degetelor peste pielea moale de pe interiorul coapsei ei.

Ea inspiră tremurător.

Apoi îi exploră pliurile delicate. Atât de umede și de alunecoase. Mica ei perlă se ridicase pentru a fi dezmierdată, și îi găsi cu ușurință mugurul de carne.

Trupul ei tresări surprins.

– Nu-ți place asta? întrebă el, perfect inocent, desenând cercuri în jurul punctului sensibil.

Ea rămase cu gura căscată.

– Dacă îmi place? icni ea. S-ar putea să nu te mai las să te oprești niciodată.

De parcă ar fi făcut așa ceva.

Spre surprinderea lui, ea întinse mâna și îi pipăi orbește trupul, trecându-și buricele degetelor peste abdomenul lui, apoi prinzându-i în mână penisul erect. Își încolăci degetele în jurul lui și își trecu fin palma peste toată lungimea membrului, de la rădăcină până la cap. El își simți mădularul întărindu-i-se.

Ea îi exploră capul și descoperi bucățica de piele mai tare de la baza acestuia. El expiră șuierat printre dinți.

– Îți place, nu-i așa? întrebă ea cu viclenie.

– S-ar putea să nu te mai las să te oprești niciodată.

O perlă de fluid se strânsese deja în vârful mădularului lui, și el începu să se teamă că ar fi putut pierde controlul. Era timpul să schimbe poziția pentru a-și distrage atenția.

Se aplecă să o sărute din nou pe buze, ridicând-o și așezând-o în poala lui. Ea își încolăci picioarele în jurul lui și își apăsă tot trupul peste al lui, de la sâni la coapse. Moale și flexibilă, reprezenta tot ce își imagina când se gândea la o femeie.

Lingam-*ul lui se ridica erect între pliurile ei umede. Respiră în același ritm cu ea și îi simți inima bubuindu-i între picioare, pulsând în jurul lui. Dacă nu voia ca jetul să țâșnească între ei, trebuia să o penetreze acum.*

O ridică din nou, punând-o deasupra lui, astfel încât să o poată penetra pe rând cu degetele, prelungind tortura amândurora. Vârful mădularului lui alunecă în yoni-*ul ei. Cu greu se stăpâni să nu se înfigă cu toată lungimea dintr-o singură mișcare rapidă.*

Dar, înainte să apuce să o coboare peste el, ea își dădu la o parte pânza ce îi acoperea ochii și coborî privirea spre el. Un zâmbet de felină îi juca pe buze.

– Nu până nu îmi spui ce s-a întâmplat la lac, șopti ea. Trebuie să te cunosc.

Quinn se trezi cu o tresărire violentă. Nu fusese decât un vis. Ea nu știa nimic. Nu avea de unde să știe. Nimeni nu știa nimic.

Cu excepția tatălui său, arză-l-ar focul iadului.

Respirația calmă a Violei rămăsese la fel, dar a lui era sacadată și gâfâită. Mădularul îi era gata să explodeze. Doar o atingere sau două l-ar fi rezolvat.

Însă autosatisfacerea însemna să trișezi, îi explicase Padmaa. Era poate un exercițiu util pentru a-ți descoperi limitele autocontrolului, dar, dacă voiai să ajungi cu adevărat pe culmile actului amoros, trebuia să îți păstrezi energia și sămânța pentru a te descărca doar cu un partener.

Quinn se întrebă dacă nu cumva curtezana din India era în cârdășie cu vicarul lui. Individul îl avertizase constant în privința orbirii și a altor suferințe ce îi pășteau pe tinerii care se „abuzau" singuri.

– Amânarea e soră cu încântarea, obișnuia Padmaa să spună.

„Încearcă să-i explici asta mădularului meu", își spuse el, scrâșnind din dinți frustrat.

Viola vorbise serios când îl respinsese. Refuza să își împartă trupul cu el câtă vreme nu îi permitea să îi scoată la suprafață toate secretele. Quinn ar fi fost dispus să îi povestească Violei despre timpul petrecut la Eaton, despre stagiul lui în armată, chiar și despre relația lui cu Padmaa, dar, cum se făcea, pentru numele lui Dumnezeu, că reușise să se agațe exact de unicul lucru pe care nu îl mai împărtășise niciodată nimănui?

Nu, propria lui minte îi juca feste. Totul se petrecuse doar în visul lui. Chiar dacă Viola ghicise răceala dintre el și Lord Kilmaine, tatăl lui, vicontele, era sigur că nu scăpase absolut nimic legat de lac. În fața nimănui.

Și intenționa ca lucrurile să rămână tot așa.

Se rostogoli pe o parte și se întrebă cât mai era până în zori.

Capitolul 7

Willie se îmbrânci printre grupurile de pasageri de pe nava cu zbaturi și coborî tropăind schela de acces la bord. Era atât de nerăbdător să scape de pe vas, încât nu îi păsa dacă punea pe cineva

la pământ. Nu bănuise niciodată că avea atât de multă vomă în el până nu traversase Canalul Mânecii. Își stăpâni cu greu impulsul de a se arunca la pământ și a săruta pietrele de pavaj ce acopereau țărmul orașului Calais.

Cel mai rău era că, deși se năpustise pe Tamisa în cea mai rapidă navă fluvială pe care o găsise, nu reușise să dea de Lady Viola la bordul navei cu zbaturi. O lăsase să capete prea mult avans față de el. După ce luase la întrebări un chelner ghinionist de pe vapor, amenințându-l cu mai mult decât un ochi vânăt, aflase că nici la bordul navei care plecase înaintea acesteia nu se afla nici o doamnă care să corespundă descrierii ei, însoțită de un gentleman cu un aer milităresc.

„Ar fi bine ca Duncan să nu se fi înșelat în privința asta."

Willie își îndesă pumnul în cealaltă palmă, rotindu-l furios.

Când ajutorul lui de la prăvălie se întorsese cu vestea că Lady Viola plecase spre Paris în compania unui gentleman, majoritatea oamenilor ar fi bănuit că doamna își găsise un amant.

Nu și Willie.

Era o hoață prea bună pentru a se lăsa scoasă din joc de dragul unui cocoșel.

Pusese întrebări în dreapta și-n stânga și auzise zvonuri despre un diamant indian ce se afla în drum spre Tezaurul Regal. Informația se potrivise mult mai bine în mintea lui Willie. Dacă doamna o luase spre Paris, acest lucru nu putea însemna decât că tot într-acolo se îndrepta și diamantul. Dar probabil că Lady Viola alesese o altă rută decât cea a navei cu zbaturi.

Dădu din coate pentru a ajunge în fața rândului și a-și cumpăra un loc în următoarea diligență spre Paris. În capitala franceză nu existau decât o mână de hoteluri în care ar fi binevoit să se cazeze un membru al înaltei nobilimi engleze. Avea să o găsească destul de ușor.

Lady Viola avea nevoie să i se dea o lecție, iar Willie era omul perfect pentru a o face. Ea fura pentru el, și nu avea să-i permită celui mai bun agent al lui cu degete agile să lucreze pentru altcineva. Cu cât o făcea mai repede să înțeleagă că așa stăteau lucrurile – și așa aveau să rămână –, cu atât mai bine.

Cât despre diamantul indian, pe toți sfinții, Willie era al naibii de sigur că nu avea să-i permită să îl excludă de la împărțirea prăzii.

A împărți micuța cabină cu Greydon Quinn se dovedea a fi chiar mai problematic decât se așteptase Viola.

Și se așteptase la destul de multe.

Făcea eforturi considerabile pentru a-și salva pudoarea. În fiecare dimineață, rămânea înfofolită în pat până după ce venea Sanjay cu micul dejun. Apoi își lua halatul din cui și se chinuia să îl îmbrace pe sub plapumă, înainte de a se da jos din pat pentru a lua micul dejun.

Dar nu la fel stăteau lucrurile și cu locotenentul Quinn. Acesta o întâmpina în fiecare dimineață purtând doar pătura în care dormise și un zâmbet pe chip.

– Dacă nu te superi...

Viola își încrucișă brațele peste piept. El sorbi din ceai, apoi puse jos ceașca și se ridică să îi tragă scaunul. Pătura îi căzu mult pe șolduri.

– Cum de mi-am uitat manierele?

– Chiar așa, cum de? murmură ea, așezându-se pe scaun și lăsându-l să îi împingă scaunul spre masă.

Își turnă ceaiul aburind în ceașcă și adăugă o picătură de lapte.

– Cu plăcere, spuse el apăsat.

Ea îi aruncă o privire mânioasă, apoi coborî rapid privirea, ca nu cumva să zăbovească prea mult asupra pieptului lui gol.

– De ce ar trebui să îți mulțumesc că îmi arăți o asemenea lipsă de respect?

Degetele lui se răsfirară peste pieptul lui incredibil într-un gest de falsă surprindere. Se întoarse la scaunul lui și își petrecu o gleznă peste genunchi, expunând o labă goală, cu degete lungi.

– În ce fel te-am dezamăgit, doamna mea?

– Chiar dacă pozăm în soț și soție, e nevoie să păstrăm o aparentă intimitate doar când ne aflăm în public. Își îngropă nasul în ceașca de ceai pentru a evita să se zgâiască la trunchiul lui

musculos. Ți-a trecut prin minte că poate nu mi-ar plăcea să te expui atât de gol în fața mea când suntem între patru ochi?

– Nu prea. Lovi oul fiert cu marginea cuțitului de unt și îl curăță de coajă. Nu te-am forțat să te uiți spre mine. Dar, dacă e să judec după privirile tale piezișe, aș zice că îți place îndeajuns.

„Lua-l-ar naiba!“ Era adevărat, dar ar fi fost nevoie de o oră de tortură cu menghina pentru a o face să recunoască.

– Cabina e atât de mică, încât mi-e imposibil să nu arunc o privire în direcția ta din când în când. „Și asta tot la a doua bătaie de inimă.“ Aș prefera să dovedești ceva mai multă pudoare.

– Cum dorești.

Se ridică și începu să își desfacă pătura din jurul taliei.

– Ce faci?

– Doar îndeplinesc dorința unei doamne. Ținu pătura în fața lui. Am s-o agăț de grindă și am să mă duc să-mi iau ceva mai multe haine. Făcu exact ceea ce spusese și se izolă la capătul îndepărtat al mesei. Pot să-ți sugerez să folosești acest timp pentru a te îmbrăca și tu? Ar trebui să ne apropiem de Paris în dimineața asta. Ți-ar plăcea să faci o plimbare pe punte și să admiri peisajele când ne vom apropia de port. Ai mai fost vreodată la Paris?

– Nu. Pătura avea și o bucată uzată, suficient de subțiată ca ea să-i poată vedea silueta tonifiată. Coborî privirea în poală, încercând să se întărească în fața ispitei. Quinn era perfect dispus să discute despre plăcerile carnale, dar se împotrivise tuturor eforturilor ei de a-l determina să vorbească despre el însuși. E ceva ce mă preocupă.

– Firește că da. Nu ai fi femeie dacă nu ai fi curioasă. Ce mai e acum?

Viola auzi foșnetul articolelor de lenjerie acoperindu-i corpul. Își aduse aminte că el avea tendința de a se îmbrăca mai repede decât ea, așa că își descheie halatul și se dezbrăcă.

– Tatăl tău e viconte de Kilmaine. Conform celor scrise în DeBrett, deține și un titlu de baron. Ashford, nu-i așa? M-am tot întrebat de ce ai ales să îți folosești în nume rangul militar în loc să profiți de titlul nobiliar, Lord Ashford.

– Chiar dacă am plătit pentru a ajunge în armată, crede-mă, rangul mi l-am câștigat. Din vocea lui răsună o notă de asprime care o surprinse. În plus, titlul nu îmi era destinat mie prin naștere.

– Nu, îi era destinat fratelui tău. Înțeleg asta. Dar, chiar și așa, acum ești moștenitorul lui Lord Kilmaine și ai dreptul să folosești titlul lui mai puțin însemnat. Își trase ciorapii și îi prinse cu jartiere în dreptul genunchilor. Un titlu netezește întotdeauna drumul unui bărbat în viață. Nu-mi pot imagina de ce nu ai dori să îl folosești.

– Ah, înțeleg acum. Vrei să fii prezentată drept Lady Ashford în loc de doamna Quinn.

Prin bucata de pătură uzată, Viola îi întrezări buricul și fâșia îngustă de păr care cobora de sub el. Un val de fierbințeală îi urcă pe gât.

– Lady Ashford are într-adevăr o sonoritate mai impresionantă, nu-i așa?

Cotul lui se izbi în pătură, iar ea nu mai putu să-i vadă abdomenul.

– Cum nu sunt cu adevărat soția ta, nu prea contează.

Își desprinse privirea de la bucata de pătură subțiată, își trase chiloții și își legă șnurul la brâu.

Quinn evitase din nou să îi răspundă la o întrebare personală speculând asupra motivului pentru care voia ea să afle. Și punând-o în defensivă.

– Dacă aș fi genul căreia să-i pese de astfel de lucruri, nu m-aș fi căsătorit niciodată cu tine, oricum. Se dezbrăcă de cămașa de noapte, își deschise valiza de sub pat și scoase o cămașă de corp curată. Era timpul să îl împingă *pe el* în defensivă. S-ar putea spune că, pentru fiica unui conte, nu ai fi tocmai o partidă reușită, având în vedere că nu ești decât fiul unui viconte.

– Asta a durut, doamna mea. Tăcu preț de câteva clipe. Și ești genul căreia să îi pese de astfel de lucruri.

„La un moment dat am fost“, recunoscu ea în sinea ei, îmbrăcându-și cămașa de corp. Astfel de lucruri contaseră foarte mult.

Neville Beauchamp era moștenitorul prezumtiv al unchiului său, care era marchiz. Viola fusese pe deplin convinsă că avea să devină cea de-a noua marchiză de Sudbury. Însă, odată cu moartea tatălui ei, se stinsese și interesul lui Neville față de ea. Aparent, unchiul lui era un marchiz căzut în ruină, iar în afară de fecioria ei și de zestrea ei colosală, Viola nu avea nimic semnificativ pentru Neville.

În special după ce rămăsese fără amândouă.

– Nu, Quinn, spuse ea încet. Astfel de lucruri nu sunt importante pentru mine.

Privirea îi căzu asupra tăviței de argint pe care Sanjay pregătise butonii de manșetă ai lui Quinn pentru ziua respectivă. Granate, după cum arătau, în montură de argint.

Granatele nu erau nestemate foarte volubile, dar, dacă era hotărâtă să afle mai multe despre Quinn, să atingă o piatră prețioasă pe care acesta o purta zi de zi avea fără îndoială să îi spună mai multe decât îi destăinuia el.

Desigur, folosirea talentului venea cu un cost. Dacă păstra contactul cu o nestemată suficient timp cât să creeze o legătură prin care piatra prețioasă să îi poată proiecta o viziune mai lungă, avea să se aleagă cu o durere de cap năucitoare pentru tot restul zilei. Și mai exista și riscul ca Quinn să o surprindă în plină transă și să îi descopere secretul privind talentul ei unic.

Sau ar fi putut să o vadă punând mâna pe butonii lui și să își închipuie că intenționa să îi fure.

Dacă Quinn refuza să vorbească despre el însuși, cum altfel ar fi putut să afle ceva despre el? Întinse mâna.

– Cumva Sanjay mi-a lăsat butonii de manșetă?

Viola tresări vinovată.

– Da, sunt aici pe o tăviță.

– Vrei te rog să mi-i dai? Sau ești suficient de îmbrăcată cât să pot trece de paravan?

– Nu, nu! Sânii îi erau încă descoperiți. Luă tăvița și i-o întinse pe după marginea păturii. Poftim!

– Nu sunt teribil de prețioși, așa-i?

Quinn îi luă tăvița din mâini.

– Mi se par destul de frumoși.

– I-au aparținut unchiului meu. A fost un tip pe cinste. În permanență beat și neîngrijit, îl făcea de râs pe tatăl meu cu fiecare ocazie ce i se oferea, dar unchiul Bertram știa cum să se pună la punct atunci când se hotăra să o facă. El mi-a lăsat butonii ăștia și încă un set cu perle. Și o tabacheră de argint pe care nu o folosesc niciodată, dar pe care o port întotdeauna cu mine. E ciudat, cred, dar mă ajută să îmi aduc aminte de el.

Butonii cu perle ar fi trebuit să îi revină fratelui lui, dar, ca atât de multe alte lucruri destinate lui Reggie, ajunseseră la el în cele din urmă.

– Ai ținut mult la unchiul tău. Ți se simte în voce.

– Da, presupun că așa e.

Quinn se aplecă să arunce o privire printr-o bucată subțiată a păturii.

– De ce doar presupui? Nu știi sigur?

Quinn știa că faptul că se holba la o femeie printr-o pătură subțiată de uzură îl făcea cam ticălos, dar ar fi vrut să-i strângă mâna bărbatului care ar fi putut rezista ispititoarei bucățele de dantelă aflate de cealaltă parte a paravanului subțire. Un astfel de individ brav ar fi trebuit să fie un sfânt.

Sau eunuc.

Viola tocmai își aranja corsetul în jurul corpului. Probabil își ajustase deja șireturile din spate, acolo unde trebuiau strânse. Acum nu mai avea decât de închis copcile și cârligele ce se întindeau de-a lungul balenelor.

Corsetul îi ridica sânii și îi strângea laolaltă. Carnea catifelată se revărsa peste partea de sus a cămășii ei de corp. Atât de moale. Atât de plăcută la atingere. Atât de...

– Quinn?

Se îndreptă complet de spate, iar imaginea seducătoare își pierdu claritatea.

– Ce e?

– Nu știi sigur dacă ai ținut sau nu la unchiul tău?

„O, asta." Femeile sporovăiau întruna despre sentimente și alte astfel de tâmpenii.

– Ba da, știu. A fost un tip cu adevărat remarcabil, și l-am admirat mult. În special talentul unchiului Bertram de a-l scoate din sărite pe tatăl lui Quinn, aproape provocându-i acestuia un atac de apoplexie. Dar el e mort acum. Nu simt nevoia să mă gândesc prea mult la asta.

Gata. Răspunsul ar fi trebuit să o satisfacă.

– De ce nu? Cu siguranță nu e o slăbiciune să recunoști că ai și sentimente de afecțiune. Oamenii pe care alegem să îi iubim dezvăluie multe despre noi.

– Sentimentalismul legat de ceea ce simți, că e afecțiune sau altceva, nu are nici un rost practic.

Quinn auzi foșnet de tafta. Deși știa că nu era o idee bună, se aplecă pentru a o privi din nou. Dantela ce marginea decolteul era zdrențuită, iar jupele pe care și le trase erau peticite și reparate. Rochiile ei erau demodate de câteva sezoane, însă hainele ei de corp erau într-o stare chiar mai proastă. Doar acele pălărioare ridicole pe care le purta erau mereu după ultima modă. Inima i se strânse în piept. Viola se străduia, curajoasă, să păstreze aparențele.

– Prima noastră oprire în Paris va fi la o croitoreasă, spuse el ferm.

„Asta ar trebui să pună capăt oricăror discuții despre sentimente."

– De ce? Mi-am luat suficiente haine pentru toate scopurile normale.

– Scopurile noastre or fi ele în multe feluri, dar sigur nu sunt normale. Își aranjă jacheta și își îndreptă spatele. Cred că ai dreptate. Gata cu locotenentul Quinn! E timpul să îmi las deoparte trecutul militar. Lord Ashford dorește să își vadă baroneasa gătită după ultima modă de la Paris. În felul acesta, călătoria noastră la Paris va îndeplini trei scopuri.

– O garderobă nouă pentru mine, un diamant roșu pentru tine. Care e cel de-al treilea?

El ridică draperia la timp pentru a o surprinde încheindu-și ultimul nasture al corsajului.

–Vai, doamna mea, m-ai rănit până în adâncul inimii. Cum ai putut să uiți? Suntem în luna de miere.

Capitolul 8

Quinn se ținu de cuvânt. Îi porunci birjarului să îi ducă în acel cartier al Parisului care găzduia cele mai căutate croitorese și modiste și să aștepte până își terminau ei cumpărăturile. În prăvălie după prăvălie, o încurajă pe Viola să își aleagă cele mai scumpe și cele mai fine articole de lenjerie și de accesorii. Două bucăți nu erau suficiente dacă exista și o a treia sau a patra.

–*Vraiment,* doamna are exact dimensiunile manechinului pe care îmi fac rochiile, ciripi încântată una dintre croitorese după ce luă măsura Violei în spatele unui paravan decorativ chinezesc. Lady Ashford poate să aleagă dintre oricare dintre rochiile mele făcute drept model și, *bien sur,* îi va veni perfect! Madame, sunteți deosebit de norocoasă să aveți o astfel de siluetă.

–V-aș contrazice, spuse Quinn galant. Eu sunt cel norocos.

–Ah, *l'amour!* Croitoreasa chicoti și îi aruncă o privire vicleană. Nu sunteți căsătoriți de multă vreme, *non*?

–Suficient ca eu să învăț să apreciez cum se cuvine silueta soției mele.

Viola roși ca și cum ar fi fost cu adevărat soția lui. Știa că totul era doar de dragul aparențelor, însă cuvintele lui o încântaseră mai mult decât ar fi trebuit.

Rochiile se dovediră divine. Pânzeturile, țesăturile, mătăsurile delicate – toate erau încântătoare pe pielea ei. Iar stilurile erau toate atât de *chic,* cel mai nou termen franțuzesc care desemna tot ce însemna culmea sofisticării în materie de modă.

Timp de o după-amiază minunată, Viola se scăldă în plăcerea feminității răsfățate. Experiența îi aminti vag de cum fusese viața ei când încă trăia tatăl ei. Dacă își dorea ceva, el avea grijă să îi îndeplinească dorința. Însă tatăl ei nu se ocupase niciodată să îi asigure ultimul obiect asupra căruia insistă Quinn.

O verighetă.

O conduse într-un magazin de bijuterii decorat cu multă eleganță.

– Micul nostru vicleșug nu va fi prea eficient dacă inelarul tău rămâne gol, îi explică el, dând să aleagă un inel cu un uriaș rubin caboșon înconjurat de mici diamante cu tăietură roz.

– Nu, nu acela. Era de departe cel mai impresionant inel din vitrină, însă montura din aur galben era concepută astfel încât rubinul să stea înfipt adânc. Pe dedesubt piatra prețioasă s-ar fi sprijinit pe pielea ei goală. Nu ar fi reușit niciodată să se elibereze de vocea nestematei. Piatra e prea mare.

– Prea mare! O, *monsieur*! Bijutierul se grăbise să vină lângă ei și ajunsese exact la timp pentru a auzi ultima ei replică. O astfel de femeie e o comoară ea însăși, dar protestează prea mult. Inima îi e atrasă de acest rubin, sunt sigur. Firește că nu veți asculta de ea.

– Firește că da, spuse Quinn zâmbind larg. Ea e cea care trebuie să o poarte. Pe care îl preferi, iubirea mea?

Iubirea mea? Era de-a dreptul bătător la ochi. Și-ar fi dorit să nu ducă jocul atât de departe. Era aproape un sacrilegiu să mimezi iubirea, însă Quinn părea să se distreze. Viola studie diversitatea de inele.

– Acela.

Arătă spre un inel din aur galben și alb, modelat să redea doi șerpi împletiți. Singurele pietre prețioase erau câte o pereche de rubine mici, respectiv safire, alcătuind ochii șerpilor. Nestematele erau suficient de mici cât să nu o îngrijoreze. Vocile lor aveau să fie subțiri, aproape imperceptibile. Cu un astfel de inel, doar metalul prețios fin avea să îi atingă pielea.

Nici aurul, nici argintul nu îi murmurase niciodată vreun cuvințel. Bănuia că procesul de rafinare smulgea în focul furnalului orice amprente lăsate de trecut. Sau poate că nu putea ea să primească informații de la metale prețioase. Nu atinsese niciodată o pepită neprelucrată, deci nu avea cum să știe cu certitudine.

– Ești sigură că pe acela ți-l dorești? întrebă Quinn, încruntându-se spre inel.

– O alegere excelentă, doamnă, spuse bijutierul, ceea ce o făcu pe Viola să suspecteze că probabil finețea execuției acelui inel îl făcea la fel de valoros precum rubinul în ceea ce privește prețul. Șarpele e un simbol al eternității. Regina voastră Victoria... nu poartă și ea un inel în formă de șarpe pentru prințul ei Albert?

– Nu știam asta, răspunse Viola.

– *Certainement.* O alegere rafinată, spuse bijutierul, dându-i inelul lui Quinn, ca acesta să îl pună pe degetul Violei. *Très chic!* Acum permiteți-mi să vă arăt și câteva coliere și brățări care s-ar asorta cu inelul.

Quinn puse inelul pe mâna stângă a Violei.

– Încep să cred că acest cuvânt nou, *chic*, înseamnă „teribil de scump, dar un englez îl va plăti fără să clipească pentru a-și face femeia să îl privească drăgăstos".

– Eu nu ți-am cerut nimic din toate astea, Quinn.

– Nu, nu mi le-ai cerut – depuse un sărut pe mâna ei, fără îndoială pentru ochii bijutierului, care tocmai se întorcea grăbit spre ei cărând în brațe câteva zeci de casete cu bijuterii scumpe –, ceea ce mă face să îmi doresc cu atât mai mult să ți le ofer.

– Dar gata cu bijuteriile, te rog! Își puse o mână pe antebrațul lui, iar Quinn o acoperi cu a lui. Prefer să port la gât o panglică simplă. Sincer.

Quinn refuză să se lase convins, iar Viola acceptă în cele din urmă o broșă cu camee și un ceas pandantiv cu lănțișor. Bijutierul clocotea de furie în sinea lui, însă, atâta timp cât nici o piatră prețioasă nu îi atingea pielea, Viola era mulțumită.

Când ieșiră din magazin și o ajută să urce în birja ce îi aștepta, Quinn clătină din cap.

– Ai reușit acum să mă derutezi teribil. De ce naiba furi bijuterii când e evident că ești atât de puțin interesată să le porți?

– Din moment ce nu mi-e greu să mă despart de ele, nu simt nici o remușcare atunci când le dau pe bani. Nu uita că eu fur fiindcă îmi place să îmi văd familia având ce să pună pe masă, nu fiindcă nu aș avea suficiente flecuștețe.

– Se pare că te-am judecat greșit, spuse el. Te credeam cea mai hrăpăreață femeie.

Ea râse.

– Nu te grăbi să recunoști că te-ai înșelat. Nu ai văzut decât cea mai mică parte din colecția mea de pălării.

Quinn îl trimisese pe Sanjay înainte să le rezerve camere la Hotel de Crillon, cel mai vechi și cel mai elegant han din Paris. Se zvonea că până și Maria Antoaneta își rezervase frecvent apartamente acolo, pentru a-și întreține oaspeții, înainte ca revoluția sângeroasă să îi răpească de pe umeri capul drăgălaș.

Viola și-ar fi dorit să se poată caza ea în camera lui Sanjay, lăsându-l pe acesta să stea cu Quinn, dar cel puțin apartamentul de la ultimul etaj era suficient de mare cât să o facă să uite de spațiul minuscul al cabinei pe care o împărțiseră pe *Minstrel's Lady.* Dacă reușise să doarmă cu el în acel spațiu mic fără a ceda farmecelor lui, se putea stăpâni și în elegantul apartament. Camera de zi era decorată în înfloritul stil rococo. Sala de baie privată avea apă curentă în cada de alamă și un vas de toaletă foarte modern, la care se putea trage apa. Și, desigur, un dormitor somptuos.

Cu un singur pat.

– Am fost invitați la cină la Ambasada Angliei, spuse Quinn, răsfoind corespondența pe care Sanjay o ridicase pentru ei de la recepționer.

Quinn se încruntă când citi telegrama aflată în teanc imediat după invitația de la ambasadă. O îndesă în buzunar atât de rapid, încât Viola decise că nu voia să îi împărtășească și ei conținutul.

– De unde știe ambasadorul că ne aflăm aici?

– Deși suntem aliați cu Franța acum, e o idee bună să anunți guvernul unei țări străine atunci când urmează să o vizitezi. În timp ce noi doi eram ocupați să îți completăm garderoba azi-după-amiază, Sanjay a livrat cărțile noastre de vizită la toate adresele importante din oraș.

– Crezi că diamantul se va afla la ambasadă?

– Dacă vine prin Paris, cred că va ști cineva unde se află. Quinn se apropie de clopoțelul cu sfoară și îl trase. Cred că merităm amândoi câte o baie adevărată.

Personalul hotelului se dovedi minunat de eficient, iar Quinn solicită o cameristă care să o ajute pe Viola să își facă toaleta. Viola aproape uitase ce lux era să aibă pe cineva care să o spele pe spate, să îi spele părul sau să o ajute să își lege șireturile corsetului.

Renunță la cameristă când veni timpul să își aplice puținele cosmetice disponibile. Franțuzoaicele erau înclinate spre excese în materie de farduri. Viola nu voia să se privească în oglindă și să se trezească în fața ochilor cu o străină.

Când ieși în cele din urmă din cameră, Quinn se ridică într-o fracțiune de secundă. Expresia fățișă de admirație de pe chipul lui o făcu să se încălzească până în vârful degetelor de la picioare.

– Arăți năucitor, Lady Ashford. Mai că sunt tentat să trimit o scrisoare de scuze și să aleg să iau cina cu tine aici în cameră, spuse el cu un zâmbet obraznic.

– Sper sincer că nu îți închipui că am făcut toate aceste eforturi de dragul tău.

Fusta amplă a rochiei ei foșni când traversă cu pas ușor încăperea. Trecu pe lângă o oglindă înaltă și observă că mătasea verde, marmorată, se potrivea perfect nuanței tenului ei și făcea să scânteieze șuvițele roșcate din părul ei.

– Dar nu aș vrea să mă crezi nerecunoscătoare. Îți mulțumesc pentru aceste lucruri noi minunate.

– Sper sincer că nu îți închipui că am făcut toate aceste cheltuieli de dragul tău. Îi aruncă înapoi propriile ei cuvinte. Crede-mă, plăcerea îmi aparține în întregime.

Viola își simți gropițele din obraji adâncindu-se.

– Nu crezi că decolteul e prea îndrăzneț?

Era conștientă că îl tachina, dar rochia aceea o făcea să se simtă prea delicios pentru a se abține. În partea de sus, rochia îi cădea de pe umeri, dezvăluind mai multă piele decât se așteptase ea. Dacă ar mai fi coborât câțiva centimetri, i-ar fi dezgolit complet sfârcurile.

– Suntem în Paris, spuse Quinn. Francezii consideră că nimic nu poate fi prea îndrăzneț când e vorba despre expunerea pieptului unei femei. Al naibii să fiu dacă franțujii nu au dreptate. În special când pieptul e atât de minunat ca al tău.

Se înclină respectuos deasupra mâinii ei. Șerpii împletiți îl priviră cu ochii lor scânteietori când își apăsă buzele într-un sărut delicat pe dosul mâinii ei.

– Mă bucur să văd că inelul încape peste acele mănuși. Mi-ar displăcea profund dacă s-ar întâmpla să creadă cineva că ești disponibilă.

Zâmbetul ei păli. Quinn nu făcea decât să își exerseze rolul de soț îndrăgostit, dar o făcea cu atâta convingere, încât era tentată să îl creadă.

– Ai grijă, locotenente, altfel voi ajunge să cred că ți-ai ratat vocația de actor la Londra.

Scânteierea admirativă se stinse din ochii lui.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă, iar Sanjay intră aducând pantalonii proaspăt călcați ai lui Quinn și fracul acestuia. Avea totodată o tavă pe care se aflau un inel cu pecete, o medalie cu aspect impresionant așezată pe o eșarfă de mătase albastră și alte câteva bijuterii masculine. Chiar dacă Viola insista să poarte doar un minimum de podoabe, se părea că Quinn avea să scânteieze, adoptând o extravaganță vestimentară suficientă pentru amândoi.

Hindusul aruncă o privire dezaprobatoare spre Viola și dispăru să îl supravegheze pe valetul închiriat, care sosise să pregătească baia lui Quinn.

Quinn își dezlegă eșarfa și își scoase butonii de manșetă cu granate, așezându-i pe tăviță lângă o pereche de butoni cu diamante.

Viola nu se putu abține să nu se zgâiască la ei. Majoritatea oamenilor preferau pietrele colorate în locul diamantelor albe, dar acestea fuseseră tăiate în formă de briliant, ceea ce părea să elibereze focul captiv în piatră. Precum ochii unei coțofene, privirea ei era atrasă în mod firesc de tot ce strălucea.

– Credeam că unchiul tău ți-a lăsat un set cu perle.

– Așa e. Dar nu am spus niciodată că nu aș avea și alții. Familia mea are multe defecte, dar teama de a părea ostentativi atunci când nu e cazul nu se numără printre ele.

Quinn dispăru în dormitor și apoi în baia din încăperea alăturată.

Viola se plimbă puțin prin cameră, căci nu voia să se așeze, pentru a nu-și șifona fusta. Se opri lângă fereastră și privi spre strada largă. Lampagiul își începuse vizita de seară, flacăra lui aflată la capătul unei stinghii lungi aprinzând un felinar după altul. Cupeuri și trăsuri elegante treceau unele pe lângă altele, purtându-i pe cei mai rafinați locuitori ai Parisului la diverse evenimente la fel de rafinate.

La fiecare câteva minute privirea Violei aluneca din nou spre tava cu bijuterii. Acolo se aflau secretele lui Greydon Quinn, închise în cristal, făcându-i cu ochiul. Ar fi avut cineva de suferit, la drept vorbind, dacă ar fi atins doar una dintre pietre?

Viola își scoase o mănușă și se apropie tiptil de masa pe care se afla tăvița. Întinse mâna pentru a atinge unul din butoni, dar aruncă o scurtă privire spre ușa dormitorului, ciulind urechile pentru a desluși zgomot de pași.

Ușa fusese lăsată întredeschisă. Viola își închise mâna dezgolită peste gură pentru a nu se trăda nici prin cel mai mic sunet. Prin ușa întredeschisă întrezări bucățele de piele goală.

Era evident că lui Quinn nu îi plăcea să zăbovească prea mult în apa ce începea să se răcească. Viola se desfătă văzându-i pentru o clipă pieptul, contururile noduroase ale mușchilor ieșind în evidență în jurul sfârcurilor maronii. Surprinse pentru o clipă o umbră de păr întunecat între coapsele lui înainte ca acesta să întoarcă spatele spre ușă.

Quinn vorbea cu Sanjay, dându-i instrucțiuni cu blândețe, judecând după tonul vocii lui. Viola nu era interesată de ce ar fi avut de spus. Îi întrezări scurt coapsele musculoase, groase și vânjoase. Când privirea ei se ridică, îi văzu fesele.

Își mușcă buza de jos. Fesele lui erau acoperite cu o pătură fină de păr negru. Șoldurile și talia înguste se continuau cu un spate lat și musculos.

Quinn se întoarse și se aplecă să ridice un ciorap pe care îl scăpase. Ea îi surprinse pentru o clipă sexul, atârnând în fața lui din cuibul de cârlionți maronii.

„Dumnezeule îndurător!“ Viola inspiră șuierat printre dinți.

Văzuse destul. Se dădu în spate spre fereastră, simțind în stomac o tulburare ca și cum un roi întreg de musculițe ar fi fost prins acolo. Știuse că Quinn era bine dotat, judecând după mărimea umflăturii din pantalonii lui, însă el îi depășise considerabil așteptările.

„Imaginează-ți cât ar fi odată excitat!" Simți o pulsație în măruntaie.

Plăcere, îi promisese el. Încântare. Din belșug, atât de multă, încât ar da pe dinafară. Extaz.

Individul era în mod cert dotat de la natură îndeajuns încât să își poată ține promisiunea.

Corsetul îi deveni brusc mult prea strâmt. Se prăbuși pe dormeză, nemaifiind îngrijorată că și-ar putea șifona fusta.

Motivele pentru care îl refuzase pe Quinn erau în continuare valabile, dar își dădu seama că acum avea să-i fie mai greu ca niciodată să rămână fermă în privința lor. De ce nu se mulțumise să înșface o piatră prețioasă și să o lase să îi transmită o viziune? Indiferent de ce i-ar fi putut arăta, ar fi fost mult mai ușor de șters din minte decât a cele câteva priviri furișe care i-l dezvăluiseră pe Greydon Quinn în întreaga lui splendoare.

Pe de altă parte, de ce ar fi trebuit să încerce să șteargă acea imagine? Dacă, așa cum spusese și Quinn, faptul că nu mai era fecioară însemna că nu era loc de alte stricăciuni, de ce să nu se bucure de plăcere atunci când și-o dorea?

Nu putea să nege dorința trupului ei, însă fusese învățată să creadă că ea, ca persoană, era mai mult decât un trup. Exista o parte ascunsă a ei. Unică. Prețioasă. Nevăzută.

Dar cu nimic mai puțin reală decât trupul ei.

Dacă el nu era dispus să recunoască acea parte din ea dezvăluindu-și în fața ei propria parte ascunsă, timpul petrecut în compania lui Quinn avea să se sfârșească la fel de dezastruos precum aventura ei cu Neville.

Nu credea că ar mai fi putut îndura vreodată ceva atât de dureros.

Capitolul 9

Toate ferestrele reședinței din oraș de inspirație clasică în care se afla ambasada engleză scânteiau de lumină. Quinn coborî din trăsura închiriată pentru a o ajuta apoi și pe Viola. Vântul de început de aprilie devenise rece odată cu dispariția soarelui. Se bucură că insistase ca ea să își ia mantia tivită cu blană de nurcă.

– Ai fost excepțional de tăcută. „Pentru o femeie", adăugă el în sinea lui, în timp ce urcară scările spre impunătoarele uși duble. Cel puțin încetase să mai încerce să îl iscodească în privința trecutului lui. E ceva ce te tulbură?

– În afară de tine, adică? întrebă ea arogantă.

Quinn plescăi. Se purtase diferit după ce ieșise el de la baie. Fusese gânditoare. Distrasă.

– Ai grijă, iubirea mea! Oamenii vor crede că ne-am certat. Ceea ce nu le stă deloc bine unor tineri căsătoriți.

– Ferească sfântul! Fie ce-o fi, trebuie să salvăm aparențele. Trecu maiestuoasă prin ușile duble. Am să mă țin de brațul tău ca o plantă agățătoare.

– Promisiuni deșarte!

Un lacheu în livrea luă mantia Violei, pardesiul și pălăria lui Quinn, făcându-le pe dată să dispară.

Quinn îi întinse invitația sa majordomului, care îi conduse în salonul de la primul etaj, unde oaspeții sosiți deja socializau în grupuri risipite prin încăpere, așteptând servirea cinei.

– Mă așteptasem la opulență, murmură Viola, dar e evident că încăperea aceasta a fost gândită pentru a impresiona.

Decorată în stil franțuzesc, era prețioasă fără a fi exagerat de împopoțonată, liniile scaunelor și ale meselor ocazionale fiind mai pure decât ale echivalentelor lor englezești.

– Doar aurul cu care e suflat mobilierul ar fi suficient să hrănească un mic orășel din Anglia un an întreg, spuse ea.

– Și unul din India timp de doi ani, replică Quinn, încântat că gândurile lor erau pe aceeași lungime de undă.

– O, ia te uită, tânărul Ashford! Tu ești?

Lady Wimbly traversă încăperea cu un mers legănat, venind spre ei urmată îndeaproape de soțul ei îndelung suferind. Cei doi locuiau lângă moșia de la țară a tatălui lui și îl cunoșteau pe Quinn de când era de-o șchioapă.

– Am venit și noi în vacanță în Franța, și peste cine dăm dacă nu tocmai peste vecinul nostru?! Lady Wimbly își flutură evantaiul cu atâta forță, încât Quinn își simți șuvița de pe frunte ridicându-i-se. Ca să vezi! Dar chiar se spune că lumea e mică, nu-i așa? Firește că da. Deci te-ai întors din India, din câte îmi amintesc. Își ridică la ochi lornieta și o studie pe Violeta prin sticla acesteia. Și cine ar putea fi aceasta?

Quinn o prezentă ca fiind proaspăta lui soție.

– Preston? Lady Viola Preston? O, pe cuvânt, tu l-ai cunoscut pe tatăl ei, nu-i așa, Wimbly? Își împunse soțul cu vârful rotunjit al cotului. Aparent, sau poate din fericire, Lord Wimbly era tare de ureche. Lady Wimbly ridică tonul. Eustace Preston, conte de Meade, ei? L-ai cunoscut la Oxford, nu-i așa, Wimbly?

– Ei bine, da, îmi aduc aminte când el și cu...

– Îmi pare atât de rău pentru pierderea ta, draga mea! Doamna o bătu pe Viola pe braț cu un gest de compătimire, înăbușind încercările soțului ei de a participa la conversație și adăugând grăbită, ignorând cu seninătate faptul că tocmai își întrerupsese soțul: Și dă-mi voie să spun că e regretabil în ce situație strâmtorată v-a lăsat vărul vostru pe tine și pe mama ta. A procedat foarte urât. Cu adevărat foarte urât.

Aparent nu exista nici un aspect din viața nobilimii care să rămână neexaminat de Lady Wimbly.

– Dar acum, că ești Lady Ashford, nu încape îndoială că soțul tău va face pentru familia ta ceea ce vărul tău a refuzat să facă, ei, nu-i așa? Și va fi cu atât mai mare rușinea de pe capul lui. Până la urmă, se spune că totul e bine când se termină cu bine, nu? Firește că da. Lovi scurt antebrațul lui Quinn cu evantaiul. Dragul meu băiat, a fost urât din partea ta să nu ne inviți la nuntă.

– Iertați-mă! A fost o aventură fulgerătoare, improviză Quinn, bucurându-se de pretextul de a-și strecura o mână pe după talia

Violei și de a o trage mai aproape de el. Ea se crispă, dar nu se retrase de lângă el. Odată ce am cunoscut-o pe această doamnă încântătoare, nu am mai fost în stare să aștept nici o clipă. Mărturisesc, am convins-o să fugă cu mine și să ne căsătorim în secret. Mai întâi ne-am dus la Gretna Green, iar acum, în luna de miere, am fugit în Franța.

– Ați fugit? Lady Wimbly se agăță de acel cuvânt. Deci să înțeleg că tatăl tău nu e la curent cu acest... hmm... eveniment fericit.

Aceasta era o complicație pe care Quinn nu o anticipase. Ar fi trebuit să își muște limba înainte de a se lansa în asemenea explicații.

– Spre norocul lui, nu e la curent. Quinn îi făcu cu ochiul. Și sper sincer să nici nu afle o bună bucată de vreme. Dacă intenționați să vă întoarceți acasă în curând, am să vă rog să mă lăsați pe mine să îi spun, bine?

Lord Wimbly promise să le păstreze secretul. Lady Wimbly îi făcu cu mâna cuiva aflat în celălalt capăt al încăperii, o persoană pe care nu o salutase încă, și ceru să fie scuzată.

În timp ce venerabila matroană porni cu mers legănat spre următoarele ei victime de conversație, urmată la mică distanță de Lord Wimbly, Quinn se aplecă să îi șoptească Violei:

– Mă tem că Lady Wimbly nu intenționează câtuși de puțin să păstreze secretul nostru atât de delicios.

– Contează prea puțin, din moment ce nici un cuvințel despre fericirea noastră matrimonială nu e adevărat.

Viola nu se așteptase să întâlnească în Franța pe careva cunoscut. Cu siguranță nu se așteptase ca Quinn să născocească o poveste atât de fantezistă despre cum se căsătoriseră în secret. Zvonurile despre faptele ei aveau să facă înconjurul înaltei societăți, și, odată ce se afla că ea și locotenentul Quinn nu erau căsătoriți cu adevărat, n-avea decât să devină amanta vreunui gentleman bine dotat financiar și să renunțe complet la a se mai preface respectabilă. Oricum nici o familie decentă nu avea să îi mai deschidă vreodată ușa casei. Quinn nu părea să conștientizeze gravitatea situației ei.

– Pari cam palidă. Sprâncenele lui întunecate se strânseră într-o expresie îngrijorată. Ești bine?

Atât de bine cât putea fi o femeie compromisă. Nu avea nici un rost să facă o scenă, dar nu se putu abține să nu îi șoptească scrâșnind din dinți:

– Nu ar fi trebuit să-mi folosești numele de fată adevărat când m-ai prezentat. Pentru soții Wimbly, aș fi putut fi oricine. Ai fi putut să le spui că ne-am cunoscut pe vapor la întoarcerea din India.

De ce nu se gândise să își construiască un personaj credibil și să îl prevină pe Quinn din timp? Probabil fusese prea distrasă de noua ei garderobă și de plăcerea de a-l vedea pe Greydon Quinn fără nimic pe el.

– Cum aș fi putut să te prezint sub un nume fals? Se încruntă spre ea cu o expresie nedumerită. Înalta societate e cu adevărat o lume foarte mică, chiar și peste granițe. S-ar putea ca aici să se afle și cineva care te cunoaște deja. Nu am păcăli pe nimeni.

– De-acum înainte, cu siguranță nu. Zâmbetul pe care se forță să îl afișeze îi schimonosi fața. Ai dreptate în privința lui Lady Wimbly. Nu e genul care să păstreze un secret. Întreaga nobilime va afla că hoinărim pe continent împreună.

– Și?

– Ce crezi că se va întâmpla cu mine după ce va începe să circule vestea că noi doi nu suntem cu adevărat căsătoriți?

– Oh!

– Ți-a picat în sfârșit fisa.

Bărbații nu erau niciodată nevoiți să își facă griji în privința reputației lor. De fapt, a lui probabil ar fi avut de câștigat de pe urma acestei escapade. Lumea pur și simplu nu era dreaptă.

– Dă-mi voie să îți aduc o ceașcă de ceai, spuse Quinn, așezând-o pe un scaun lângă fereastră. E exact ce-ți trebuie.

De parcă un ceai ar fi ajutat-o.

De îndată ce Quinn dispăru, Viola se ridică și își aținti privirea pe fereastră. Vestea avea să ajungă și la urechile mamei ei. Oamenii care o evitaseră pe contesa văduvă de când căzuse în sărăcie

aveau să se alinieze acum la ușa modestei lor case din oraș pentru a se asigura că era la curent cu isprăvile fiicei ei pe continent.

Lucrurile nu ar fi avut cum să meargă mai rău.

– Viola Preston, tu ești?

Se înșelase. Recunoscu vocea. În mod cert era loc de mai rău. Își întipări un zâmbet pe față și se întoarse, întinzând mâna.

– Neville, cât mă bucur să te văd. Sau ești Lord Sudbury de acum?

– Nu, și s-ar putea să nici nu devin vreodată. Neville o sărută pe dosul mâinii și îi oferi acel zâmbet răvășitor al lui care în trecut îi dăduse lumea peste cap. Unchiul meu, marchizul, s-a recăsătorit. Cu femeia care îl îngrijea, închipuie-ți, ba a mai și lăsat-o gravidă. Zâmbetul lui deveni obraznic, iar stomacul Violei tresări violent, dintr-o obișnuință veche. Desigur, s-ar putea ca evenimentele să se fi petrecut într-o altă ordine, dar, dacă odrasla se va dovedi a fi băiat, voi fi nevoit să rămân pur și simplu Neville Beauchamp.

Nu se schimbase câtuși de puțin. Și nu era nicidecum un om umil. În mod cert îi complicase viața până o făcuse ferfeniță. Înalt, chipeș, cu părul blond cârlionțat acoperindu-i din belșug capul auriu, Neville era la fel de izbitor de frumos ca în ziua când o sedusese și îi răpise fecioria.

Se aplecă spre ea și îi șopti:

– Cine ar fi crezut că bătrânul țap libidinos mai e în stare de așa ceva?

Buzele ei tresăriră amuzate fără voia ei. Neville era întotdeauna amuzant, pășind întotdeauna cu grație dincolo de pragul bunei-cuviințe. Făcea parte din farmecul lui.

– Ce cauți în Paris? îl întrebă ea.

– Sunt secretarul ambasadorului. Mâna dreaptă a lui Lord Cowley, cum ar veni. Își sprijini o mână de peretele din spatele ei, țintuind-o cu trupul lui, și coborî vocea. Arăți minunat, Viola! Mai frumoasă decât îmi aminteam. Și îmi amintesc destul de mult.

– Neville, te rog.

Obrajii îi erau atât de încinși, încât știa că devenise, fără îndoială, stacojie la față.

– Unde te-ai cazat? Trebuie să ne întâlnim. Pot să mă eliberez mâine după-amiază dacă...

– Aici erai, iubito.

Quinn apăru din spatele lui Neville și se băgă netulburat în fața lui, îmbrâncindu-l cu umărul pentru a-l da la o parte. Apoi îi întinse Violei o ceașcă de ceai.

– Scuză-mă, bătrâne! Se întoarse spre Neville, care făcuse un pas împleticit în spate. Nu te-am observat.

Quinn își petrecu posesiv un braț pe după talia Violei și își dezgoli dinții spre Neville. Nimeni nu ar fi putut confunda acea expresie cu un zâmbet.

– Cine-i ăsta, dragă?

Viola își înghiți nodul din gât și speră că vocea nu avea să-i tremure.

– Ai avut dreptate. Într-adevăr, am întâlnit și cunoscuți aici. Pe Neville Beauchamp. Neville, dă-mi voie să ți-l prezint...

– Lord Ashford. Îi întinse mâna lui Neville, care se crispă când Quinn i-o strânse tare. Soțul doamnei. Și prin ce împrejurări ai ajuns să o cunoști pe soția mea?

– În calitate de prieten. Prieten foarte vechi de-al ei, spuse Neville, încercând să își elibereze mâna, însă fără prea mare succes.

– Și ce caută un vechi prieten în Paris?

– E secretarul ambasadorului, interveni Viola.

– Ah! Ei bine, nu mă îndoiesc că Lord Cowley are nevoie de cineva care să îi deschidă corespondența și să îndeplinească diverse comisioane. Tu pari să fii, la limită, suficient de bun pentru un astfel de post. Quinn îi oferi brațul Violei. Vino, draga mea! S-au deschis ușile salonului de luat masa.

Neville dădu să îi urmeze.

– Vii și tu? Quinn se întoarse din nou spre el. Cowley le permite servitorilor să ia cina la aceeași masă cu oaspeții?

Neville clipi surprins.

– Eu nu sunt servitor.

– Fără îndoială e adevărat. Probabil nu îi servești la prea multe. Chiar și așa, e foarte progresist din partea ambasadorului. Am să i-o spun când îl întâlnesc. Quinn o trase pe Viola lângă

el și o însoți spre salonul de luat masa. Credeam că nu te așteptai să întâlnești pe nimeni cunoscut pe aici.

– Nu mă așteptam. Și cu atât mai puțin pe Neville.

– Neville, deci? Nu e domnul Beauchamp? Probabil e un prieten destul de apropiat.

– Bănuiesc că se poate spune și așa. Am fost la un moment dat logodiți.

Quinn se opri cu piciorul în aer, pregătit pentru următorul pas.

– Deci el e ticălosul.

– Da, dar l-a lovit ghinionul acum. Știu cum e. Nu mă simt în stare să îl urăsc. Cel puțin atunci când Neville rupsese logodna cu ea, se străduise să o facă într-un mod onorabil. O lăsase să dea de veste că ea fusese cea care se răzgândise și îl respinsese, astfel încât reputația ei să rămână neatinsă de logodna lor ruptă. Neville nu era un om rău. Era doar un om lacom, iar Viola nu mai reprezenta pentru el o posibilitate de câștig. Se aplecă spre Quinn. De ce te-ai purtat atât de urât cu el chiar înainte să afli cine e?

Quinn porni din nou spre masa lungă la care se servea cina.

– Nu mi-a plăcut felul în care se uita la tine.

– Oh? Și cum anume se uita?

– Ca și cum ai fi fost ultima plăcintă cu căpșune de pe farfurie, iar el nu ar mai fi mâncat nimic de câteva săptămâni.

Dineurile oficiale erau ridicol de plictisitoare. Mai ales când se întâmpla să o ai drept vecină de masă pe Lady Wimbly. Singura parte bună pentru Quinn era că, asemenea nefericitului Lord Wimbly, nu i se cerea să participe prea mult la conversație.

Viola, pe de altă parte, fusese așezată între ambasador și secretarul acestuia, Neville Beauchamp. De fiecare dată când Quinn se uita spre ei, individul era aplecat spre ea, încercând să o atragă într-o conversație.

Când se gândea la Viola și la el... Quinn bănuia că sângele i se transformase în lavă topită.

– Neville Beauchamp, uite un nume pe care nu l-am mai auzit de ceva vreme, spuse Lady Wimbly. Dacă țin bine minte, era moștenitorul prezumtiv al lui Lord Sudbury, cu perspective excelente,

până când unchiul lui s-a recăsătorit, spre surprinderea tuturor. Ah, ei bine... se spune într-adevăr că nu e bine să zici hop până nu sari, nu-i așa? Firește că da.

Quinn bombăni ceva lipsit de sens și își tăie o bucată din friptura de vită. Era puțin cam ațoasă și prea bine făcută pentru gustul lui.

– Cred că el și proaspăta ta soție au fost destul de apropiați la un mo...

– Lady Wimbly, poate îmi poți spune dacă se află printre oaspeți și persoane recent întoarse din India, o întrerupse Quinn, urmându-i exemplul. Dacă nu putea pune lacăt limbii ei clevetitoare, putea cel puțin să îndrepte sporovăiala ei spre ceva util. Cum mi-am petrecut mai bine de zece ani acolo, sunt întotdeauna interesat să îmi compar experiențele cu ale altora care au trăit în est.

– Ei bine, da, acum, că ai pomenit de asta, cred că există într-adevăr un gentleman care a apărut recent. Lady Wimbly își trase scaunul mai aproape de al lui Quinn și coborî vocea cu un aer conspirativ. Un anume domn Penobscot, Henry Penobscot. E așezat în stânga lui Wimbly. Dar tare mă tem că nu vei afla mare lucru de la el. E tăcut ca o piatră de mormânt.

– Oh?

– A ajuns la Paris în aceeași zi cu Wimbly și cu mine și a refuzat să ne adreseze cel mai mic cuvințel câtă vreme am așteptat toți în anticameră să fim primiți la ambasador. Ronțăi o păstaie înecată în sos, privirea devenindu-i brusc gânditoare. Avea o geantă diplomatică prinsă la încheietură. Prinsă, vreau să spun, cu o cătușă de metal. Nu am mai văzut niciodată așa ceva, tu da? Probabil conținea corespondență de cea mai mare importanță.

„Sau un diamant de cea mai mare importanță."

– Nu ai auzit zvonuri despre ce s-ar fi putut afla în ea?

– Nici cea mai mică șoaptă, îi mărturisi ea. Dar nu îți face griji. E în deplină siguranță acum.

– De unde știi?

– Nu o mai avea cu el când a ieșit din biroul ambasadorului. Deci indiferent ce ar fi fost probabil se află în seiful lui Lord

Cowley. Care are una dintre acele broaște cu sistem cilindric ultramoderne despre care vorbește toată lumea. L-a adus cu el când a preluat postul. Știi, chiar se spune că numai Hoțul de Bijuterii din Mayfair ar putea să spargă acel seif, nu-i așa? Fi...

– Firește că da, încheie Quinn în locul ei. Își aruncă privirea peste masa lungă spre hoața care ar fi fost capabilă să deschidă seiful din câteva rotiri abile. Firește că da.

Capitolul 10

Ambasadorul, Lord Cowley, deși avea în bucătărie cel mai rafinat bucătar-șef din Franța, insista ca acesta să îi gătească „preparate englezești simple și sățioase".

Viola avea impresia că masa nu avea să se mai sfârșească niciodată. Chiar și așa, întâlnise câteva persoane utile, în special pe domnul Penobscot, care era așezat chiar în fața ei. Acesta tocmai sosise și era cazat la ambasadă, în apartamentul privat al lui Lord Cowley, în calitate de oaspete al acestuia.

Ceea ce însemna că era suficient de important cât să merite protecția ambasadorului. Dacă ar fi reușit să afle care dintre camerele ambasadei era ocupată de Penobscot, ar fi știut de unde să înceapă să caute diamantul. Cu siguranță o piatră atât de importantă ar fi strigat-o înainte chiar de a o atinge.

Neville continuă să flirteze cu ea. La un moment dat îi simți mâna pe genunchi și fu nevoită să îl lovească pe sub masă pentru a-l face să și-o retragă. El se mulțumi să îi zâmbească, ca și cum nu ar fi făcut decât să se dedea unui joc nevinovat.

Și despre care știa exact cum avea să se sfârșească.

Viola fu ușurată când bărbații se retraseră în salonul de fumat pentru a-și servi trabucurile și vinul de Porto. Femeile rămaseră să soarbă vin de Xeres și să discute mărunțișuri, așteptând ca bărbații să își termine conversațiile despre subiectele tipice pentru bărbați – politică, filosofie sau bordeluri – și să hotărască să vină

după ele. Doamnele păreau mulțumite să vorbească doar despre vreme sau să discute ultimele bârfe de acasă.

Viola încercă să le sugereze un alt subiect, având în vedere că se aștepta oricum ca numele ei să fie pomenit frecvent în următoarea sesiune de clevetiri de îndată ce conversația vira spre scandal. Când le întrebă ce părere aveau despre cel mai recent capitol din romanul *Micuța Dorrit* al lui Dickens, subiectul fu primit cu expresii tâmpe.

– Mie satira lui mi se pare prea obositoare, spuse Lady Wimbly într-un final. De ce ne-am dori vreodată să citim ceva care denigrează guvernul și acele instituții pe care le îndrăgim cel mai mult?

Viola își mușcă limba pentru a se abține să îi răspundă: „Pentru că ne face să gândim. Și fiindcă putem gândi astfel de lucruri fără restricții".

Își dori pentru a mia oară să se fi născut bărbat. Nu doar fiindcă ar fi putut să moștenească titlul de conte al tatălui ei, ci fiindcă tânjea după libertatea de care se bucurau bărbații. Nimeni nu îi spunea unui bărbat ce să gândească sau cum să se poarte, deși vicarul ei încerca uneori.

Dacă ar fi fost bărbat, nu ar fi fost nimeni curios cu cine se plimba prin Franța. Dacă ar fi fost bărbat, și-ar fi putut lua o amantă și nu ar fi judecat-o nimeni pentru acest lucru. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi putut să studieze orice i s-ar fi năzărit, în loc să i se spună că rolul ei era strict de a tricota milieuri și de a da naștere unui moștenitor.

Unul câte unul, gentlemenii veniră după doamnele lor. Viola încă clocotea de furie cu gândul la cât de nedreaptă era lumea în general, când apăru și Quinn. Acesta o conduse în holul principal, apoi se duse după paltoanele lor, având în vedere că lacheul părea să fi dispărut.

Viola se plimbă în lungul și în latul holului, oprindu-se să admire un peisaj de mari dimensiuni prins într-o ramă aurie bogat decorată. Un stejar impunător umbrea un drumeag de țară îngust ce șerpuia pe lângă un gard viu înainte de a dispărea după o curbă.

Pictura o invita să pășească direct în mijlocul acelei scene, să se întrebe ce se ascundea dincolo de limitele acelei pânze.

– Îmi place mult și mie. E un John Constable. Vocea lui Neville o făcu să se răsucească pe călcâie. De fiecare dată când mi-e dor de casă, tabloul ăsta mă poartă până acolo.

– E într-adevăr frumos, consimți ea.

– La fel ca tine. Veni lângă ea, și studiară împreună peisajul. Pictura asta îmi amintește de ziua în care am ieșit la picnic lângă pârâu. Mai ții minte?

Cum ar fi putut să uite? Înconjurată de mirosul de fân proaspăt cosit, de susurul apei peste pietre și de țipetele de împerechere ale ciocârliilor, i se oferise cu totul lui Neville. Irevocabil.

Probabil se lăsase și el năpădit de amintirea acelui moment îmbătător, căci își petrecu brațele de o parte și de cealaltă a ei, țintuind-o la perete.

– O, Viola, am făcut o greșeală teribilă renunțând la tine.

– Neville, încetează! Fusese o vreme când ar fi dat orice să îl audă rostind acele cuvinte. Îl îmbrânci în piept, dar el nu îi dădu drumul. E prea târziu pentru noi.

– Din cauza lui Ashford? Să nu-mi spui că nutrești sentimente tandre pentru măgarul ăla îngâmfat.

– La drept vorbind, eu...

Quinn apăru brusc în spatele umărului lui Neville. Îl smulse pe Beauchamp de pe Viola și îi trase un pumn zdravăn în obraz. Neville zbură și ateriză pe burtă, alunecând pe podeaua de marmură.

– Dacă ai fi gentleman, Beauchamp, ți-aș cere să ne duelăm, spuse Quinn, cu ochii scânteindu-i amenințător.

– Lasă-mi câteva luni. Neville se ridică în capul oaselor și își frecționă obrazul. Încă am ceva șanse de a deveni marchiz.

– În acest caz, sunt dispus să te cred pe cuvânt. Alege-ți arma dorită.

– Quinn, nu!

Viola simți brusc o gaură uriașă în stomac. Gândul la Quinn duelându-se cu Neville pentru ea o făcu să-i vină să vomite.

– Nu-ți face griji, Viola, spuse Neville, crezând evident că îngrijorarea ei era față de el. Se ridică și se scutură de praf. Nu mă poate atinge. Duelul e ilegal în Franța.

Viola fu inundată de un val de ușurare. Neville era un pistolar excelent și un adevărat diavol cu sabia în mână. Dat fiind trecutul militar al lui Quinn, nu se îndoia că și acesta era genul de bărbat periculos. Ar fi putut sfârși prin a se ucide reciproc dacă s-ar fi întâlnit să se dueleze.

Acum, că știa că un duel era prea puțin probabil, fiind interzis, iritarea își făcu simțită prezența. Quinn reacționase exagerat la atențiile lui Neville față de ea. De parcă nu stârniseră deja suficiente clevetiri în privința lor.

– Atunci ai noroc că ne aflăm în Franța, Beauchamp, căci, indiferent dacă ai fi ales pistoale sau săbii, te-aș fi ucis. În schimb, îți făgăduiesc ceva. Quinn îl înșfăcă pe Neville de guler. Dacă se mai întâmplă vreodată chiar și să te uiți pieziș la soția mea, te bat până te las lat. Cu siguranță franțujii încă nu au declarat și asta ilegal.

Neville clătină din cap.

– M-ai înțeles?

Mărul lui Adam din gâtul lui Neville tresări de spaimă. Nu fusese niciodată genul care să se dedea bătăilor cu pumnii. Ar fi riscat să se aleagă cu o rană care să îi desfigureze chipul frumos.

– Am înțeles.

Quinn îl îmbrânci într-o parte și îi petrecu Violei mantia pe după umeri, fără a-și desprinde nici o clipă privirea răuvoitoare de la Neville. Îi oferi brațul, dar, cum aceasta nu i-l luă imediat, zise răstit:

– Haide, Viola! Plecăm.

– Da, plecăm.

Îi ignoră brațul și porni cu pași mari spre ușă, fără a-i păsa dacă o urma sau nu.

Vizitiul îi deschise portiera trăsurii, iar ea urcă treptele fără a aștepta ajutorul lui Quinn pentru a intra în trăsura închiriată. Quinn urcă în urma ei, împingându-i deoparte fusta amplă

pentru a nu se așeza pe ea. Bătu scurt în plafonul trăsurii pentru a-i da semnalul vizitiului, iar vehiculul porni greoi.

– Mai este o banchetă, spuse ea țâfnoasă, indicând bancheta goală din fața ei.

– Nu-mi place să merg cu spatele.

– Ciudat, având în vedere că în mod evident preferi să acționezi într-o manieră retrogradă.

Quinn inspiră adânc, impunându-și să își stăpânească furia inexplicabilă ce clocotea în el.

– În ochii lumii, sunt soțul tău. Chiar te așteptai să stau pur și simplu deoparte și să ignor insulta în timp ce Beauchamp te pipăia?

– Nu m-a pipăit. Se trase spre cealaltă portieră, încercând să se distanțeze de el atât cât îi permitea spațiul restrâns. Eram stăpână pe situație.

– Dacă mai așteptam încă o clipă, ar fi fost cu mâna pe fundul tău. Crede-mă, cunosc genul.

– Asta fiindcă *tu* ești genul ăsta, spuse ea, aruncându-i o privire caustică. Ai uitat cum ai încercat să mă seduci în prima noapte când ne-am întâlnit?

– Când o femeie se strecoară în dormitorul unui bărbat, nu e corect să îl învinovățească dacă el observă posibilitățile create de situație. Își scoase mănușile și și le îndesă în buzunare. Apoi se dezbrăcă de pardesiu. Confruntarea cu Beauchamp îi încinsese sângele. Încă îl mâncau palmele să zdrobească nasul perfect al individului. Dacă aș fi încercat cu adevărat să te seduc în noaptea aceea, nu ai fi părăsit casa mea fără a fi trecut înainte și prin patul meu.

Ea pufni în râs.

– Ai o părere foarte bună despre tine însuți.

– Cred că asta e de la sine înțeles în cazul măgarilor înfumurați de genul meu.

Nu îi strica să afle că auzise o parte din conversația ei cu Beauchamp.

– M-ai spionat!

– Mă dusesem după mantia ta și m-am întors la timp să te împiedic să faci o neghiobie.

Ochii ei scânteiară în întuneric spre el, furioși și sălbatici precum ai unei pisici turbate.

– Sunt perfect capabilă să mă feresc singură de neghiobii. Pe tine am reușit să te țin la distanță, nu?

În această privință, avea dreptate. Fusese remarcabil de neclintită. Cu el, cel puțin.

– Încă îl iubești, spuse Quinn, după ce merseră în tăcere preț de câteva minute.

Ea oftă adânc, iar Quinn aproape că văzu iritarea scurgându-se din ea. După ce îi aruncă o privire scurtă, își studie mâinile împreunate.

– Mă întreb dacă l-am iubit vreodată. Am iubit ideea reprezentată de Neville. Am iubit gândul de a-i deveni soție, de a avea pe cineva alături de care să îmi petrec toată viața, cu care să îmi împart bucuriile și greutățile. Dar când ne-a lovit prima greutate, el a dispărut. Își mușcă mărunt buza de jos. Nu îl cunoșteam pe Neville. Nu cu adevărat. Cum aș fi putut să îl iubesc?

Răspunsul ei explica multe. Acum înțelegea de ce Viola insista să îl *cunoască* pe el. Dar nu putea să-i spună despre tatăl lui. Era o rană pe care ar fi fost mai bine să o lase în pace. Dacă dădea la o parte ghipsul așezat cu grijă pe sufletul lui, exista riscul ca rana să nu se mai oprească niciodată din sângerat.

Dar poate ar fi fost în regulă să îi împărtășească motivele pentru care voia să fure Sângele Tigrului. Din moment ce Viola îl ajuta, măcar atât îi datora. Decise că merita să își asume riscul.

– M-ai întrebat cândva dacă îmi doresc diamantul roșu pentru a impresiona o femeie. Răspunsul este nu.

Îi povesti despre cum fusese furat mai întâi diamantul din templul lui Shiva, apoi cum reușise Compania Indiei Răsăritene să îi fure regatul lui Sanjay și cum acest lucru îi insultase propriul simț al dreptății și alimentase flăcările unei posibile răscoale în Amjerat. Îi împărtăși speranța lui cum că, dacă returna diamantul unde îi era locul, avea să îndrepte o mică parte dintre nedreptățile comise.

– Deci Sanjay, care îți pregătește hainele și îți lustruiește pantofii, e de fapt un prinț?

– Corect.

– Ei bine, asta mă face să mă simt foarte meschină.

– Cum așa?

– Eu m-am simțit nedreptățită când moartea tatălui meu a smuls familiei mele șansa la o viață confortabilă. Dar cel puțin lumea mă recunoaște în continuare ca fiind fiica unui conte. Sanjay și-a pierdut însăși identitatea.

Quinn simți o strânsoare în piept. Viola înțelegea. Nu se așteptase niciodată ca un alt occidental să înțeleagă motivul pentru care voia să îl ajute pe Sanjay –și pe poporul lui. Cu siguranță nu se așteptase la așa ceva din partea unei femei occidentale.

Ea îl surprinse complet aplecându-se spre el și sărutându-l pe obraz.

– Te rog să nu o interpretezi ca pe o plângere, dar pentru ce a fost asta?

– Poate că nu ai vrut să furi diamantul roșu pentru a impresiona o femeie, Quinn, spuse ea, când trăsura se opri lângă bordura din fața Hotelului de Crillon, dar ai făcut-o oricum.

Quinn sări din trăsură și o ajută și pe ea să coboare. Viola îl luă de braț fără a se lăsa rugată, și urcară agale treptele de granit ce duceau spre intrarea în hotelul masiv.

Era confortabil să meargă astfel, sincronizându-și pașii, îndreptându-se spre același țel. Pentru o clipă, Quinn se întrebă dacă ar fi trăit același sentiment tot timpul dacă el și Viola ar fi fost cu adevărat soț și soție.

Gândul îl izbi în stomac precum o lovitură neașteptată.

Alungă un asemenea gând, considerându-l produsul fantezist al unei seri pline de fantezie. Faptul că se prefăcuse a fi soțul doamnei, îi apărase onoarea, ba chiar se certaseră, apoi căzuse oarecum la pace cu ea îl făcea să intre prea firesc în rolul pe care îl avea în această farsă matrimonială.

– Vrei te rog să ceri o cameristă pentru mine? spuse Viola odată ce ajunseră înapoi în apartamentul lor. M-aș fi descurcat singură cu hainele pe care mi le-am adus de acasă, dar cu lucrurile astea

noi... Nu mă înțelege greșit. Sunt minunate, dar e o situație cu adevărat jalnică atunci când o femeie în toată firea nu e în stare să se îmbrace și să se dezbrace singură.

– E teribil de târziu. Drapă atât pardesiul lui, cât și mantia ei peste unul dintre scaunele cu speteze laterale din fața șemineului din camera de zi. Fetele acelea au un program de lucru foarte lung. Lasă-le să doarmă. Nu ai nevoie decât de cineva care să îți dezlege un șiret sau două. Sunt perfect capabil să te ajut cu asta.

– Quinn, eu...

El o făcu să tacă punându-i un deget pe buze.

– Ți-am apărat onoarea în noaptea asta. Nu crezi că asta demonstrează că poți avea încredere în mine?

Viola închise strâns ochii, iar Quinn ghici că în sufletul ei se dădea o luptă. Când îi deschise, desluși o furtună în adâncurile lor căprui.

– Dar dacă nu pot avea încredere în mine însămi?

Speranța îi făcu bărbăția să tresalte.

– Asta e o dilemă. Îi luă una din mâini și depuse un sărut tandru, de iubit, în palma ei. Apoi îi ascunse mâna într-a lui și și-o apăsă pe piept, în dreptul inimii. Îți dau cuvântul meu că nu se va întâmpla între noi nimic din ce să nu îți dorești și tu. Orice s-ar întâmpla, poți să te bazezi pe mine, Viola. Nu sunt genul de bărbat care dispare când apar problemele.

– Nu, îmi dau seama că nu ești.

Quinn o conduse în dormitor, apoi ridică o mână și începu să îi scoată agrafele din păr.

– Vom începe cu ceva ușor.

Părul i se revărsă până dincolo de brâu când Quinn i-l despleti. Răsuflarea i se poticni în piept când el își trecu degetele printr-o șuviță lungă, coborând până la vârfurile ușor ondulate.

– Și dacă devine dificil? întrebă ea cu voce pierită.

El se aplecă și depuse un sărut pe fruntea ei.

– Atunci vom găsi o cale de a ne ajuta unul pe celălalt să trecem cu bine și prin acele momente.

Capitolul 11

În fanteziile lui febrile despre cum avea să facă dragoste cu Viola Preston, Quinn își imaginase trupurile lor contopite, umede și alunecoase și arzând de dorință. Visase să se împreuneze cu ea precum un animal, izbindu-se în carnea ei moale și dulce și auzind-o cum îl implora să o penetreze mai tare. Mai rapid. Mai adânc. Își imaginase că aveau să se agațe cu ghearele unul de celălalt, zbătându-se să ajungă la punctul culminant, fără a le păsa dacă șiroia sângele.

Nu își închipuise niciodată că avea să-și înceapă efortul suprem de seducție periindu-i părul.

Odată ce îi scoase toate agrafele, mantia scânteietoare de roșcat i se revărsă pe spate în valuri.

– De câte ori? întrebă el, luând peria cu peri de mistreț.

– O sută, zise ea și se așeză atentă pe scaunul măsuței de toaletă.

– O sută să fie.

Quinn își trase un scăunel în spatele ei și își fixă genunchii de o parte și de cealaltă a șoldurilor ei. Urmă fiecare coborâre a periei cu o dezmierdare a mâinii, netezindu-i părul de fiecare dată.

Nu credea că mai atinsese vreodată ceva atât de moale. Mai fin decât cea mai fină mătase, mirosea a lămâie, a apă de ploaie și... a ea, un parfum cald și feminin care îi aparținea inconfundabil. Iute, dulce și moscat în același timp.

Îi strânse părul într-o mână și îi trecu peria pe dedesubt, începând de la ceafă. Gestul îi oferi ocazia de a o mângâia ușor cu buricele degetelor acea piele delicată. Ea se înfioră, dar el știu că nu de frig.

Pulsul i se zbătea în spatele urechii la fel de rapid ca aripile unei păsări colibri.

– Nouăzeci și nouă, o sută, spuse el în cele din urmă, aproape regretând că terminase. Acum, ce urmează?

– Mi-l împletesc ca să nu se încâlcească peste noapte.

Duse mâna la spate și își împleti rapid părul într-o coadă groasă, prinzând-o la capăt cu o panglică.

Quinn simți o strânsoare în piept în fața duioșiei simple a acelui moment. Nu se considerase niciodată genul care să aprecieze plăcerile casnice, dar, dacă un soț se bucura cu regularitate de posibilitatea de a-și vedea soția în diverse etape ale procesului de dezbrăcare, poate că existau totuși anumite argumente în favoarea instituției căsătoriei, până la urmă.

– Închide ochii, îi ceru el.

– De ce?

– Ai încredere în mine!

Ea îi aruncă o privire scrutătoare, apoi, spre uluirea lui, se supuse. Quinn îi luă coada și îi folosi capătul nelegat al părului pentru a o mângâia pe ceafă. Apoi duse mâna în față și trasă la fel partea de sus a corsajului, peste rotunjimile sânilor ei.

– Ce faci?

Viola deschise larg ochii, iar privirile li se întâlniră în oglindă.

– Îți ofer plăcere, spuse el, trăgând capătul cozii ei împletite din adâncitura dintre sânii ei și urcând cu ea pe gâtul și bărbia ei. Ei i se făcu pielea de găină. Nu îți place?

– E minunat și... obraznic, recunoscu ea. Dar nu asta contează.

– Ba da, plăcerea e exact ceea ce contează.

Își coborî gura pe gâtul ei și depuse un șir de săruturi mărunte până la urechea ei. Dulceața pielii ei îi făcu cerul gurii să vibreze dureros. Când îi prinse lobul între buze, ea scoase un sunet pe care el îl recunoscu. Sunetul unei femei căzute pradă extazului născut din dorință. Bărbăția lui reacționă, pulsând.

Descheie copcile care coborau pe spatele rochiei de culoarea smaraldului. Aceasta se desfăcu, dezvăluindu-i corsetul și marginea dantelată a combinezonului, două dintre articolele de lenjerie mătăsoase și îndrăznețe pe care i le cumpărase în după-amiaza aceea. Viola crezuse că le alesese pentru ea. Însă, când el insistase asupra confecției din dantelă neagră, o făcuse deoarece *el* ardea de nerăbdare să vadă cum avea să arate ea cu așa ceva.

Și fără.

Depuse săruturi pe pielea ei dezgolită și îi lăsă rochia să cadă, trecând delicat cu buzele peste umerii ei, apoi coborându-i pe spate până la marginea de sus a corsetului.

Privind peste umărul ei, îi întâlni din nou ochii în oglindă. Viola ținea rochia la piept, cu buzele ușor întredeschise.

Quinn întinse mâna și îi trase ușor rochia. Ea lăsă mătasea să îi alunece printre degete și întoarse capul spre el.

Atunci Quinn îi captură gura. Nu invadând-o fierbinte. Nu dând frâu liber dorinței animalice care îl sfâșia. O stăpâni. O abordă cu blândețe. Cu tandrețe. Cu atât de multă tandrețe, încât se minună și el. Ea se deschise pentru el, iar limba lui se năpusti înăuntru pentru a o revendica. Ea i-o supse și apoi îi respinse limba. El întinse mâna pentru a-i prinde în palmă un sân, iar ea gemu.

Quinn își cufundă mâna în corsajul rochiei ei, împingând deoparte corsetul țeapăn și ridicându-i sânul să se sprijine pe material în loc de a fi întemnițat dincolo de acesta. Sfârcul ei, tensionat și întărit precum unul dintre nasturii uniformei lui, aproape îi făcu o gaură în palmă de fierbinte ce era. Se jucă puțin cu el, rotindu-l între degetul mare și arătător, până când ea începu să se zbată. Când o trase scurt de sfârc, ea scoase un sunet de nerăbdare în gura lui.

El se lăsă într-un genunchi lângă ea și îi acoperi sânul cu săruturi. Își îngropă fața în scobitura de sub sânii ei. Linse. Supse. Când îi mușcă ușor sfârcul întărit, ea strigă.

Nu de durere. Ci de plăcere intensă.

Era atât de dulce. Atât de perfectă.

Mâna lui își croi drum pe sub întinderea de mătase, îndreptându-se spre despicătura din combinezon. Croitoreasa îl asigurase că îndrăznețul articol de îmbrăcăminte modern scutea femeile de nevoia de a purta cămașă de corp și chiloței. A crea ceva ce presupunea mai puține haine de dat jos era întotdeauna un progres în materie de modă feminină, iar deschizătura dintre coapse era pur și simplu genială.

„Domnul să îi binecuvânteze pe francezi!" De-abia aștepta să îi atingă pliurile moi și să savureze umezeala ei alunecoasă.

Însă crinolina care dădea forma dorită fustelor ei îi blocă înaintarea.

–Naiba s-o ia de modă, mârâi el, ridicându-se și săltând-o și pe ea în picioare. Ce neghiob și-a imaginat vreodată că a închide femeia într-o cușcă de sârmă ar putea fi o idee bună?

Ea se ridică în vârful picioarelor, sărutându-i sprâncenele încruntate, buzele ei fiind ca un balsam pe fruntea lui.

– Nimic din ceea ce merită avut nu e ușor de obținut.

Quinn îi trase peste cap materialul stufos al rochiei, lăsând-o doar în crinolină, corset și combinezon. Unul dintre sâni îi era dezgolit, cu sfârcul ridicat și întărit. El i-l acoperi cu mâna și strânse.

– Tu în mod cert meriți să fii avută.

Se chinui cu șnurul care îi lega crinolina în talie, dar nodul format îi zădărnici toate eforturile. După câteva clipe de frustrare, își scoase briceagul și tăie șnurul.

– Nu prea ești bun de cameristă, Quinn. Tocmai mi-ai distrus crinolina.

– Am să-ți cumpăr alta.

Smuci în jos confecția de sârmă, lăsând-o să-i cadă la picioare. Începea rapid să își piardă răbdarea de a prelungi actul de seducție. Acum, că se descotorosise de cușcă, ar fi putut să o aplece în față și să o penetreze pe la spate, iar degetele ei s-ar fi răsfirat pe covorul persan.

Își putea imagina scena. Fesele ei minunate, rotunde, înălțate spre tavan, despicătura ei trandafirie de carne scânteind de umezeală, tremurând de nerăbdarea de a-l primi. El i-ar fi ținut șoldurile nemișcate și s-ar fi cufundat în ea cu mișcări lungi și brutale, stimulându-i toate punctele sensibile din interior.

Ea ar fi scâncit. L-ar fi implorat. I-ar fi strigat numele.

Bărbăția lui întâmpină cu bucurie acele gânduri, însă el voia să se asigure că prima experiență de acest gen cu Viola avea să fie plăcută pentru ea. A apleca o femeie în față și a o penetra pe la spate era o poziție aprobată în *Kama Sutra*, însă *Împreunarea Vacii* putea fi aspră, chiar brutală, dacă bărbatul nu se controla. Padmaa îl avertizase întotdeauna că era nevoie să se creeze

o legătură de încredere înainte ca bărbatul să poată iniția acea poziție sexuală primitivă.

Judecând după expresia ușor încruntată a Violei, el încă nu îi câștigase încrederea.

– Eram foarte încântată de acea crinolină. Tu cum te-ai simți dacă ți-aș smulge toți nasturii de la cămașă? Îl dezbrăcă de jachetă și făcu întocmai ce spusese. Apoi icni. Quinn, nu porți deloc lenjerie!

– Nu port niciodată sub hainele de gală. Zâmbi larg. Nici Brummel nu purta. Susținea că îi strica linia pantalonilor.

– Deci ești un păun în adâncul sufletului. Nu aș fi bănuit niciodată.

– Păun nu sunt. Îi luă mâna și i-o duse la umflătura din pantalonii lui. Dar cu siguranță am unul între picioare.

Își asuma un risc. Știa că era mare și că ar fi putut să o sperie. Viola ar fi putut să își vină în fire și să pună capăt micului lor interludiu. Nu îndrăzni să respire.

Ochii ei se făcură mari de surpriză, dar îi zâmbi.

– Ești magnific.

Quinn o luă în brațe și se învârti cu ea. Accepta și acea parte din el – și nu doar că o accepta, ci chiar o admira. Se simțea ca un zeu.

Când o puse ușor pe picioare, ea se ridică și îi trase capul în jos pentru a-l putea săruta. Nu era nici urmă de cochetărie feciorelnică în ea. Viola era genul care lua ceea ce își dorea.

De ce era surprins? Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva din partea unei hoațe.

Abdomenul îi fu zguduit de un hohot de râs înăbușit.

– Ce e atât de amuzant?

– Nimic... totul...

Quinn o sărută din nou, vânându-i limba și mușcând-o mărunt de buze. Îi descheie partea din față a corsetului și i-l lăsă să cadă, în timp ce ea smuci nasturii din dreptul șoldurilor lui pentru a-i deschide șlițul.

Și își băgă mâinile în partea din față a pantalonilor lui.

„Dumnezeule îndurător!“

Sub atingerea ei, își dădu seama că mădularul era pregătit să explodeze asemenea unui tub de artificii. Începu să calculeze în minte formule geometrice pentru stabilirea tirului de tun în încercarea de a se stăpâni să nu își reverse sământa în mâinile ei moi.

Își lăsă palmele să îi alunece peste abdomenul ei atât de plăcut rotunjit, apoi coborî. Degetele lui găsiră despicătura în partea de jos a combinezonului. Era umedă, fierbinte și alunecoasă. În timp ce o săruta, îi despărți ușor picioarele pentru a putea să își strecoare un deget în *yoni*-ul ei și să îi maseze pereții interiori.

Violei i se înmuiară picioarele.

– În nici un caz. O luă pe sus și se duse cu ea până la cel mai apropiat perete, sprijinind-o de el și țintuind-o acolo. Nu am să te las să cazi.

Dar nu își putea promite același lucru și lui însuși. Viola era ca o fântână fără fund. Risca să se prăbușească în adâncurile ei de plăceri nesfârșite.

Chiar și știind acest lucru, nu se putu împiedica să nu coboare cu săruturi de-a lungul gâtului ei. Când ajunse la sâni, împinse combinezonul de pe ambii umeri și dezlipi pânza subțire de pe trupul ei.

– Ești atât de frumoasă, murmură el, plimbându-și privirea pe trupul ei.

Îi supse fiecare sân în timp ce ea își trecu degetele prin părul lui. Când coborî asupra buricului ei, mâinile ei se sprijiniră pe umerii lui într-un efort de a rămâne în picioare.

Săruturile lui continuară să îi coboară pe trup pe măsură ce îi dezgolea tot mai mult din piele. Se lăsă în genunchi în fața ei. Răsuflarea îi era șovăitoare, dar reuși să se descotorosească singură de articolul de lenjerie.

– Quinn, doar... doar nu... ai de gând să... oh!

Limba lui trecu scurt peste despicătura ei. Îi dădu la o parte pliurile de carne cu degetele și îi linse fiecare dintre micile văi, savurându-i dulceața ușor înțepătoare. Îi mușcă mărunt labiile cu buzele. Îi dezmierdă cu limba „micuța perlă“ care se ridicase să fie mângâiată.

Ea îi rosti în repetate rânduri numele, sprijinindu-se de perete. Quinn nu putu decide dacă îl implora sau îl blestema.

Apoi se arcui spre gura lui.

Picioarele începură să îi tremure. Quinn îi prinse fundul într-o palmă pentru a o stabiliza. Un freamăt ușor începu în buzele sexului ei când își trecu degetul mare de la cealaltă mână peste micuța ei perlă. Picioarele ei încremeniră.

Ajunse la orgasm cu un strigăt frânt și cu un spasm ce îi zgudui întregul trup. Quinn se ridică, sprijinind-o cu propriul lui corp pentru a nu cădea, în timp ce îi proteja sexul cu palma. O simți pulsând în mâna lui.

Când valurile se potoliră, Quinn se aplecă și își trecu ușor coatele pe sub genunchii ei. Ea nu se opuse când o ridică, lăsându-și capul să îi atârne ca al unei păpuși de cârpe.

– Viola, spuse el, ținând-o deasupra capului mădularului lui, pregătit să intre în ea. Viola!

Ea ridică atunci capul și îl privi, cu ochi senzuali și languroși.

– Oh, Quinn. Nu am visat niciodată...

În timp ce ea îi prinse obrajii în palme și îl sărută, el o coborî peste *lingam*-ul lui. Teaca ei de carne se mulă peste el, strâmtă și primitoare în același timp.

– Ești atât de îngustă! Dacă nu i-ar fi povestit despre Beauchamp, poate că nu și-ar fi dat seama că nu mai era virgină până nu ar fi observat lipsa sângelui pătându-i mădularul. Nu te doare?

– Vreau mai mult. Își legănă șoldurile spre el, trecându-și brațele în jurul umerilor lui. Te rog, Quinn!

El se lăsă să alunece în întunericul ei umed, iar ea se dilată pentru a-l primi, pereții ei interiori înconjurându-l ca o mare de catifea fierbinte. Pulsă în jurul lui de două ori, tresăriri de plăcere de după orgasm. Quinn își mușcă interiorul obrazului pentru a se stăpâni să nu termine și el, drept răspuns. Voia să o savureze, să se desfete cu parfumul ei, să stoarcă fiecare picătură de plăcere din acea împreunare, pentru amândoi.

Începu să se miște, la început lent, retrăgându-se aproape complet, apoi lăsându-se să alunece din nou în ea, oprindu-se cu puțin înainte de a se înfige până în plăsele. Privirile li se întâlniră

într-o împreunare la fel de intimă precum cea dintre trupurile lor. În timp ce *lingam*-ul lui se înfigea în *yoni*-ul ei, sufletul lui era în pericol de a se prăbuși în adâncul ochilor ei.

Ea răsuflă înfiorată când se înfipse tare în ea.

– E prea mult?

Ea clătină din cap, gâfâind sacadat.

– Mai mult. Dă-mi! Mai mult. Cu totul.

Un geamăt de pasiune se desprinse de pe buzele lui.

Dacă ar fi știut... dacă ar fi bănuit măcar puțin... nu l-ar fi vrut niciodată cu totul. Era mai bine ca unele lucruri să fie lăsate netulburate, însă putea să îi ofere întregul lui trup. Se lăsă să o penetreze complet.

– O, da, șopti ea.

Un dig dinăuntrul lui cedă, și își pierdu și ultima fărâmă de control. Începu să se izbească în ea, penetrând-o cu forță. Sânii ei se scuturau la fiecare pătrundere adâncă. Îi trase capul în jos, între ei.

Toate gândurile conștiente se risipiră, iar Quinn deveni o bestie în călduri, orbit de pasiune, mânat doar de nevoia copleșitoare. Viola era atât de strâmtă, atât de dulce, o, Doamne, atât de alunecoasă.

El se simți stârnit cu totul. Răsuflarea ei ieșea în gâfâieli scurte, și își dădu capul pe spate, arcuindu-se într-un al doilea climax. Îi strigă numele în timp ce pereții interiori îi fură cuprinși de spasme.

Quinn chiar intenționase să se retragă. Asta ar fi făcut orice gentleman. Îi spusese că putea avea încredere în el.

Dar nu fu în stare să se stăpânească. Bestia în călduri nu ar fi tolerat insulta unei întreruperi. Sământa lui țâșni în ea în șuvoaie scurte, aburinde, în timp ce se îngropă adânc în ea. Iar ea se strânse ca un pumn în jurul lui, orgasmele lor alimentându-se reciproc, prelungindu-se reciproc.

Odată ce se termină pentru amândoi, Viola își lăsă capul să cadă pe umărul lui. Trupurile lor erau încă unite, dar îl simți relaxându-se în ea.

– Oh, Quinn. Nu mi-am imaginat niciodată... adică... nu știam...

– Ce anume nu știai?

– Că o femeie se poate bucura de plăcere la fel ca un bărbat.

– De fapt – făcu o pauză pentru a-și pleca ușor capul și a sorbi preț de câteva secunde unul din sfârcurile ei tumefiate –, o femeie poate avea parte de mai multă plăcere decât un bărbat. Sau cel puțin mai des.

Ea roși.

– Dacă tot ținem socoteala, s-ar părea că eu ți-am luat-o înainte cu una.

– Ceva ce nu am să îți reproșez niciodată, iubire.

Ea făcu ochii mari la auzul cuvintelor lui. El își mușcă limba.

„Iubire." O numise astfel toată noaptea, ca parte a farsei pe care o jucau. Nu intenționase să lase acel cuvânt să se strecoare și în eforturile lui de seducție. Era vorba pur și simplu despre dorința manifestată de doi adulți singuri.

Sau nu?

Mădularul lui, liniștit acum, alunecă din ea. Se simțea bizar de singur după bucuria împreunării lor. Aproape mâhnit.

Ea ridică privirea spre el și îi zâmbi larg, goală ca în ziua când venise pe lume, cu excepția ciorapilor. Cumva, nu mai reușise să ajungă și la aceia. Micuțele funde de mătase de pe genunchii ei erau surprinzător de erotice.

Era superbă. Pasională. Îndrăzneață.

Dacă un bărbat ar fi fost tentat să se căsătorească, Viola Preston nu ar fi fost nici pe departe cea mai rea alegere.

Faptul că era o hoață și nu putea avea încredere în ea nici cât negru sub unghie îi reveni cu forță în minte. Dar alungă acel gând cu detaliul inconvenient.

Deși nu s-ar fi așteptat să fie excitat din nou atât de curând, mădularul lui îl surprinse. Începu să se umfle. Capul tumefiat tresăltă pe buzele umede dintre coapsele ei.

– Hmm, aproape toarse ea, aruncându-i o privire vicleană. Am impresia că va trebui să îți dau ocazia de a mă ajunge din urmă.

Capitolul 12

Viola știa că se purta ca o desfrânată fără speranță, dar nu găsea în ea forța de a se sinchisi de asta. Îl sărută din nou, desenând cu vârful limbii ei conturul buzei lui de jos, apoi oprindu-se brusc pentru a-l tachina.

Quinn își apăsă piezis gura peste a ei și îi captură limba, făcând-o să se supună. Apoi îi coborî picioarele până când tălpile îi ajunseră la podea.

Tocmai când Viola avusese impresia că era gata să se ridice în zbor.

Quinn o luă în brațe și o duse la patul ce îi aștepta. Cineva – Sanjay, probabil – dăduse la o parte cuvertura pentru a descoperi așternuturile de un alb cremos și pernele pufoase. Când Quinn o întinse pe ele, Viola le simți răcoroase și delicioase pentru pielea ei.

Bărbăția lui Quinn se ridicase și era din nou tumefiată. Când se opri deasupra ei, avu ocazia să îl examineze mai temeinic. Mădularul îi era lung și gros, cu o venă proeminentă șerpuind pe o parte de la rădăcină până la cap. Pântecele ei se încordă când își aminti că avusese ceva atât de brutal și de primitiv înăuntrul ei.

Întinse mâna și își trecu vârful unui deget pe toată lungimea bărbăției lui. El se înfioră, iar în vârf îi apăru din nou o perlă de umezeală. Viola fu străbătută de un fior de putere când își dădu seama că era capabilă să îl aducă pe culmile unei asemenea dorințe disperate.

– O, dar e pregătit din nou, nu-i așa?

– Pregătit și dornic.

– Nu a fost satisfăcut prima dată?

– Dimpotrivă, a fost foarte satisfăcut. Quinn îi adresă un zâmbet piezis. Dar e un ticălos lacom. Pare să nu se mai poată sătura de tine.

Ea ridică brațele spre el, în semn de invitație, iar el se cufundă în ele, acoperind-o cu trupul lui. Deși Quinn se sprijinea în coate, Violei îi plăcu să îi simtă greutatea peste ea. Vibrația joasă

și dureroasă de dorință se stârni din nou, și își ridică pelvisul, frecându-l de al lui.

– Dar cum rămâne cu restul din tine, Quinn? Tu te poți sătura de mine?

– Restul trupului meu e perfect de acord cu mădularul.

Înclină capul pentru a-i suge pielea delicată de pe gât.

Restul trupului lui.

Dar cum rămânea cu inima lui?

Se disprețui pentru sentimentalism. De ce nu putea accepta noul aspect din relația lor, așa cum ar fi făcut un bărbat?

Quinn era un pragmatic desăvârșit. Desigur, era galant și de încredere, dar nu spusese niciodată nimic care să sugereze că nutrea sentimente tandre față de ea. Doar pofte carnale.

Cu excepția faptului că o numise *iubire*. Refuza să se gândească prea mult la acest lucru. Nu însemna nimic mai mult decât un truc în beneficiul pretinsei lor căsnicii. Avea să savureze momentul. Avea să se bucure de acel bărbat superb care tocmai cobora pe trupul ei, acoperind-o cu sărutări. Îi făcea pielea să danseze de bucurie. Avea să își primească porția de plăcere așa cum o făcea și el.

Și poate și să o ofere.

Își încleștă mâna în părul lui și îl forță să ridice capul spre fața ei.

– Am făcut ceva ce îți displace?

Își trecu degetul mare peste unul din sfârcurile ei, stârnindu-i o vibrație de dorință de la sâni până la golul dintre coapse.

– Nu încă. Se înfioră de extaz și își puse mâna peste a lui, pentru a-l împiedica să îi distragă atenția cu acea tortură dulce. Ar fi atât de ușor să te las pur și simplu să cânți la corpul meu ca și cum ar fi o harpă.

El linse scobitura de sub sânii ei și ridică jucăuș din sprâncene.

– Vrei să spui că sunt un virtuoz?

– Da, sunt dispusă să recunosc, dacă dorești. Ești un amant fantastic. Îl plesni ușor peste cap când Quinn îi luă în gură celălalt sfârc și i-l supse. Dacă mai faci mult asta, am să încep să te preaslăvesc.

El îi eliberă sfârcul suficient cât să murmure:

– Dacă îți place atât de mult, atunci de ce mă tot întrerupi?

– Vreau să fiu și eu fantastică pentru tine.

El ridică atunci capul pentru a-i întâlni privirea.

– Ce te face să crezi că nu ești?

– Eu nu fac nimic.

– Dimpotrivă, ești exact cum speram, spuse Quinn. Nu știi cât de tare îmi încing sângele reacțiile tale? Când scoți sunetul ăla subțire de pisicuță care se îneacă...

– Pisicuță care se îneacă?

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar greutatea lui nu îi permise să se clintească.

– Ei bine, poate că nu e chiar cea mai potrivită descriere, dar e adevărat că scâncești de parcă te-ai afla într-o situație disperată atunci când te apropii de orgasm. O dezmierdă cu nasul în valea dintre sâni. Mă încântă gândul că eu te-am dus acolo.

Ea îi cuprinse obrajii în palme.

– Cum pot să te duc *eu* acolo?

Zâmbetul lui deveni o întruchipare a obrăzniciei.

– Ești sigură că vrei să știi?

Quinn strânse în pumn cearșafurile umede. Apelase la fiecare dram de control pentru a nu pune capăt micului lor exercițiu întorcând-o pe Viola pe spate pentru a se împreuna orbește cu ea, însă ea părea să se simtă foarte bine, așa că scrâșni din dinți și o lăsă să se joace cu el.

Jocul presupunea ca el să stea complet nemișcat, în timp ce ea îl atingea oriunde și oricum dorea. Se aplecă peste el, lăsându-și sfârcurile întărite să îl zgârie ușor pe piept. Le ținu ațâțător de aproape de gura lui, însă refuză să îi dea voie să i le prindă între buze.

– Vreau să te ating, spuse el răgușit.

– Nu încă.

Deși venise la el fără a mai fi fecioară, era novice în materie de jocuri erotice prelungite.

Însă Viola Preston învăța repede.

Se urcă peste el, poziționându-și *yoni*-ul peste părțile lui intime. Erecția lui își făcea loc printre picioarele ei, întinzându-se peste abdomenul lui până aproape de buric. Ea se aplecă în față și își trecu jucăușă capătul cozii împletite peste linia mai proeminentă a mădularului lui, zăbovind asupra bucății sensibile de piele mai îngroșată din apropierea capului.

Quinn aproape își dori să nu îi fi arătat acel truc atunci când ea îi ceruse să îi explice misterele unui bărbat. Își folosea cunoștințele proaspăt dobândite într-o manieră devastatoare pentru el. În viața lui nu își dorise o femeie cu atâta ardoare.

Își mușcă buza de jos până simți gust de sânge.

Viola își plimbă apăsat mâna în sus și în jos peste mădularul lui, iar acesta se întări, pregătindu-se de explozie. Simți presiunea acumulându-se. Fluidul se ridică în bărbăția lui precum seva punându-se din nou în mișcare primăvara. Slavă Domnului că nu îi arătase cum să îl atingă și să îl maseze, altfel și-ar fi scuipat sămânța pe propriul abdomen.

Ea se opri brusc, iar Quinn avu impresia că pământul își oprise la rândul său rotația. Își încleștă mâinile pe tăblia de fier a patului pentru a evita să își piardă mințile.

– Te oprești? Ai terminat?

– Aproape.

Se lăsă să alunece în spate pentru a putea să se aplece în față și să depună săruturi mărunte pe toată lungimea mădularului lui. Quinn fu izbit de o dorință intensă de a-și împreuna trupul cu al ei, care aproape se transformă în suferință. Ea îl tachină cu limba în jurul capului.

Dacă îl lua în gură, era pierdut.

Ea alese însă să se ridice în capul oaselor, apoi se lăsă din nou să alunece în față peste el, frecându-și pelvisul de pubisul lui. Capul i se dădu pe spate, dezvăluindu-i gura înmuiată de pasiune, *yoni*-ul ei lăsând o dâră strălucitoare pe pielea lui.

Quinn nu mai văzuse în viața lui ceva atât de erotic. Ea îi întâlni privirea.

– Când încetează toate astea să mai fie un joc și încep să însemne dragoste?

– Dansul acesta de demult... e întotdeauna un joc, iubire. Cuvântul îi zbură din nou de pe buze, dar era prea adânc cufundat în dorință pentru a-și mai face griji acum. Eu te torturez pe tine. *Își ridică șoldurile sub ea.* Tu mă torturezi pe mine. Și e o tortură absolut delicioasă.

Încălcă regulile bătăliei pentru a-i prinde obrazul în palmă. Ea nu îl opri, ci se aplecă spre atingerea lui.

– Dacă încetăm să ne gândim unul la altul ca suma a diverse părți și părticele și începem să ne vedem întregi, spuse Quinn, cu vocea aspriță de pasiune, atunci devine dragoste.

Ea descălecă de pe el și se lăsă în genunchi lângă el.

– Sunt gata să te văd întreg.

El se ridică în capul oaselor și îi cuprinse capul în mâini, apoi se aplecă să o sărute. Un sărut simplu. Un sărut care doar oferea. Un sărut prin care nu îi *cerea* nimic.

Chiar dacă era irațional, auzi cuvintele rostogolindu-i-se de pe buze:

– Și eu sunt gata să te văd.

Lumina soarelui se strecură prin despicătura draperiei de damasc și o făcu pe Viola să deschidă ochii. Era întinsă pe o parte, în brațele lui Quinn, cu una din mâinile lui mari răsfirată posesiv peste șoldul ei. Își simțea toate articulațiile complet moi, iar carnea dintre coapse o durea, dar oftă fericită.

Deși o făcuse din nou.

Ce-i drept, fusese mult mai plăcut de data aceasta – ceea ce nu descria nici pe departe situația! Pipăitul disperat de care avusese parte cu Neville, în acea poieniță, nu se putea compara cu acea împreunare aproape mortală dintre ea și Quinn. Aproape că era un act complet diferit – însă păcatul era același.

Lăsase ca atracția ei față de un bărbat să îi tulbure judecata. Iar Quinn nici măcar nu o ceruse în căsătorie, așa cum făcuse Neville. El nu îi oferise decât plăcere.

Din belșug, atât de multă încât dăduse pe dinafară.

Și se ținuse de promisiune, ceea ce Neville nu făcuse.

Poate că era mai bine așa. Hotărâse deja că probabil nu avea să se mai căsătorească niciodată. Odată ce vestea despre isprăvile ei și faptul că se distrase prin Paris în compania unui bărbat care nu era soțul ei ajungea la urechile înaltei societăți, avea să fie definitiv compromisă. Ușa nici unei familii decente nu s-ar mai fi deschis în fața ei, oricât de mult s-ar fi îmbogățit din bijuteriile pe care le-ar fi câștigat de la Quinn.

Dar, dacă învățase ceva noaptea trecută, acel ceva fusese o lecție despre ea însăși. Era o persoană cu o senzualitate înnăscută. Trupul ei se trezea înfierbântat la viață în brațele lui Quinn.

Și nici nu putea concepe să nu repete experiența.

Frecvent.

Însă ar fi trebuit într-adevăr să fie mai atentă. Sau mai exact Quinn ar fi trebuit să fie mai atent. Riscul de a rămâne însărcinată nu era o glumă, asta pentru a nu mai vorbi despre scandalul aducerii pe lume a unui bastard. Quinn nu ar fi trebuit să se supere dacă insista ca data viitoare să folosească un capișon franțuzesc, un dispozitiv de protecție din bășică de oaie.

Quinn se foi în spatele ei și îi depuse un sărut pe ceafă.

– Bună dimineața, spuse el cu limba împleticită, vocea lui gravă făcând-o să vibreze pe dinăuntru.

Mâna lui urcă de pe șold pentru a-i prinde în palmă un sân, trezindu-i sfârcul la viață dureros de intens. Bărbăția lui întărită se apăsă pe fundul ei. Viola se legănă spre el.

– O foarte bună dimineață.

Se întoarse pentru a-l întâmpina cu un sărut și o idee obraznică despre cum să facă dimineața aceea și mai bună – chiar dacă tot fără protecție.

Dacă oricum îi era sortit să ajungă în iad, n-avea decât să facă totul pentru a merita condamnarea.

– Cum facem să intrăm din nou în ambasadă? întrebă Viola, sorbind din cea de-a doua ceașcă de ceai.

După ce ea și Quinn se treziseră reciproc și cât se poate de temeinic cu o tăvăleală satisfăcătoare, luaseră micul dejun în cameră

când Sanjay le adusese o tavă cu foietaje cu unt, fructe proaspete, ouă și scrumbii afumate.

Sanjay îi aruncase din nou o privire întunecată, observând în mod evident faptul că ea era îmbrăcată în halat de casă, iar Quinn în tunica lui indiană. Hindusul se încruntă spre așternuturile de pat, atât de boțite, încât nu aveau să poată fi salvate. Privirea lui mânioasă se oprise din nou asupra ei. Ea îi răspunsese zâmbindu-i dulce lui Sanjay, ceea ce nu făcuse decât să îi adâncească mânia înainte de a-i lăsa să-și ia masa.

Vicarul ei avusese dreptate. Bunătatea răsucea mai adânc cuțitul în rana unui inamic.

– Nu ne va fi deloc greu să ajungem înapoi în ambasadă, spuse Quinn, ștergându-și urmele de ou din farfurie cu un croasant. Nu avea nici urmă de grăsime în exces, dar apetitul lui era considerabil – în toate sferele. Mâine-seară e programat un bal la ambasadă, și am făcut rost de o invitație și pentru noi.

– Bun. Pătrunderea pe fereastră nu e nici pe departe atât de plăcut pe cât s-ar crede. Viola înfipse furculița într-o felie de portocală și o băgă în gură. Sunt sigură că înțelegi că pentru un bal am nevoie de o altă rochie de seară. În nici un caz nu aș putea fi văzută din nou atât de curând în cea verde smarald, și toate celelalte ținute ale mele, deși minunate, nu sunt adecvate pentru o ocazie formală.

– Vom trece din nou pe la atelierul lui Madame Puisette în după-amiaza asta. Rochiile ei făcute pe manechine îți vin perfect și sunt hotărât să te văd în cea roșu burgund.

– Era teribil de franțuzească. Cât se poate de golașă.

La fel cum era și răscroiala în V a tunicii lui indiene. Câteva fire întunecate de păr ieșeau ademenitor.

Quinn îi zâmbi obraznic.

– Motiv pentru care și vreau să te văd în ea.

– Dar e o problemă în a încerca să obținem diamantul în timpul balului. Se gândi să mai servească un biscuit, apoi decise că mai bine nu. Toate hainele ei noi erau strâmte. În plus, Quinn era cel mai delicios lucru din încăpere. Era tentată să se urce peste

masă și să i se așeze în poală. Alungându-și gândurile obraznice, se concentră din nou pe problema tâlhăriei pe care o pregătea.

– S-ar putea să dureze până voi identifica biroul ambasadorului și e posibil să mi se simtă lipsa. Mi-ar fi mai ușor dacă aș avea un plan al clădirii sau măcar niște informații în acest sens.

– Nu-ți face griji, spuse Quinn ridicându-se. Știu eu unde se află biroul lui. Te însoțesc.

– Dar eu lucrez singură.

– Nu și de data aceasta. Nu mă pot imagina făcând conversație și evitând valsurile cu Lady Wimbly în timp ce tu te pui în pericol. Vin și eu, și cu asta, basta! Se aplecă să îi depună un sărut pe frunte. Dacă ni se simte lipsa, putem pretinde că ne-am dorit puțină intimitate. Ca tinerii căsătoriți, știi tu.

Viola își simți abdomenul inundat de căldură.

– Joci rolul soțului devotat într-un mod foarte convingător.

– Și s-ar putea să ni se dovedească util. Se întoarse să pornească spre baia alăturată, lăsând ușa întredeschisă. Viola auzi hârșâitul unei lame ascuțindu-se pe curea când Quinn se pregăti să se bărbierească. Nimeni nu iubește iubiții mai mult decât francezii, în fond. Dacă ne trezim în pericol de a fi prinși, vom avea pur și simplu grijă să fim surprinși în flagrant delict. Asta ar trebui să alunge orice bănuială.

– Nerușinatule ce ești!

Dacă ar fi fost suficient de aproape și înarmată cu un evantai, l-ar fi plesnit cu acesta. Însă o străbătu fiorul palpitant al lucrului interzis. Cum ar fi fost să facă dragoste știind că ar fi putut fi surprinși în mijlocul actului în orice clipă?

– Din păcate, iubirea mea, nu cunoști nici jumătate din ce sunt în stare.

Iubirea mea. O spusese din nou. Inima îi tresări. Nu, nu era iubirea lui. Quinn nu făcea decât să își joace în continuare rolul necesar vicleșugului său.

Însă restul afirmației era absolut corectă. Tot nu cunoștea nici jumătate din cine era locotenentul Quinn, Lord Ashford. Își păzea trecutul și viața personală mai abitir decât își ascunde un parior cărțile.

Poate că ar fi putut afla mai multe despre el fără efortul de a-l trage de limbă.

Quinn își lăsase butonii de manșetă, tabachera unchiului său, medalia și inelul cu pecete pe o tăviță de pe noptieră. Viola aruncă o privire spre ușa camerei de baie. Quinn fluiera în timp ce se bărbierea, un cântec cam deșucheat pe care ea îl recunoscu deoarece petrecuse ceva timp în prăvălia sordidă a lui Willie.

Ar fi avut vreme să atingă cel puțin una dintre bijuterii. Nu putea fi sigură de cât timp se aflau la el butonii cu diamante și disprețuia țipătul strident al diamantelor. Medalia de onoare era decorată cu un mic topaz. Acesta probabil i-ar fi arătat ceva de natură militară, și nu era sigură că ar fi fost în stare să îl vadă pe Quinn în pericol de moarte.

Inelul cu pecete i-ar fi oferit probabil cele mai multe informații, căci Quinn era de câteva zeci de ani moștenitorul tatălui lui și se aștepta să îl fi purtat des. Montura era de modă veche; baronia Ashford apăruse înainte de Cromwell. Safirul caboșon sculptat cu blazonul familiei Ashford prin tehnica tiparului adânc era înconjurat de filigran masiv de aur. Părea să îi facă cu ochiul, ispitind-o cu secretele sale. Dacă se mișca rapid, poate reușea să evite migrena sfâșietoare care însoțea utilizarea îndelungată a talentului ei.

Merita să își asume riscul.

Porni agale spre tăviță, aruncând o ultimă privire către ușă, și întinse mâna după inel. Îl luă de cercul de aur și își apăsă în palmă blazonul sculptat.

Safirul scoase un țipăt sinistru ca al unui suflet osândit.

Capitolul 13

Apa îi țâșni în sus pe nas. Nu putea respira. O mână se zbătu în fața ei, cu degete scurte și unghii roase până în carne. O lumină verde grețoasă se strecura prin apa nămoloasă. Inelul cu pecete scânteia pe arătătorul mâinii drepte. Mâna încerca să se agațe de apă. Cineva

înfășurase o bucată de sfoară pe dosul inelului greu pentru a-l face să stea bine pe degetul de copil.

Capul îi ieși la suprafață, însă doar cât să apuce să inspire scurt. Cu brațele și picioarele agitându-se furios, un băiețel alerga pe debarcader înspre ea.

Nu, nu înspre ea. Înspre persoana din apă.

Se strădui să se detașeze de viziune, dar continuă să vadă prin ochii copilului care se zbătea. Brațele bătură în van apa, și corpul se cufundă ca o piatră.

Imaginea stâlpilor alunecoși ai docului pâlpâi în fața ei. Buruienile din apă se încolăciră în jurul gleznelor ei. Sedimentele scânteiară în raza de soare proiectată de soarele ce se stingea.

Ridică privirea. Îi era greu să își dea seama cât de multă apă o separa de suprafață. Băiatul îngenunche pe debarcader și se aplecă în față, întinzând o mână spre ea. Albul din jurul ochilor lui de un cenușiu metalic era imens. Buzele i se mișcau. Îi auzi vocea, înnebunită și tot mai stridentă, dar nu reuși să deslușească nici unul dintre cuvinte. Mâna ce purta inelul cu pecete făcu o ultimă sforțare să se ridice, încercând să o prindă pe a lui.

Coborî privirea și trecu dincolo de pieptul plat și gol cu sfârcuri nu mai mari decât o pereche de bubițe, dincolo de penisul unui băiețel contractat aproape până la dispariție, și se opri asupra picioarelor băiatului. Acestea călcau apa frenetic, genunchii lui tremurători ridicându-se și coborând ca și cum ar fi alergat în sus.

Avu impresia că se ridica spre suprafață, dar nici pe departe suficient de repede. Plămânii îi ardeau, cerșind aer.

Apoi o mână coborî în apă.

Ușurarea îi făcu oasele să se topească.

În loc să prindă mâna cu degete scurte, cealaltă mână se opri pe creștetul capului ei, împingând-o în jos. Ea se zbătu și încercă să lovească. Își înfipse unghiile în braț, însă mâna nu îi dădu drumul.

Încercă să ridice privirea, însă mâna o ținea imobilizată. Degetele lungi ale acesteia se încolăciseră în jurul craniului ei precum o menghină. Câmpul vizual i se îngustă.

O explozie de bule îi scăpă dintre buze și, neclar din cauza apei, auzi un țipăt prelung și tremurător. Simțurile ei nu mai reușiră

să desluşească ultimul cuvânt al copilului, însă acesta îi răsună limpede în minte, un urlet disperat:
- Greydon!

- Viola! Viola!
Vocea deveni tot mai panicată.
Întredeschise un ochi. Quinn era aplecat deasupra ei, cu ochii lui cenuşii bulbucaţi.
„O, Doamne! Aceiaşi ochi."
Îşi închise strâns propriii ochi. O gheară se înfipse adânc la baza creierului ei, trimiţându-i un mesaj urlător de durere. Nu ar fi trebuit să ţină inelul atâta timp.
Dar nu fusese în stare să îi dea drumul. Nu mai avusese niciodată o viziune atât de vie, nu se mai aflase niciodată în corpul unui proprietar anterior al nestematei. Reuşise întotdeauna să se desprindă dintr-o proiecţie neplăcută, însă această piatră preţioasă o forţase să rămână până la sfârşitul amarnic al poveştii sale. O trăsese în ea. O făcuse parte din povestea inelului. Era ca şi cum inelul ar fi vrut ca ea să simtă, să *ştie*... ceva ce ea şi-ar fi dorit cu fervoare să nu afle.
- Viola, ce ai păţit? Vocea lui Quinn străpunse voalul de durere. Cineva o bătea uşor pe încheietură şi încerca să o facă să se ridice în capul oaselor. Sanjay, cheamă un doctor!
Quinn îşi petrecu braţele în jurul ei şi o legănă, apăsându-i capul pe pieptul lui.
- Nu, murmură ea, forţându-se să deschidă ochii. Durerea răsunătoare de cap o făcu să îi închidă din nou cât mai strâns. Fără doctor, te rog!
Un medic nu ar fi făcut decât să îi ia sânge, slăbind-o şi mai mult. Fierea i se ridică în gât, dar o înghiţi. Dacă şi-ar fi permis să vomite, s-ar fi aşteptat să scuipe apă verde nămoloasă. Încercă să se smulgă din îmbrăţişarea lui şi să se ridice.
- În nici un caz. Quinn o luă pe sus şi o întinse pe pat. Întinde-te acum!
Viola se lăsă să se afunde în salteaua moale şi rămase cu ochii închişi. Nu era încă în stare să îi susţină privirea. Precum Adam,

care își dăduse seama într-o clipă că Eva mâncase fructe din pomul cunoștinței binelui și a răului, Quinn avea să deslușească în privirea ei faptul că îi descoperise secretul damnabil.

Experiența prin care trecuse i-ar fi țâșnit din ochi fără voia ei. Quinn ar fi văzut că *știa*.

– Ce s-a întâmplat, sahib?

– Nu sunt sigur. Nu eram în cameră.

Vocea lui Quinn părea îngrijorată, dar în rest neschimbată. Cum era posibil ca vocea lui să nu pară diferită? Cu siguranță ar fi trebuit să existe un semn grăitor în tonul lui, huruitul violent al omului care nu s-ar fi dat îndărăt de la nimic pentru a-și atinge scopurile.

– Probabil a leșinat, iar în cădere a răsturnat tava cu lucrurile mele personale, spuse el. Uite, inelul meu e sub noptieră.

– Sau poate încerca să îl fure, spuse Sanjay posomorât.

Viola îi aruncă o privire lui Sanjay pe sub genele coborâte. Hindusul îi era extrem de loial lui Quinn. Cunoștea oare secretul întunecat al acestuia?

– Dacă aș fi vrut să fur de la Quinn, nu m-aș fi mulțumit cu fleacurile astea. Se forță să își păstreze vocea calmă în ciuda freamătului din stomac și a durerii de cap. Trebuia să pară normală. Nu avea voie să se trădeze. Nu când are un ciorap plin cu pietre prețioase în sertar.

Quinn pufni în râs.

– E logic ce zice.

– Suferința lui Lady Viola nu e născută din trup. Aura ei e diferită, spuse Sanjay. E o întunecime a inimii.

Avea dreptate. Nu își simțise niciodată inima mai sumbră ca atunci.

Gândurile îi țâșneau prin minte ca un banc de pești, agitându-se în toate direcțiile, înainte ca ea să reușească să prindă în plasă vreunul dintre ele.

Quinn. Voia ca lumea să îl știe drept Quinn sau să i se adreseze folosindu-i rangul militar, nu titlul. Nu numele de Lord Ashford. Acum știa adevăratul motiv.

Vinovăția.

Cineva îi apăsă o cârpă udă și răcoroasă pe frunte, iar o mână cu bătături o mângâie pe obraz. Simți mirosul lui Quinn. Cum putea fi atât de tandru și de afectuos acum, după ce fusese atât de necruțător atunci?

„O, Doamne!" Torentul de senzații provocate de repriza de amor din noaptea trecută o năpădi. Inima i se strânse în piept. De ce trebuia să nutrească acest sentiment nedorit față de el?

Și un asemenea dezgust față de ea însăși. Ce nu era în regulă cu ea? Descoperise că bărbatul cu care făcuse dragoste era un monstru, dar acest lucru nu părea să conteze câtuși de puțin pentru trupul ei desfrânat.

Sperase că inelul avea să îi arate ceva despre bărbatul căruia i se oferise. Și într-adevăr îi arătase, însă nu ceea ce anticipase ea. În schimb, o făcuse să întrezărească ceva despre anteriorul Lord Ashford. Inelul o dusese cu forța în ultimele clipe din viața lui Reginald, fratele mai mare al lui Quinn.

Și i-l arătase pe Quinn ajutându-l să se înece.

Quinn se învârti agitat prin încăpere în timp ce Sanjay strânse masa după micul dejun. Viola nu se clintise. Pieptul i se ridica și cobora într-un ritm constant, dar obrajii îi erau albi ca hârtia.

Fusese bine, vioaie și trandafirie și numai bună de dus în pat atunci când o lăsase la masa la care luaseră micul dejun. Viola nu era genul care să leșine. Era plină de viață. Puternică.

Și, fără vreun motiv aparent, căzuse la pat.

Își sprijini un șold pe marginea patului și îi acoperi mâna cu a lui. Degetele ei erau de gheață.

– E ceva ce ar trebui să fac pentru tine?

– Nu.

Vocea îi trădă un hohot de plâns înăbușit.

– Te doare ceva?

– Da.

Buzele îi erau aproape albe.

– Poate că puțin alcool te-ar ajuta. Avem vin de Xeres în carafă.

Ea înghiți un nod uriaș:

– Nu.

– Laudanum?

Detesta să îi sugereze așa ceva. Văzuse prea mulți prieteni pierzându-se din cauza opiatelor în India, dar, dacă durerea era atât de mare, poate că se justifica. Aș putea da o fugă până la spițer și să...

– Nu, nu. Își retrase mâna dintr-a lui și ridică pentru o clipă marginea batistei ude pentru a-l privi, înainte de a lăsa apoi bucata de material să cadă la loc. Colțurile gurii îi coborâră într-o expresie încruntată. Te rog! Am nevoie doar de liniște o vreme. Va trece.

– Ți s-a mai întâmplat și altă dată?

Ea oftă.

– Frecvent?

– Nu.

– Ce a declanșat episodul ăsta?

– Te rog, Quinn! Îi întoarse spatele. Lasă-mă în pace!

Unii oameni preferau să fie bolnavi în solitudine. Dumnezeu îi era martor că lui așa îi plăcea. Când se recuperase după o tăietură de sabie în Peshawar, nu lăsase pe nimeni să îl vadă slăbit și chinuit de febră, refuzând toți vizitatorii și de-abia deschizându-i ușa *daai*-ului pentru a-i schimba așternuturile ude de sudoare și bandajele de pe rană.

Respecta nevoia Violei de intimitate. Dar înțelesese ca niciodată până atunci cât de frustrantă putea fi acea atitudine pentru cineva care încerca să îl ajute pe cel bolnav.

– În regulă, dacă asta e ceea ce îți dorești. Se ridică și își îndesă mâinile în buzunare fiindcă nu știa ce altceva să facă. Atunci am să merg după rochia aia de bal. Ea scoase un sunet slab pe care Quinn alese să îl interpreteze drept recunoștință. Dacă ai nevoie de ceva, sună după Sanjay.

– Nu! spuse ea cu o forță surprinzătoare. Se ridică imediat în capul oaselor, apoi păru să se răzgândească în privința mișcării bruște și se lăsă din nou să cadă în pat. Adică, ar trebui să îl iei cu tine.

– Nu cred că e nevoie de doi bărbați pentru a lua o rochie.

– Dar gândește-te ce impresie ai să lași. Îi luă perna și își acoperi capul cu ea. Pentru a ține mai eficient lumina la distanță,

ghici el. Vocea îi era înăbușită, dar își dădu seama că bărbia îi era încleștată după felul sacadat în care rosti cuvintele. Un gentleman nu trebuie să fie văzut cărându-și singur bagajele. Pentru asta ai servitor.

– Ai dreptate, spuse el, simțind că i se ia o piatră de pe inimă. Dacă era capabilă să îl mustre însemna că începea să își revină. Nu vom lipsi mult, atunci.

Ea bombăni un adio, iar Quinn plecă, simțind că fusese practic alungat. Sanjay refuză să vină în trăsură cu el, insistând să rămână pe bara din spate, cum călătoreau lacheii englezi. După ce se lăsă zguduit singur preț de câțiva kilometri, Quinn simți nevoia să discute cu cineva. Bătu scurt în plafonul trăsurii, făcându-i semn să oprească la câteva cvartale distanță de atelierul croitoresei, pentru a putea să coboare și să meargă pe jos. Sanjay își potrivi mersul cu al lui, în dreapta lui, dar avu grijă să rămână totuși cu un pas în spate pentru a respecta cerințele pretinsei lor relații de stăpân și servitor.

– Sanjay, noi nu am discutat niciodată despre relațiile tale de familie, dar tu ești căsătorit, nu-i așa? îl întrebă Quinn peste umăr, încercând să pară nonșalant, dar cu stomacul fremătându-i de emoție.

– O, da, sahib. Am șase soții și opt concubine.

Poate că Sanjay nu era persoana potrivită să îi ofere sfatul pe care îl dorea, dar nu era nimeni altcineva disponibil în acel moment.

– Cum ai știut că este timpul să te căsătorești?

– Mi-a spus tatăl meu. Chiar și căsătoriile unui prinț sunt aranjate în țara mea.

– Dar îți iubeai... îți iubești... soția... soțiile?

– O, da, îmi iubesc toate soțiile, spuse Sanjay pe un ton din care răzbătea amuzamentul. Doar că pe unele le iubesc mai des decât pe altele.

– Nu la asta mă refeream. Quinn se încruntă. Cred că mă întrebam dacă există vreo modalitate de a stabili dacă o femeie anume este cea pe care ar trebui un bărbat să o ia de soție.

– Nu cumva, prietene, reflectezi la o asemenea neghiobie cu Lady Viola?

Chiar atât de ușor de citit era? Își promise în gând să stea departe de mesele de joc până se termina povestea aceasta.

– De ce spui că e o neghiobie?

– Pentru a se căsători, un bărbat trebuie să fie convins că femeia respectivă e demnă de încrederea lui. Un bărbat îi oferă soției sale protecția ce derivă din numele lui respectat, ceea ce e ușor de pierdut și mult mai greu de redobândit.

Un nume respectat. Să fi fost acesta motivul pentru care Viola căzuse bolnavă? Noaptea trecută o tulburase gândul că exista riscul să se afle și acasă la ea că pozau în soț și soție. Sanjay afirmase că suferința ei era o întunecime a inimii. O tulburare a spiritului putea duce la o tulburare a trupului.

Chiar ar fi fost atât de rău să transforme vicleșugul lor în realitate? Dacă s-ar fi căsătorit cu adevărat, ar fi rezolvat mai multe probleme și poate ar fi vindecat suferința ce o chinuia. În plus, exista posibilitatea foarte reală ca ea să fi rămas deja grea, purtând copilul lui. Să fi fost acesta motivul pentru care i se făcuse rău? Cu siguranță era mult prea devreme, dar ce știa el despre misterele femeilor?

– Nu poți avea încredere într-o hoață că îți va prețui numele, sahib, îl auzi pe Sanjay spunând.

Quinn își dădu seama că prietenul lui vorbise în tot timpul cât străbătuseră un cvartal întreg, fără ca el să îl fi auzit. Boala brusc apărută a Violei îi zdruncinase inima. Părea atât de sigură pe ea, atât de independentă. Acum era evident că avea nevoie de protecția lui.

Cum ar fi putut să o pună la adăpost mai bine decât oferindu-i protecția numelui său?

– Te rog să nu-mi spui că reflectezi la așa ceva, prietene.

– Prea bine, spuse Quinn, dându-i voie lui Sanjay să vină în fața lui pentru a-i deschide ușa de la atelierul croitoresei. Nu am să-ți spun.

Dar reflecta la asta de-i sfârâia creierul.

*

De îndată ce Quinn părăsi apartamentul lor, Viola se târî din pat. Se stropi cu apă rece pe față și se chinui în ciuda durerii să se îmbrace într-una dintre vechile ei ținute. Își făcu bagajele, lăsând neîmpachetate toate hainele fine și noi și chiar și mult iubitele ei pălării. La cum îi bubuia capul, nu credea că s-ar fi putut descurca să care mai mult de o valiză.

Scotoci prin sertarul lui Quinn, dar nu găsi nici un ciorap plin cu pietre prețioase. Probabil le luase cu el sau le depozitase în seiful hotelului. Nu conta.

Avea să fie nevoită să amaneteze broșa cu camee și pandantivul pentru a cumpăra un bilet pentru trăsura de poștă până la Calais.

„Te rog, Doamne, fă să existe un loc liber la următoarea plecare!"

Avea să aștepte să vadă dacă îi mai rămâneau suficienți bani cât să traverseze pe nava cu zbaturi până în Dover sau dacă avea să se dovedească necesar să se despartă și de inelul cu șerpi.

– Nu refuza niciodată un bărbat când se oferă să îți cumpere bijuterii, bombăni ea doar pentru sine, închizând în urma ei ușa apartamentului. Un colier frumos sau chiar o brățară i-ar fi făcut fuga mult mai ușoară.

Căci trebuia să fugă. Oricât de mult l-ar fi dorit pe Quinn, cum ar fi putut să aibă vreodată încredere într-un bărbat capabil să își înece propriul frate? Încercă să găsească o altă explicație pentru ceea ce văzuse, dar nimic altceva nu i se părea logic. Oroarea viziunii o năpădi din nou, și se strădui să își înăbușe un val de greață.

Nu știa cum să ajungă cât mai departe de Quinn.

Avea să meargă acasă. Gata cu tâlhăriile! Avea să vândă casa din oraș și să își mute familia într-o căsuță de la țară, exact cum își dorea mama ei. Aveau să se descurce cumva. Dacă nu o mai interesau aparențele, poate avea să fie plăcut surprinsă de numărul lucrurilor de care se putea lipsi.

Migrena se potoli până deveni o pulsație suportabilă. Lungi pasul când ajunse în Place de la Concorde, îndreptându-se spre o stație de poștă pe care o observase când făcuse cumpărături cu Quinn. Ieșind de pe bulevardul aglomerat și cotind pe o străduță

îngustă, merse atât de concentrată asupra obiectivului ei, încât fu mai puțin atentă decât ar fi trebuit la ce se petrecea în jurul ei.

– Ei, doamna mea, ce surpriză să te întâlnesc aici! Nu-i așa că lumea e mică?

O mână cărnoasă se lăsă cu greutate pe umărul ei, iar ea se întoarse și dădu ochii cu o față care ar fi putut înspăimânta și un gargui.

– Willie, ce cauți aici?

– Tocmai voiam să-ți pun aceeași întrebare. Îi studie valiza. Pleci undeva cu prietenul tău gentleman?

– Nu că ar fi treaba ta, dar drept să-ți spun mă întorc acasă.

Willie râse dezagreabil.

– L-ai curățat deja de tot ce avea de valoare, așa-i? Uite, asta îmi place atât de mult la tine. Te miști repede și îți faci treaba.

Îi smulse valiza din mână și o deschise, scotocind printre cămășile ei de corp, lenjeria și rochia ei cea mai bună. Când nu găsi ceea ce căutase, începu să arunce hainele pe jos până când valiza rămase goală.

– În regulă, unde e?

– Habar nu am la ce te referi.

Se aflau la doar câțiva pași de o stradă publică, însă nu intervenise nimeni când Willie îi scotocise prin bagaj. Viola nu putea spera că i-ar fi sărit cineva în ajutor chiar dacă acesta ar fi devenit violent. Singura ei soluție era să se adăpostească în spatele unui dispreț arogant și să spere că titlul ei avea să îl facă să ezite să o brutalizeze fizic.

– Știi tu. Diamantul indian. Știu că după el ai venit.

– Nu am furat nimic de când am ajuns în Franța, șopti ea furioasă. Nu conta că intenționase să își folosească talentele a doua zi. Eu și însoțitorul meu am decis să ne vedem fiecare de drumul său și am pornit spre casă. Asta-i tot! Ți-am spus că această călătorie nu are nici o legătură cu tine, Willie. Ai fi putut să te scutești de efortul și de cheltuiala de a mă urmări.

– Ei bine, am venit oricum, nu-i așa? Făcu un pas spre ea, iar Viola își stăpâni impulsul de a se da înapoi. Un semn de slăbiciune

nu ar fi făcut decât să îl încurajeze. Și am cheltuit destul de mulți bănuți. Mă gândesc că va trebui să rezolvi tu asta.

Ea își îndreptă spatele și înălță semeață capul, nereușind, din păcate, să se ridice nici pe departe la înălțimea lui Willie.

– În mod cert n-am s-o fac.

– Vai, doamna mea, mi-aș fi dorit să nu spui asta. Clătină din cap cu regret. Vezi tu, știu din surse sigure că la nici un kilometru de aici există o jumătate de duzină de bordeluri care ar fi încântate să primească în grajdul lor o adevărată lady din înalta societate engleză. Nu am altceva de făcut decât să-ți trântesc una peste cap și ai să te trezești legată cu lanțuri de un pat.

Viola se dădu înapoi, dar el întinse o mână și o apucă de încheietură.

– Dar eu sunt genul de om bun la suflet, vezi tu, continuă Willie, sucindu-i încheietura în timp ce vorbea. Aș suferi să te văd decăzută în asemenea hal. Deci uite ce-o să facem. Te duci înapoi la prietenul tău gentleman, acel locotenent Quinn, și faci orice e necesar pentru a reintra în grațiile lui. Apoi aștepți o ocazie bună să îi șterpelești colecția de pietre prețioase. Odată ce pui mâna pe ele, ei bine, o să ieși la o plimbărică să îți dezmorțești picioarele.

Îi eliberă încheietura, iar Viola rezistă tentației de a și-o frecționa. Dacă îl lăsa să vadă că îi provocase durere, nu ar fi făcut decât să îi ofere satisfacție.

– Voi sta cu ochii pe tine, milady. Ar fi bine să nu mă dezamăgești. Nu sunt întotdeauna un tip atât de înțelegător precum mă vezi acum. Așadar, ce alegi? Te întorci la Quinn și îi golești portofelul pentru mine sau preferi să îți desfaci picioarele pentru cei mai de seamă cetățeni ai Franței? O studie cu o privire pofticioasă, iar stomacul ei se strânse de scârbă. Al naibii să fiu dacă nu m-aș pune la coadă să fiu eu primul în cazul în care ai alege a doua variantă.

Viola îl privi cu răceală, nevoind să îi lase satisfacția de a-i vedea repulsia, și se aplecă să își strângă hainele împrăștiate. Le băgă înapoi în valiză, străduindu-se să nu își lase mâinile să-i tremure, apoi o închise cu un aer hotărât.

– Fii bun și dă-te la o parte! Mă întorc la apartamentul meu de la Hotel de Crillon.

Nu avea altă opțiune decât să se întoarcă la Quinn. Willie râse din nou, un hohot răgușit.

– Îmi rănești sentimentele, doamna mea, dar așa am șanse să îmi îngraș portofelul, deci mă gândesc că o să-mi treacă.

Fața i se schimonosi într-o expresie teribil de încruntată și o smuci atât de aproape de el, încât răsuflarea lui împuțită se revărsă peste ea.

Viola se abținu cu greu să nu vomite.

– Dar să nu-ți închipui că o să-mi tragi clapa, scumpete! Nu reacționez bine la așa ceva. Nu reacționez deloc bine.

Capitolul 14

– Probabil te simți mai bine.

Quinn fu ușurat să o găsească pe Viola în camera de zi cufundată în întuneric, în loc de pat. Draperiile grele de damasc fuseseră trase, ținând la distanță cea mai mare parte din lumina soarelui, dar cel puțin era complet îmbrăcată.

Deși nu într-una dintre ținutele noi pe care i le cumpărase, remarcă el consternat. Apoi își dădu seama că probabil nu dorise să ceară o cameristă care să o ajute să se îmbrace și hotărâse să se străduiască să se descurce singură cu unele dintre vechile ei haine. Era o persoană care ținea mult la intimitate. În această privință erau la fel.

Se potriveau. Hotărârea lui deveni mai fermă.

Însă ea nu dăduse încă nici un semn că i-ar fi observat sosirea.

– Viola?

– O, îmi cer scuze! Clătină ușor din cap și îi aruncă o privire. Da, durerea de cap a mai trecut puțin, mulțumesc.

– Excelent. Se întoarse spre Sanjay. Vrei să fii bun și să desfaci pachetul? Croitoreasa spunea că trebuie să întindem rochia pe un pat, să nu apuce să i se formeze cute.

– Nu, Sanjay, mă ocup eu. Viola se ridică mai rapid decât s-ar fi așteptat de la o femeie cu o migrenă teribilă și se puse în calea lui Sanjay când acesta porni spre dormitor. Nu ar trebui să mă slujești. În fond, nu ești cu adevărat servitor.

Sanjay se opri brusc. Era prima dată când Viola i se adresase direct altfel decât pentru a-i porunci ceva.

– Quinn mi-a povestit despre adevărata ta situație, Excelența Ta. Și dă-mi voie să îți spun că sunt profund mâhnită de nedreptatea suferită de tine și de poporul tău. Schiță o reverență, apoi îi luă blând pachetul din mâini. Cred că noi doi am început cu stângul, dar asta e din vina mea, fiindcă ne-am cunoscut în contextul unei tâlhării. Îmi cer scuze că în trecut m-am purtat ca și cum ai fi fost servitorul meu. Te asigur că nu se va mai întâmpla.

Îi oferi un zâmbet fermecător și dispăru în dormitor, lăsându-i atât pe Quinn, cât și pe Sanjay să se zgâiască în urma ei.

– Cumva s-a lovit cu capul de ceva când a leșinat? întrebă Sanjay.

– Nu am găsit urme de lovitură.

Înainte ca Viola să își revină în simțiri, o verificase atent, căutând eventuale răni. Dar nu găsise nimic care să explice de ce leșinase.

Însă Viola fusese în mod cert schimbată de acea experiență.

– Nu contează. Din punctul meu de vedere, boala a schimbat-o mult în bine.

– Așa crezi?

Quinn nu era la fel de sigur. Ceva i se părea în neregulă cu schimbarea neașteptată de atitudine a Violei față de Sanjay. Era ca și cum ar fi încercat brusc să intre în grațiile lui, din motive necunoscute.

– Mă întreb dacă mai au la bucătărie niște biscuiți din aceia cum îi plac lui Lady Viola, zise Sanjay cu voce tare. Vă aduc câțiva când vă voi servi ceaiul.

– Ești sigur că nu ar trebui să merg singur să mi-l aduc? întrebă Quinn tărăgănat. În fond, nu ești cu adevărat servitorul meu.

– Nu, dar trebuie să păstrăm aparențele. Cel puțin în ochii lumii. Dacă Sângele Tigrului dispare brusc și se află că prințul

Amjeratului e prin preajmă, nu va dura mult până când oamenii vor face legătura între mine și dispariția nestematei.

Sanjay ieși din apartament, iar Quinn se duse în dormitor. Viola întinsese rochia peste cuvertură și flutura fusta pentru a-i îndrepta cutele.

– Îți place?

– Da, spuse ea încet. E foarte frumoasă. Mulțumesc.

Încă nu ridicase privirea spre el.

Era al naibii de greu să îi ceară mâna unei femei care refuza să îl privească în ochi.

– M-am tot gândit, începu el.

– Aha!

Se retrase la capătul îndepărtat al patului și netezi trena lungă a rochiei.

– M-am gândit că am fost nedrept față de tine.

– M-ai adus la Paris, mi-ai cumpărat o garderobă nouă și ai încercat să mă acoperi cu bijuterii, spuse ea, refuzând în continuare să ridice ochii. Majoritatea femeilor ar considera așa ceva chiar prea drept.

– Nu și dacă le-aș fi compromis reputația făcând acest lucru. Recunosc că nu prevăzusem acest deznodământ când ne-am pornit în aventura asta.

Viola se îndreptă și își împreună mâinile în față ca și cum ar fi avut ceva de ascuns. Părea fascinată de propriile ei degete mari.

– Aș vrea să îndrept situația asta.

Întreaga poveste se dovedea a fi cea mai prost executată cerere în căsătorie din istoria omenirii, însă Quinn persevera.

– Nu văd cum ai putea, fiindcă ar fi oarecum ca și cum ai încerca să închizi ușa de la grajd după ce calul a fugit deja. Bârfele circulă cu viteza fulgerului. Începu să netezească din nou fâșia de tul, cu mâinile tremurătoare ca niște fluturi, coborând pe material și ridicându-se din nou de la o secundă la alta. Nu mă îndoiesc că vestea presupusei noastre căsătorii secrete a traversat deja Canalul Mânecii. Sunt practic compromisă.

– Nu și dacă acea căsătorie în secret se dovedește a fi fost una reală.

Ea îl privi atunci, ochii ei căprui căscându-se larg.

– Ce încerci să sugerezi?

– Nu sugerez nimic, spuse Quinn, dezgustat de el însuși pentru cât de prost se descurca și considerabil iritat de faptul că Viola făcea întreaga situație mai dificilă decât ar fi fost cazul. Îți cer mâna. În tăcerea care se lăsă între ei, auzi limpede ceasul de pe polița căminului ticăind în camera alăturată. Îți cer mâna pentru a pune capăt acestei farse și a ne căsători cu adevărat.

Se scurseră alte câteva secunde, iar Quinn își dădu seama că își ținea respirația.

– De ce? întrebă ea într-un final.

– Din motivul pe care tocmai l-am pomenit. Pentru a-ți proteja reputația. Quinn își trecu o mână prin păr. Nu ai fost atentă?

Viola își desprinse privirea de pe el și se apucă din nou să aranjeze frenetic pliurile rochiei.

– Dacă speri să îți răspund afirmativ la propunere, poate ți-ar prinde bine să fii mai puțin tăios.

Quinn se simți încurajat de cuvintele ei. Cel puțin începea să semene mai mult cu persoana iute din fire pe care o cunoștea.

– Nu sunt tăios, sunt... oh, Viola, știu că nu mă descurc prea bine, dar...

– Nu asta e problema, Quinn. Nu sunt genul care să aibă nevoie de cuvinte meșteșugite, dacă asta e ceea ce te îngrijorează. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Încetă să își mai facă de lucru cu rochia și îl fixă cu privirea. De ce ai vrea să te căsătorești cu mine?

– Toate femeile pun de obicei această întrebare bărbatului care le cere în căsătorie?

– Nu știu. Presupun că da, dacă vor să știe răspunsul. Își strânse pumnii pe lângă talie. Nu îți aduc nici o zestre. Nu eram fecioară când ne-am cunoscut. Ne știm de mai puțin de două săptămâni, și principalul motiv pentru care suntem împreună a fost de la bun început faptul că intenționam să te tâlhăresc. Așa că eu te întreb, Quinn. Brațele i se relaxară pe lângă corp și o parte din înverșunarea ei păru să se risipească. De ce vrei să te căsătorești cu mine?

Quinn ocoli patul și își petrecu brațele în jurul ei. Ea înțepeni în îmbrățișarea lui și întoarse capul. El o prinse de bărbie și o forță să îl privească.

– Pentru că mi se pare...

Privirea ei cruntă îi mai tăie din avânt.

– Este foarte probabil că... că s-ar putea să... posibil... să te iubesc.

Se aplecă să o sărute, însă ea îi acoperi gura cu mâna pentru a-l împiedica.

– Posibil nu e suficient.

Se desprinse din brațele lui și se întoarse în camera de zi. El o urmă.

– Dar chiar te iubesc.

Ea râse fără urmă de veselie.

– O, Quinn! Nu începe să te porți cu mine ca și cum nu aș avea nici un pic de creier în cap. Poate că nu există nimic altceva între noi, dar măcar atâta respect tot merit.

– Există multe între noi, iar tu știi asta. Cum rămâne cu ce s-a întâmplat noaptea trecută – pe toții dracii, cu ce s-a întâmplat azi-dimineață?

– Chiar e cazul să îți explic că actul sexual nu e același lucru cu iubirea?

– Viola, eu...

– Nu, încetează, Quinn! Aproape că nu ne cunoaștem deloc.

După lucrurile absolut delicioase pe care le făcuse cu el și pe care i le făcuse, cum putea să spună așa ceva? Chiar dacă nu era iubire, tot era ceva. Îi cunoștea fiorul suspinelor, felul în care dorința îi făcea sprâncenele să se împreuneze chiar înainte de momentul orgasmului, felul în care i se întunecau ochii atunci când îl dorea.

– Te cunosc mai bine decât crezi.

– Doar ai impresia asta, dar nu e așa de fapt. Se opri din mersul ei agitat și împietri ca un iepure speriat. Iar eu nu te cunosc pe tine.

– Mă cunoști mai bine decât majoritatea oamenilor.

– Ai secrete, Quinn. Fără îndoială le ții ascunse din motive temeinice. Îi aruncă o privire tăioasă, dar ochii ei părură să își piardă în mod bizar concentrarea, iar el avu impresia neplăcută că se uita prin el. Și nici în aspecte banale nu ne cunoaștem prea bine. De exemplu, știi măcar dacă am frați sau surori?

– Știu că nu ai nici un frate. Ceea ce fusese ușor de dedus, căci un frate ar fi moștenit titlul de conte al tatălui ei și ar fi avut grijă de familie, ceea ce vărul ei refuzase să facă. Și parcă țin minte că ai pomenit despre o soră.

Sprâncenele ei se ridicară într-o expresie surprinsă. Un punct în plus pentru un bărbat care chiar asculta ce spunea femeia.

– Da, dar știai că e cu mințile rătăcite? Când soțul ei a fugit în lume cu o dansatoare de la operă, Ophelia s-a țicnit cu totul. Astfel de tulburări se moștenesc în familie, din câte mi s-a spus. De ce ai vrea să îți asumi riscul de a...

– Tu nu ești sora ta.

– Iar tu nu ești fratele tău, îi aruncă ea. Nu mi-ai spus nimic despre el. De ce?

– Nu prea sunt multe de spus, răspunse el stânjenit. Reggie a murit când eram copii.

– Cum a murit?

„Bunule Dumnezeu, de ce a întrebat asta?"

– A fost... un accident.

– Ce fel de accident? întrebă ea cu buzele albe.

– Genul întâmplător.

Un pumn invizibil i se strânse în jurul inimii, și pentru o fracțiune de secundă avu impresia că simte mirosul lacului îmbâcsit cu alge.

– Moartea fratelui tău ți-a schimbat viața pentru totdeauna. Povestește-mi despre asta!

„Spune-mi, Quinn! O, Doamne, te rog spune-mi că mă înșel! Oferă-mi orice explicație care să mă ajute să înțeleg viziunea. Orice numai nu ceea ce mi s-a părut mie că am văzut."

Stomacul i se zbătea ca o găleată plină cu țipari. Își dorea cu atâta ardoare ca el să spună ceva – orice – pentru a-i șterge din minte imaginea care i se imprimase acolo ca un fier încins.

Își dădu seama că l-ar fi crezut cel mai probabil și dacă ar fi mințit-o, din simplul motiv că își dorea cu atâta disperare ca viziunea să se dovedească a fi fost neadevărată.

Așteptă, suspendată între rai și iad, aproape incapabilă să respire.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Chiar nu e... nimic de spus, la drept vorbind, zise el în cele din urmă. Nu văd nicidecum ce legătura există între asta și cererea mea în căsătorie.

Ultima ei fărâmă de speranță se risipi.

– Quinn, dacă nu poți vorbi cu mine despre ceva care probabil a reprezentat un eveniment major în viața ta, spuse ea încet, căci nu prea mai avea aer pentru a da tărie vocii ei, e evident că ai prea puține lucruri să îmi spui. Refuz să intru într-o căsnicie încărcată de tăcere de moarte.

– Nu-i vorba despre asta. Se schimonosi frustrat. Ai interpretat tu complet aiurea. Îți ofer posibilitatea de a ne căsători fiindcă îmi dau seama că ți-am creat dificultăți și vreau să te ajut să eviți un scandal.

– Asta nu e o bază prea solidă pentru o căsnicie. Nici nu mă prea flatează.

– Atunci dă-mi voie să îți ofer un motiv practic pentru a ne căsători, spuse Quinn cu răceală. Am fost neglijenți. Există posibilitatea reală să fii rămas însărcinată cu mine.

– Asta e posibil. Neville se retrăsese singura dată când avuseseră relații intime. Habar nu avea dacă era genul de femeie care rămânea ușor însărcinată. Nu aș forța un copil să poarte stigmatul de a fi bastard. Dacă voi constata că am rămas grea, poate vom mai discuta acest subiect.

Burta i se zbătu deodată. Existau într-adevăr circumstanțe în care ar fi putut să se căsătorească cu un bărbat care își omorâse fratele?

Quinn o privi cu ochii mijiți.

– Ce te-a făcut să te schimbi față de mine, Viola? De la micul dejun și până acum aproape nu te mai recunosc. E ca și cum ai fi o persoană diferită.

Nu, își spuse ea cu inima de plumb. Ea era aceeași. El era cel care devenise diferit. Nefiresc. Viciat.

Dar de ce nu putea să înceteze să mai țină la el? De ce în continuare îi făcea trupul să vibreze prin simplul fapt că se afla aproape?

Poate că Quinn nu era singura persoană viciată din încăpere.

– Atunci îmi demonstrezi că am avut dreptate, spuse ea, dorindu-și să nu vadă ceva ce aducea a suferință în ochii lui cenușii. Nu mă cunoști atât de bine cum credeai.

Se auzi zăngănitul zăvorului de la ușă.

– O, a venit Sanjay să ne aducă ceaiul. Se grăbi să meargă să îi țină ușa, năpădită de ușurare că îi întrerupsese. Dacă Sanjay nu știa despre fratele lui Quinn, poate că avea să se dovedească un aliat util când i se oferea șansa să evadeze. Ba poate chiar ar fi putut să o protejeze de Willie dacă îl flata cum trebuia. Quinn, mai adu un scaun pentru Excelența Sa. Cu siguranță va dori să ne țină companie la ceai. Vrei? O, foarte bine. Acum vreau să aflu totul despre Amjerat.

Capitolul 15

Quinn nu avusese în viața lui mai puțin chef de dans, însă era obligat să se deplaseze prin sala de bal a ambasadei. Își lua partenera care îi fusese hărăzită înainte de primul acord al fiecărui dans nou. O plimba pe fiecare dintre doamne pe ringul de dans, executând pașii potriviți, apoi îi mulțumea politicos și se retrăgea înainte ca aceasta să poată iniția o conversație.

Cum ar fi putut să stea la povești cu niște străine când singura femeie cu care ar fi vrut să vorbească refuza să îl asculte?

Cu o zi în urmă, după ce Sanjay îi lăsase singuri, încercase să inițieze cu Viola o altă discuție despre cererea lui în căsătorie, dar ea reușise să se eschiveze și de acea dată.

Și îl respinsese categoric când venise timpul să se retragă în pat. Se plânsese că migrena violentă care o chinuise de dimineață

amenința să revină. El se oferise să o țină pur și simplu în brațe până depășea acea stare, dar ea îi răspunsese că nu ar fi vrut nici în ruptul capului să îl deranjeze peste noapte tot foindu-se.

Prin urmare, Quinn se retrăsese și se ghemuise pe micuța canapea din apartamentul lor.

Fusese mai vesel și când dormise pe piatră curată, bătut de vântul munților Himalaya.

Una era ca Viola să îi refuze cererea în căsătorie. Cu totul altceva era să se poarte atât de diferit cu el. După o noapte de pasiune zguduitoare, habar nu avea ce făcuse pentru a merita să fie... alungat.

Privirea lui o urmări pe ringul de dans. Agilă și ușoară, arăta ca o regină a zânelor alunecând printre simpli muritori. Hipnotizantă și de neatins.

La încheietură îi scânteia o podoabă nouă. Sanjay îi adusese o brățară cu inel, din argint și jais, chiar înainte de a pleca la bal. Delicata și extravaganta bijuterie se întindea de-a lungul mâinii ei drepte ridicate, o plasă de stele negre coborând de la baza degetului ei mijlociu și lățindu-se în jurul mâinii ei.

– Îi aparține soției mele favorite, îi mărturisise Sanjay. Mi-a dat-o să o iau cu mine fiindcă jaisul și argintul au proprietăți protectoare. Cum vei ajunge în scurt timp să pui mâna pe *Baaghh kaa kkhuun*, vei avea mai mare nevoie de acest scut decât mine. Te implor să o porți în seara aceasta, Lady Viola.

În timp ce își strecurase bijuteria peste mănușile lungi de seară, Viola îi zâmbise lui Sanjay.

– Nu știu de ce, nu prea cred că s-ar fi potrivit pe degetul tău.

El îi răspunsese cu un rânjet obraznic.

– Într-adevăr, nu. Fatima voia ca eu să o port peste o altă parte a corpului meu, pentru a mă proteja în somn. Din păcate, nici acolo nu încape.

Râseseră împreună, iar Quinn se trezise exclus din micul lor cerc de două persoane, ca un ștrengar al străzii lipit cu nasul de vitrina unei brutării. Nici în ruptul capului nu reușea să își dea seama ce făcuse pentru a cădea atât de crunt în dizgrația ei.

De ce Viola îl răsfăța pe Sanjay cu zâmbetele ei, dar față de el se purta cu atâta fereală?

– Dragul meu băiat, ai uitat să vii după mine pentru această gavotă. Tonul susurat al lui Lady Wimbly îi întrerupse gândurile. Îl plesni peste umăr cu evantaiul închis. Nu e nicidecum de bon-ton să visezi cu ochii deschiși la propria ta soție, să știi.

– Îmi cer iertare, Lady Wimbly. În apărarea mea pot spune că nu suntem căsătoriți de multă vreme.

Ea chicoti indulgentă.

– Păstrează același nivel de atenție față de mireasa ta și după ce va fi trecut mult timp în căsnicie și te vei dovedi un bărbat cu adevărat de calitate, tinere Ashford.

– Un sfat excelent. Nu am pierdut decât primele acorduri. Îi întinse brațele. Dansăm?

– Nu, monturile mă chinuiesc îngrozitor în seara asta. Hai să stăm deoparte la dansul acesta, și poți să-i ții companie unei femei în vârstă. Va fi amuzant să numărăm de câte ori o calcă Wimbly al meu pe picioare pe tânăra ta soție.

Fără a-i lăsa răgaz să refuze, îl luă de braț și îl scoase de pe ringul de dans.

Viola îl privi pe Quinn cu colțul ochiului. De ce trebuia să fie atât de al naibii de chipeș? Inima i se strânse dureros în piept când îl văzu. Greși un pas și aproape se împiedică.

– Cu grijă, doamnă!

Lord Wimbly o ținu pe picioare prinzând-o strâns. Bătrânul gentleman era un partener de dans plăcut. Viola îl prefera în locul celorlalți gentlemeni care nu se puteau abține să nu se zgâiască la decolteul ei în timp ce o învârteau pe ringul de dans.

Fu totodată încântată să descopere că era un individ agreabil când nu se afla prin preajmă și soția lui, să monopolizeze conversația. Iar fără Lady Wimbly prin apropiere, părea că și auzea mai bine. Violei îi trecu prin minte că, în calitate de lord al moșiei învecinate, probabil îl cunoscuse pe Quinn încă de când era mic. Poate că ar fi putut să o lămurească în privința accidentului în care murise fratele lui Quinn.

– Îl cunoașteți pe soțul meu de multă vreme, din câte îmi amintesc, spuse ea, când bărbatul se înclină în fața ei, iar ea îi răspunse cu o reverență.

– De când a venit pe lume. Nu o dată l-am alungat pe micul derbedeu din livada mea. Și pe el, și pe fratele lui.

– Deci l-ați cunoscut și pe Reginald?

– O, da. Și era un băiat bun. Un băiat blând, înțelegi. Ai fi putut avea impresia că era adesea bolnav, având în vedere că era mai micuț decât fratele lui mai tânăr, știi. Își miji ochii, iar Viola bănui că privea în trecut. Gândește-te, Greydon era cu aproape un cap mai înalt decât el în vara aceea ultimă, deși era cu câțiva ani mai mic.

Viola își simți inima prăbușindu-i-se la picioare. Fratele lui Quinn fusese mai mic decât el. Mai plăpând. Vulnerabil. Ceea ce făcea scena pe care o văzuse cu atât mai hidoasă.

– Tatăl lor, Lord Kilmaine, spunea adesea că cei doi se născuseră în ordinea greșită. În mod normal, Greydon ar fi trebuit să fie fratele mai mare. A fost dintotdeauna mai puternic și mai plin de inițiativă. Sau cel puțin așa era când îmi prăda grădina. Lord Wimbly râse binevoitor. Bietul Reggie a fost o dezamăgire cruntă pentru Kilmaine. Presupun că, dacă Reginald s-ar fi născut al doilea, ar fi fost ceva mai acceptabil. Ar fi ieșit din el un bun savant sau vicar, poate.

– Apoi a murit.

– A, da, tristă poveste! Wimbly o ajută să execute corect pașii gavotei fără a face vreun efort conștient. Era în mod evident obișnuit să strecoare bucățelele de conversație în timpul petrecut pe ringul de dans. Și cel mai trist a fost pentru soțul tău, căci el a fost de față, înțelegi.

– Quinn nu e genul care să se gândească prea mult la trecut.

– O, da. Inteligent din partea lui, nu-i așa?

Lord Wimbly păru să aibă impresia că îi dăduse un semnal să renunțe la acel subiect, așa că Viola îl încurajă subtil să continue.

– Aș prefera să nu deschid un subiect atât de dureros în fața soțului meu. Îmi spuneți dumneavoastră, vă rog, ce s-a întâmplat?

– Toate informațiile pe care le am sunt la mâna a doua, dar le-am primit direct de la Lord Kilmaine, așa că te poți baza pe ele.

Se pare că Greydon începuse să îl învețe pe Reggie să înoate. A fost întotdeauna foarte protector față de fratele lui, să știi. Lord Kilmaine putea fi... aspru uneori. Pe Greydon nu părea să îl deranjeze niciodată. Stoic ca o piatră, băiatul! Însă Reggie punea mult la suflet. Lord Wimbly strânse buzele pentru o clipă, ca și cum ar fi spus prea multe. Ei bine, ca bărbat trebuie să fii ferm cu fiii tăi, nu-i așa? Bătaia e ruptă din rai și toate alea. Nu prea îți poți permite să îți alinți propriul moștenitor, nu-i așa?

– Nu, mă gândesc că nu.

– Firește că nu. În orice caz, Greydon l-a lăsat pe fratele lui pe malul lacului și s-a dus să-l cheme pe tatăl lor, ca Lord Kilmaine să poată vedea ce progrese făcea Reggie. Când au ajuns înapoi la debarcader, Reggie era singur în apă și cobora la fund pentru a treia oară.

– Tatăl lui Quinn a fost de față?

Nu văzuse absolut nici un adult în viziunea ei. Doar pe Quinn alergând pe debarcader cât de repede îi permiteau piciorușele de copil.

– Mi-a povestit chiar el, bietul. Teribilă poveste!

Dacă Reggie nu își văzuse tatăl, așa se explica de ce nu îl văzuse nici Viola. Viziunea fusese diferită de toate celelalte viziuni pe care le primise de la pietre prețioase. De regulă, privea scena dintr-o perspectivă detașată, aproape ca un zeu. Această proiecție o târâse în mintea înnebunită de spaimă a unui copil pe moarte. Inevitabil îi scăpaseră unele detalii.

Însă nu ar fi observat Reggie prezența tatălui lui? Cu atât mai mult cu cât părea disperat să câștige aprobarea lui Lord Kilmaine?

– Quinn a sărit în apă și și-a scos fratele la suprafață, spuse Lord Wimbly

Ceea ce nu era adevărat. Cel puțin nu din ceea ce „văzuse“ ea. Quinn se aplecase în față, rămânând în siguranță pe debarcader, și întinsese mâna spre fratele lui.

– Dar era deja prea târziu când a făcut-o.

O mână se închisese peste creștetul lui Reggie și îl apăsase în jos până când acesta își scuipase din plămâni și ultimele picături

prețioase de aer. Stomacul Violei fu din nou cuprins de spasme de greață.

Ultimele acorduri ale gavotei se stinseră. Viola se lăsă într-o reverență adâncă, în timp ce Lord Wimbly schiță o plecăciune cu înflorituri desprinsă din secolul trecut.

– Iar acum dă-mi mâna, draga mea... Vai de mine! Ești palidă ca hârtia! Mergem să îl salvăm pe soțul tău din ghearele soției mele și să îți găsim un loc să stai jos. Văd că a reușit să îl prindă în capcană lângă bolul de punci. Lord Wimbly o însoți pe Viola la ieșirea de pe ringul de dans în timp ce cvartetul cu coarde își puse instrumentele deoparte pentru o pauză de un sfert de oră. E plină de intenții bune, dar, sincer, Euphegenia mea e capabilă să vorbească până ar înnebuni și un măgar.

– Iată-te, iubirea mea! Quinn o sărută ușor pe tâmplă când se apropie. Se încruntă îngrijorat spre ea. Pari cam sleită. Vrei să iei puțin aer?

Era semnalul pe care îl stabiliseră, iar paloarea ei avea cel puțin avantajul de a face afirmația lui plauzibilă. Sala de bal a ambasadei se afla la ultimul nivel al clădirii. Câteva dintre camerele de la etajul al doilea aveau balcoane deschise spre aerul nopții. Le-ar fi oferit pretextul perfect pentru a coborî pe scara lungă.

Întâmplarea făcea ca tot acolo să se afle și biroul ambasadorului.

– Ar fi minunat, mulțumesc.

Viola luă brațul oferit de Quinn și se retrase de lângă soții Wimbly. Odată ce ieșiră din sala de bal, îi dădu drumul la braț și mări pasul. Materialul rochiei ei foșnea la fiecare pas. O, cât de mult și-ar fi dorit să fie îmbrăcată în hainele ei bărbătești, în care era mai rapidă și se putea furișa neobservată.

– Ia-o încet, spuse Quinn, prinzând-o de cot când ajunseră la un palier lat al scării de marmură. Nu suntem la vreo cursă. Ești bine?

– O să mă descurc – încercă să se scuture de frânturile de amintiri legate de ceea ce văzuse la lac –, dar trebuie să ne mișcăm rapid.

– Nu neapărat. Dacă cineva ne observă rătăcind pe aici, trebuie să părem relaxați, nu mânați de un scop anume.

– Dar dacă ne mișcăm rapid, scade riscul de a fi observați, îi șopti ea furioasă. Nu știu cât va dura să sparg seiful. Cu cât pierdem mai mult timp aici pe hol, cu atât voi avea mai puțin timp pentru a mă ocupa de încuietoare.

Când se apropiară de etajul doi, Quinn își duse un deget la buze și o făcu să coboare mai încet. Aruncă o privire pe după colț, verificând ca pe hol să nu se afle nici un paznic.

O luă de mână și porni cu ea pe coridorul slab luminat. Sfeșnicele cu gaz de pe perete nu erau aprinse decât la fiecare al treilea, pentru a descuraja vizitatorii nepoftiți. Imediat ce cotiră, Viola surprinse o adiere cu miros de tutun.

„Un paznic."

Quinn o înșfăcă și o lipi de perete.

– Ce...?

– Sărută-mă, îi porunci el și își coborî gura peste a ei.

Viola s-ar fi așteptat ca reacția ei față de Quinn să fie modificată de conștientizarea faptului că era un ucigaș cu sânge-rece, însă descoperi că gustul lui era același. Când limba lui ceru să intre, buzele ei se întredeschiseră pentru a-l primi. El gemu în gura ei. Îi supse umed gura, contopind-o cu a lui într-un sărut din care răzbătea o urmă de disperare. Ea își încolăci brațele în jurul lui, mângâindu-l pe spate. Mâinile lui se închiseră și mai strâns pe talia ei, iar trupul i se apăsă peste al ei, duritatea lui făcând-o pe ea să se înmoaie și mai mult.

„E atât de greșit să facem asta."

Trupul ei nu ar fi trebuit să îi răspundă astfel. Nu după ceea ce „văzuse".

Însă acest gând nu împiedică declanșarea acelei pulsații grave și ritmice între coapsele ei. Dorința dureroasă se trezi violent la viață, goală și insistentă. Se arcui spre el. Dacă Quinn i-ar fi ridicat fustele și ar fi încercat să o posede chiar acolo, ea nu ar fi avut suficientă voință să îl oprească.

– Ce se petrece acolo? răsună o voce de la capătul coridorului.

Când Quinn se dădu înapoi, Viola aruncă o privire peste umărul lui și văzu un paznic al ambasadei apropiindu-se de ei.

– Scuze că te-am deranjat, amice, spuse Quinn cu un rânjet rușinat. Eu și soția mea căutam puțină intimitate. Nu suntem căsătoriți de multă vreme, știi.

Paznicul o măsură rapid din priviri pe Viola și îi făcu lui Quinn cu ochiul.

– Înțeleg perfect, domnule. Pot să vă sugerez camera albastră de la capătul îndepărtat al holului? Are și balcon.

– Îți rămân recunoscător. Quinn luă mâna Violei și se întoarse să plece. Oh! Poate ar fi bine să strângi câțiva oameni să o ajute pe Lady Wimbly în sala de bal. Era de-a dreptul epuizată când am lăsat-o noi. Nu cred că va putea coborî singură scările. Soțul ei și ambasadorul au fost colegi de școală, știi. Sunt prieteni la cataramă chiar și acum, nu-i așa, scumpo?

– Prieteni complet devotați, consimți Viola.

– Înțeleg, spuse paznicul, grăbindu-se să profite de ocazia de a-i intra în grații angajatorului său purtându-se îndatoritor cu prietenul apropiat al acestuia. Vă mulțumesc, domnule. Mă ocup imediat.

Quinn și Viola porniră spre camera albastră până când țăcănitul pașilor paznicului dispăru în sus pe scări. Apoi se întoarseră și o luară la fugă înapoi pe coridorul lung, îndreptându-se spre biroul nepăzit al ambasadorului.

Și spre seiful nepăzit din acesta.

Capitolul 16

– Cum merge? șopti Quinn de unde stătea de veghe la ușa întredeschisă a biroului ambasadorului.

– La fel ca ultima dată când m-ai întrebat, acum o jumătate de minut. Pentru numele lui Dumnezeu, Quinn, taci odată! Nu pot gândi.

Viola stătea cu urechea lipită de broasca seifului, cu mâna stângă fără mănușă, pentru a putea roti mai precis piesa rotativă. Cu ochii închiși și corpul tensionat, cu sânii ridicându-i-se

și coborându-i în ritmul respirației atent măsurate, era întruchiparea concentrării.

Și întruchiparea feminității numai bune de tăvălit.

Mădularul lui Quinn încă nu se liniștise după sărutul acela din hol. Viola îi răspunsese la sărut! Se topise în brațele lui. Ba chiar i se păruse că *simțise* o adiere parfumată a excitației ei.

Însă nu fusese decât o prefăcătorie? Îl sărutase cu atâta pasiune doar pentru a-l păcăli pe paznic?

Viola era o contradicție vie. Rece sau încinsă, vulnerabilă sau cu o voință de fier, Quinn nu știa niciodată ce față a ei avea să îi ofere. Avea la fel de multe fețe precum nestemata pe care o căutau.

Câte de Viola existau?

Își jură că, odată ce puneau mâna pe diamant, avea să-și facă timp pentru a afla.

Un țăcănit răsunător sfâșie liniștea din încăpere.

– Gata, spuse ea încet.

Roti mânerul și deschise seiful din perete.

Quinn își părăsi postul de veghe și veni în grabă lângă ea. Văzu în seif mai multe teancuri înalte cu diverse tipuri de bancnote strânse mănunchi – lire sterline, franci și lire italiene. Dacă i-ar fi interesat banii gheață, ar fi fost o adevărată comoară pentru un spărgător. Pe raftul de jos se aflau documente în dosare sigilate, secretele de stat a zeci de suverani, fără îndoială. Dacă șantajul ar fi fost obiectivul lor, seiful conținea o grămadă valoroasă de posibilități de a da în vileag secretele rușinoase a zeci de persoane.

Atât de multe căi spre bogăție, atât de puțin timp.

Însă Quinn nu era interesat să se îmbogățească peste noapte prin mijloace necinstite. Privirea i se opri asupra unei genți de piele. O geantă diplomatică.

O scoase din seif și o deschise. Aceasta nu conținea decât o cutie mică. Dădu să bage mâna după ea, însă Viola îl opri.

– Stai! Dacă Sanjay are dreptate și diamantul e periculos, eu sunt cea care poartă protecție.

Quinn nu credea în toate acele fetișuri orientale, dar expresia sinceră de pe chipul Violei îi arătă că ea credea. Dacă astfel

ar fi făcut-o fericită, era dispus să îi facă pe plac. Încuviință din cap, dar o privi cu intensitatea unui șoim urmărind un șoarece de câmp. Dacă Viola intenționa să își păstreze piatra pentru ea sau să se întoarcă împotriva lui, acum ar fi fost momentul în care să încerce să o facă.

Ea scoase cutia de bijuterii și o deschise în fața lui. O nestemată roșie scânteie în lumina lămpii cu gaz. Quinn zâmbi, însă Viola îi răspunse cu o expresie încruntată.

– Nu e piatra care ne trebuie.

– E roșie. E de mărimea potrivită. Vrei să-mi spui că e falsă?

– Nu, e o piatră prețioasă, dar nu cred că e un diamant. O luă cu mâna înmănușată, cea pe care purta brățara de argint și jais a lui Sanjay, și își înclină capul ca și cum ar fi ascultat concentrată. Rezonanța e greșită.

– Poftim?

Putea cumva să *audă* nestemata? În tăcerea care se lăsă, Quinn nu auzi nimic decât răsuflarea lor discretă și sunetul sângelui năpustindu-i-se în urechi.

Viola clătină din cap și mută piatra în palma mâinii dezgolite. Întregul trup îi încremeni brusc.

– Iată-te, domnule Penobscot, îi spuse curierului un bărbat rotund cu un set aprig de favoriți uriași. Du acest rubin la Londra trecând prin Paris. Păzește-l bine! Vei fi însoțit în permanență de un grup de gărzi care te vor păzi. Cu cât ești mai convingător în privința pretinsei naturi a pietrei, cu atât va fi mai în siguranță adevăratul diamant.

Viola privi scena desfășurându-se în fața ei ca și cum ar fi fost un păianjen atârnat în tavan. Recunoscu piatra ce îi fusese încredințată domnului Penobscot. Era aceeași pe care o ținea în acel moment în palmă.

– Iar tu, domnule Chesterton, spuse Domnul Favoriți Uriași, vei fi, conform documentelor, un om de afaceri care tocmai se întoarce în țară – și nici măcar unul foarte prosper. Securitatea ta va fi garantată de aparenta ta sărăcie.

Chesterton era un bărbat mărunțel, nu mult mai înalt decât Viola însăși, având în creștetul capului o pată de chelie pe care

nu ar fi putut nicidecum să o ascundă, indiferent cât de creativ și-ar fi pieptănat părul.

–Ruta ta trece prin Hanovra, domnule Chesterton. Vei fi așteptat de oamenii prințului Albert. Așteaptă până sosește un contingent înarmat care să te escorteze tot restul drumului. Cu cât te apropii mai mult de colecția reginei, cu atât vei fi mai vulnerabil.

O altă piatră trecu dintr-o mână într-alta.

O prezență fără nici o legătură cu bărbații pe care îi privea își făcu loc cu forța în mintea Violei. Era o ființă întunecată și malefică, însoțită de un singur ton grav, atât de adânc, încât îi făcu pieptul să vibreze. O gheară invizibilă îi coborî pe șira spinării. Piatra în sine radia o violență amenințătoare, dar nici unul dintre bărbați nu părea să fie conștient de acest lucru. Panica invadă mintea Violei când văzu nestemata scânteind ca un ochi însângerat în palma înmănușată a domnului Chesterton.

Putea piatra să o simtă privind-o?

Dar dacă piatra o privea pe ea?

Ca pentru a-i răspunde, nestemata își îndreptă spre ea întreaga ei energie malefică, tăindu-i complet răsuflarea.

Viola își smulse rubinul din palma dezgolită, folosindu-și mâna protejată. Icnind, clipi spre Quinn. Era încă în picioare, așteptând ca durerea de cap violentă să o izbească la baza craniului.

Dar durerea de cap nu apăru.

Probabil că brățara de argint și jais a lui Sanjay îi oferise totuși o oarecare protecție. Aproape că îi venea să îl sărute pe prințul indian.

–Viola, cum adică rezonanța e greșită?

Din felul în care îi pusese Quinn întrebarea, Viola își dădu seama că acesta nu observase să se petreacă nimic neobișnuit. Probabil că viziunea nu durase decât o fracțiune de secundă. Poate că totuși nu îi descoperise încă secretul.

–Vreau doar să zic că nu e un diamant roșu, spuse ea convinsă. E un rubin. Unul foarte prețios, la drept vorbind, dar nu e piatra pe care o cauți.

Băgă rubinul în spațiul mic unde osul de balenă intra în partea din față a corsetului ei, însă degetele lui Quinn intrară după el. Sfârcurile ei fură cuprinse de furnicături când îi simțiră apropierea, însă nu farmecele ei îl interesau în acel moment.

– În nici un caz, Doamnă Degete Agile. Scoase piatra, o băgă înapoi în interiorul de catifea al casetei, apoi puse cutia la loc în geanta diplomatică. Nu furăm decât strict ceea ce ne-a interesat de la bun început.

– Dar, Quinn, un rubin atât de mare valorează foarte mult – nu la fel de mult ca un diamant roșu, desigur, dar oricum...

– Nu suntem simpli hoți.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu mă include și pe mine în afirmația asta.

Quinn puse geanta înapoi în seif și îl închise. Țăcănitul zăvorului răsună nefiresc de tare. Și fu urmat de sunet de tocuri pe podeaua de marmură a holului.

– Vine cineva! șuieră Viola.

– Vom fi prinși, spuse Quinn calm, reducând nivelul lămpii cu gaz. Nu avem unde să ne ascundem aici, dar am o idee. Ai încredere în mine?

– Când mi-ai dat de ales?

El o luă de mână și o trase în spatele mesei de scris a ambasadorului. Apoi o ridică, sprijinind-o cu partea de sus a corpului de lemnul de nuc cu noduri elegante. Quinn îi trase tivul rochiei, ridicându-i la spate metri întregi de material din rochie și din jupoane.

– Quinn!

– Vom fi prinși oricum. Se aplecă peste ea și îi șopti la ureche. E mai bine să fim prinși făcând ceva care să explice prezența noastră aici și care să alunge din mintea paznicului orice bănuială de tâlhărie – vai, Viola!

Ea detectă un amuzament obraznic în tonul lui.

– Nu porți chiloți.

– Presupun că nu m-ai crede dacă ți-aș spune că strică aspectul rochiei. Dacă e o soluție convenabilă pentru tine și pentru Brummel, e convenabilă și pentru mine.

Adevărul era că pur și simplu adora senzația interzisă de libertate de care se bucura atunci când se lipsea de ei.

Își mușcă buza când mâinile lui o mângâiară pe fundul gol și se strecurară între coapsele ei pentru a dezmierda micile fire de păr ce îi acopereau sexul. O căldură umedă se revărsă din ea. Când Quinn își trecu un deget peste toată lungimea despicăturii ei, o găsi udă și pregătită.

– Bun, spuse el, în timp ce Viola îl simți chinuindu-se să își descheie pantalonii. Apoi capul tumefiat al bărbăției lui se apăsă pe buzele moi și primitoare ale sexului ei. Nu vreau să te rănesc.

„Prea târziu."

Nu ar fi rănit-o fizic, dar inevitabil avea să fie rănită în toate celelalte moduri posibile și cu adevărat importante. Totul era atât de încâlcit – reputația ei făcută țăndări odată ce se întorcea acasă, viziunea cu îngrozitoarele evenimente petrecute la lacul aceea, ochiul malefic și fantomatic al diamantului roșu sfredelind-o –, totul era prea mult. Nu putea să gândească.

Nu putea decât să simtă.

În ciuda tuturor lucrurilor, împreunarea dintre trupul ei și al lui Quinn era singura ancoră ce îi permitea să rămână întreagă la cap în lumea ei smintită.

Viola își ridică pelvisul, iar Quinn își strecură bărbăția întărită în ea, senzația fiind una perfectă, ca de întoarcere acasă.

Quinn murmură o înjurătură blândă, de dezmierdare, și se retrase pentru a se înfige din nou în ea, apoi din nou și din nou. Coapsele lui se izbiră de ale ei.

„O, Doamne, da. Pedepsește-mă! Dacă ești blând, voi gândi prea mult și trebuie să mă străduiesc să nu gândesc."

– Mai tare, spuse ea, scrâșnind din dinți. Își încleștă mâinile pe muchia laterală a mesei de scris a ambasadorului. Pentru numele lui Dumnezeu, mai tare.

Quinn o penetră din nou înfiorat, umplându-i golul, dezmierdându-i punctele sensibile, provocându-i durere și aducându-i vindecare în același timp.

Trupul ei se strânse pe dinăuntru ca un arc, pregătit să explodeze.

Nici măcar nu auzi scârțâitul ușii când paznicul o deschise. Lumina apărută brusc de la lampa acestuia o făcu să ridice capul, însă nu văzu cu adevărat, orbită de pasiune.

Quinn se opri în mijlocul mișcării de penetrare.

Din gâtul Violei răzbi un hohot de plâns. Ar mai fi fost nevoie de atât de puțin. Încă o penetrare ar fi fost de-ajuns pentru a o împinge în hăul orgasmului.

Ușa se închise parțial, iar vocea paznicului răsună de după ea, șovăitoare și plină de regret:

– Îmi cer iertare, domnul meu, dar nici dumneavoastră, nici doamna nu aveți voie să vă aflați aici.

– Lasă-ne o clipă, spuse Quinn, cu vocea răgușită.

Se retrase din ea, îi trase în jos fustele și se încheie la pantaloni. Viola avu impresia că i se dizolvaseră toate oasele din corp când Quinn o ridică de pe masa de scris și o puse în picioare.

– Quinn. Numele lui ieși tremurător de pe buzele ei, pe jumătate rugăciune, pe jumătate blestem. Se folosise de firea ei pasională pentru a distrage atenția paznicului de la tâlhăria lor. Te urăsc pentru asta.

– Urăște-mă mai târziu, îi șopti el. Acum trebuie să o ștergem de aici.

Trupul Violei tremura din cap până în picioare, chinuit de dorință și de frustrare. Se sprijini de pieptul lui Quinn, iar picioarele ei reușiră cumva să o susțină în timp ce el o conduse dincolo de masa de scris, apoi o scoase pe ușă, ținând-o într-o parte astfel încât să o ferească de ochii paznicului – altul decât cel de dinainte.

– În bibliotecă nu e nimeni, Excelență, spuse paznicul îndatoritor. A treia ușă pe dreapta.

Quinn bombăni ceva în semn de mulțumire și îi aruncă paznicului o monedă, care scânteie pentru o clipă în lumina lămpii înainte de a disparea în buzunarul bărbatului.

Când se apropiară de cea de-a treia ușă, dorința dureroasă o copleși, și ridică mâinile, trăgându-i capul în jos pentru a-l săruta. Îi sorbi tot aerul din plămâni într-un șuvoi surprins.

Quinn icni când îi eliberă buzele.

– Credeam că mă urăști.

– Așa e. Își închise palma peste sexul lui. Te urăsc foarte tare.

Gura lui coborî peste a ei într-un alt sărut brutal.

Ea îl crezuse atât de detașat în biroul ambasadorului, atât de hotărât să se retragă din ea ca și cum nu ar fi fost deloc greu, dar era evident că se înșelase. Quinn tremura de dorință. Se învârtiră împreună, într-un dans stilizat al poftelor carnale, reușind cu greu să treacă pragul bibliotecii.

Quinn închise ușa în urma lor izbind-o cu piciorul.

O luă pe sus și o duse la masa mare a bibliotecii. O puse jos, și din două fluturări largi ale mâinii împinse deoparte vrafurile de cărți aflate de o parte și de cealaltă a șoldurilor ei. Cărțile căzură pe podea, pârâind din toate cotoarele, izbindu-se de podea una după alta într-un huruit ca de tunet.

– Ai grijă, îl avertiză ea, ai să aduci din nou paznicul peste noi.

– Eu bănuiesc că e prea ocupat să verifice biroul ambasadorului, pentru a se asigura că nu e nimic în neregulă acolo.

Se aplecă și băgă mâna pe sub fustele ei, urcând cu palmele pe picioarele ei până ajunse în locul unde i se întâlneau coapsele.

Viola se sprijini pe coate și își lăsă capul să îi atârne, în timp ce el îi dezmierdă carnea lacomă. Dorința dureroasă creștea din nou rapid în ea. Când el își trecu ușor degetele mari peste cel mai sensibil loc al ei, ea țipă, atât de aproape de momentul orgasmului, fără a ajunge totuși în ghearele acelui moment de nebunie sfâșietoare.

– Așa, o încurajă el, descheindu-se din nou la pantaloni și jucându-se în dreptul despicăturii ei de carne cu vârful bărbăției lui. Scâncește pentru mine, iubire!

Se înfipse în ea, iar ea își încolăci călcâiele în jurul taliei lui.

„Iubire, așa a zis."

Nu, refuza să se gândească la acest lucru. Avea să se gândească la acea aventură carnală la fel cum ar fi făcut-o un bărbat. Nu era decât o împreunare fierbinte și umedă. O tăvăleală zguduitoare și foarte plăcută.

Quinn o mângâie pe față cu buricele degetelor. Ea îi prinse două dintre ele în gură și supse. El își strecură cealaltă mână între trupurile lor și o masă pe mica perlă de plăcere în ritmul dictat

de suptul ei. Când ea sugea mai tare, o dezmierda și el mai tare. Dacă ea accelera, la fel proceda și el.

Viola deținea controlul și se simțea absolut nerușinată. Era ca și cum s-ar fi atins singură și ar fi putut pune capăt acelui chin în orice clipă, dictându-i lui Quinn viteza și presiunea perfecte.

Deschise ochii și întâlni privirea lui Quinn. Nu, era doar o iluzie a controlului. El o privea concentrat, hrănindu-se cu dorința ei, manevrând-o după cum îi convenea lui.

Iar lui îi convenea să o ducă la punctul culminant. Trupul ei se încleștă pe dinăuntru, strângându-se ca inelele unui arc. Răsuflarea îi ieși gâfâită și sacadată. Quinn se arcui spre ea și desenă conturul bobocului ei de carne într-un cerc înnebunitor de lent.

Ea explodă în zeci de direcții simultan, pierzându-și controlul asupra membrelor ei, în timp ce pereții sexului ei se contractară în jurul bărbăției lui lungi și tari. Cineva îi vorbea în limbi neînțelese, în limbajul împleticit al dorinței. Vocea părea a fi a ei. Se prăbuși pe spate pe masă, nefiind prea sigură când și dacă avea să-și recapete controlul asupra propriului trup.

Sau dacă și-ar fi dorit să se întâmple vreodată.

De îndată ce încetară spasmele ei, începură ale lui.

Explodă în ea în pulsații prelungi și fierbinți. Un mârâit gutural îi scăpă de pe buze când se goli în ea. Odată eliberat, își sprijini capul între sânii ei, răsuflarea lui epuizată revărsându-se ca un torent încins peste rotunjimile dezgolite deasupra corsajului ei.

„Și tot n-am folosit protecție“, își spuse ea absentă, în timp ce trupul ei îi răspunse trupului lui cu alte câteva spasme blânde, o încercare instinctivă de a stoarce și ultima picătură din esența lui în ea.

Aproape că nu îi păsa că riscase din nou să rămână însărcinată. Trupul îi fu inundat de o stare de bine. Își trecu mâna peste părul brunet al lui Quinn, răvășindu-i-l și jucându-se cu vârful unui deget în jurul urechii lui.

– Viola, icni el, cu răsuflarea încă tăiată de efort, dacă te rog frumos, ai să mă urăști din nou și altă dată?

– E o posibilitate reală.

–Atunci voi aștepta nerăbdător să se întâmple. Se ridică ușor să o privească, pe chip apărându-i un zâmbet obraznic. Ei bine, Lady Ashford, am avut parte de o seară memorabilă. Poate ar trebui să ne luăm rămas-bun de la ambasador și să ne întoarcem la apartamentul nostru de la hotel. În cazul în care te-ar apuca din nou ura, sunt convins că ai prefera un pat.

Ea arcui o sprânceană spre el. Părea atât de calm, atât de stăpân pe el însuși.

–Știai că așa se va sfârși seara aceasta, nu-i așa?

–Nu, nu știam. Se îndreptă și se închise din nou la pantaloni. Dar e de înțeles dacă am nutrit speranțe.

Capitolul 17

–Am discutat această posibilitate înainte de a pleca din Bombay, sahib. Te temeai că s-ar putea să fim puși pe o pistă falsă. Dar dacă adevăratul *Baaghh kaa kkhuun* nu se află în Paris, atunci unde ar putea fi? întrebă Sanjay.

–Oriunde, răspunse Quinn încruntându-se sumbru.

–Nu sunt prea sigură, spuse Viola, desfăcându-și brățara de argint și jais și dându-i-o înapoi lui Sanjay cu un zâmbet de mulțumire. Era minunat că își putuse folosi darul pentru o viziune prelungită fără a plăti, ca de obicei, cu o migrenă copleșitoare. Habar nu avea cum de funcționase acel obiect de podoabă. Argintul nu lăsa pietrele negre să o atingă direct pe piele. Poate că jaisul absorbea emanațiile metapsihice ale celorlalte pietre prețioase la fel cum țesăturile negre absorbeau lumina. Se întrebă dacă orice bijuterie de argint și jais ar fi fost la fel de eficientă sau dacă a lui Sanjay avea anumite proprietăți speciale. Există doar un număr limitat de rute de călătorie din India pe care le-ar fi putut urma diamantul. Care sunt acestea?

Faptul că Quinn nu pusese la îndoială afirmația ei cum că nestemata din biroul ambasadorului nu era diamantul pe care

îl căuta el era o dovadă a încrederii lui în capacitatea ei de a identifica pietrele prețioase.

Viola își înăbușise impulsul de a-i povesti lui Quinn despre noua ei viziune și în mod cert nu avea de gând să i-o împărtășească pe cea pe care i-o dezvăluise inelul cu pecete. Considera că nu era lipsit de riscuri să îi pomenească despre acea parte a talentului ei special. Nu până nu afla exact ce i se întâmplase fratelui lui.

Ceea ce „văzuse" ea se deosebea de relatarea lui Lord Wimbly îndeajuns încât să îi trezească întrebări în minte. Spera, cu prudență, că versiunea pe care o văzuse ea cu înecul lui Reginald Quinn nu era chiar atât de corectă pe cât păruse.

Poate era doar din cauză că trupul ei îi tulbura judecata. Pur și simplu nu putea îndura gândul că Greydon ar fi fost un monstru. Dacă exista o altă explicație pentru ceea ce „văzuse", se agăța de ea cu atâta disperare ca și cum ar fi fost ea însăși pe punctul de a se îneca.

– Presupun că persoana însărcinată să transporte *Baaghh kaa kkhuun* ar putea rămâne la bordul unei nave până ar ocoli pe după Cornul Africii și să coboare pe uscat de-abia în Londra, spuse Quinn posomorât.

Viola își prinse între dinți vârful mănușii de pe mâna dreaptă și și-o scoase.

– E probabil ca un obiect atât de prețios să fie pus în pericol într-o călătorie lungă pe ocean?

– Nu.

– A venit pe uscat, așadar.

Își scoase inelul cu șerpi, își trase și cealaltă mănușă, apoi le prinse pe amândouă într-un ghem.

– Eventual printr-o succesiune de reședințe regale, sugeră Sanjay. Nu se întâmplă ca regina asta Victoria să aibă un șir de palate de vară undeva cât mai departe de umezeala Angliei?

Viola râse.

– Nu, noi, englezii, apreciem vremea asta umedă și nici prin gând nu ne-ar trece să părăsim micuța noastră insulă din această cauză.

Întrezări o modalitate de a călăuzi gândurile lui Quinn în direcția potrivită fără a-i dezvălui cum de știa exact ruta corectă.

– Dar acum, că mă gândesc mai bine, prințul Albert e din regatul Hanovrei. Casa regală are numeroase proprietăți acolo, deci nu încape îndoială că există pe continent unul sau două castele răcoroase în care să se poată refugia cuplul regal. Te gândești că e posibil ca diamantul să fie transportat pe acolo?

Quinn se lăsă să cadă pe unul dintre fotoliile cu brațe.

– Nu știu. La fel de bine ar fi putut ocoli Cornul. Poate ar trebui să ne întoarcem la Londra și să așteptăm sosirea diamantului.

– În caz că nu ai observat, spuse ea sec, Tezaurul Regal e ceva mai inaccesibil decât biroul ambasadorului.

Fără a mai pomeni despre faptul că gărzile palatului, care păzeau bijuteriile regale, nu ar fi fost la fel de derutați dacă ar fi dat peste un cuplu înfierbântat în vistieria castelului precum fusese paznicul de la ambasadă. Viola nu îl văzuse niciodată pe Quinn atât de descurajat, dar trebuia să îl descurajeze și mai mult pentru a-l ajuta să decidă să caute nestemata în Hanovra.

– Odată ce diamantul roșu ajunge în mâinile reginei, este practic pierdut.

– Are dreptate, spuse Sanjay.

Quinn rămase pentru o clipă cu privirea ațintită în șemineul stins.

– Presupun că ar fi o decizie logică să trimită diamantul într-o regiune controlată de persoane având legături cu tronul Angliei.

– Hanovra e legată prin sânge de monarhii ei din trecut și prin căsătorie de regina noastră, se grăbi ea să confirme. Oh! Lord Wimbly a pomenit ceva cum că ar fi auzit că prințul Albert intenționa să trimită acolo un contingent de oameni de-ai lui, în primăvara asta, din motive necunoscute, improviză ea.

– Chiar așa? Ei bine, bătrânul e mereu cu urechea ciulită la ce se întâmplă, sau cel puțin soția lui e, iar el nu poate să nu afle ce aude ea. Dacă un contingent de persoane din anturajul prințului se pregătește să meargă în Hanovra, cresc șansele ca diamantul să treacă pe acolo. Quinn se ridică. Găsesc o trăsură pentru mâine.

– Lord Ashford pornește din nou la luptă. Fără îndoială titlul tău ne va ajuta să mai obținem o invitație și în Hanovra.

Viola zâmbi satisfăcută. Spera doar că aveau să ajungă în orașul nordic înainte ca diamantul să sosească și să și plece.

Și că avea încă un set de bijuterii cu argint și jais care să îi protejeze și cealaltă mână înainte de a fi nevoită să atingă și în realitate maleficul obiect, nu doar să simtă spiritul diamantului roșu într-o viziune.

Micul dejun se dovedi a fi un moment casnic agreabil. Ea și Quinn se treziseră încurcați unul în celălalt, trupurile lor încercând să rămână alăturate chiar și în somn. Servind baghete și ceai, reușiră să poarte o conversație civilizată și productivă despre utilizarea protecției când îi mai apuca „ura". Quinn acceptă să o protejeze aprovizionându-se imediat cu prezervative.

Când Quinn se retrase să se bărbierească, Viola se gândi că se simțea foarte satisfăcută de cum mergeau lucrurile. Îndoielile ei sâcâitoare despre viziunea de la lac fuseseră împinse deoparte. La momentul potrivit, avea să discute cu Quinn despre acest lucru. Era aproape sigură că lipsea din viziunea ei ceva ce putea lua vina de pe umerii lui Quinn.

Ea văzuse totul prin ochii lui Reggie. Poate că acesta se agățase în ceva aflat în apă și doar i se păruse că era ținut la fund de ceva aflat la suprafață.

Era imposibil ca fratele lui să îl fi ucis. Nu se putea ca un bărbat să fie înzestrat cu un simț al onoarei precum avea el și în același timp să ascundă în trecut o crimă atât de îngrozitoare ca uciderea propriului frate.

Viola tocmai se gândea să își mai toarne o ceașcă din ceaiul parfumat, când Sanjay veni să strângă masa.

– A sosit asta pentru tine, doamna mea.

Îi strecură un plic sub șervețel. Tonul lui nu mai trăda acum nici urmă de suspiciune vag voalată. Viola îl câștigase pe prințul indian de partea ei. Dacă ar fi avut nevoie de el, bănuia că ar fi ajutat-o.

– Mulțumesc, Sanjay.

Rupse pecetea de ceară și își simți tot sângele scurgându-i-se din față.

Sanjay nu putea să o ajute. Și nici Quinn.

„Îmi ies din răptări", desluși ea în scrisul oribil din bilețel. Înțelese că termenul, la fel de îngrozitor ortografiat, se voise a fi *răbdări*. „Ne întâlnim acum. Și adu o piatră dacă ști cei bun pentru tine. Și prieteni tăi."

Era semnat simplu *W.*

Stomacul i se întoarse pe dos. Habar nu avusese că Willie știa să scrie, și, la drept vorbind, uitase cu totul de el de când hotărâse să nu fugă de Quinn. Strânse biletul în pumn, se ridică și se duse agale la fereastra acoperită de draperii.

– În dimineața asta o să găsesc o modalitate de transport până în Hanovra, spuse Quinn, cu vocea ușor modificată, vorbind cu jumătate de gură, pentru a se bărbieri mai eficient. Tu ce planuri ai azi?

Viola aruncă o privire prin deschizătura draperiilor, studiind strada de sus. Îl văzu pe Willie furișându-se pe lângă carul cu fructe al unui vânzător, recent reaprovizionat. Acesta ridică privirea spre fereastra ei, iar ea se ascunse din nou în spatele draperiei.

– O să merg la cumpărături, cred. Încercă să nu își lase vocea să îi trădeze agitația. Mi-a plăcut atât de mult brățara lui Sanjay, încât vreau să caut una similară, ca să le port împreună.

Quinn râse.

– Sper că pur și simplu ți-a plăcut cum a arătat și cum ai simțit-o pe mână. Nu ar trebui să te lași atrasă în fanteziile lui despre protecție și așa mai departe. Hindușii sunt oameni superstițioși.

– Nu suntem toți? întrebă ea încet.

Nu se îndoia că diamantul roșu încerca să o blesteme prin intermediul viziunii ei. Dacă era suficient de puternic să îi detecteze prezența prin ceața unei proiecții, urma să aibă nevoie de toată protecția posibilă. S-ar simți mai în siguranță acoperită din cap până-n picioare de argint și jais în momentul în care avea să înfrunte nestemata în realitate.

Trase de clopoțel și ceru să-i fie trimisă o servitoare a hotelului să o ajute la îmbrăcat.

– De ce ai făcut asta? întrebă Quinn din sala de baie. Câtă vreme se bărbierea, lăsase ușa întredeschisă pentru a putea să continue conversația. Îmi face întotdeauna plăcere să te ajut.

– Da, dar genul de ajutor pe care mi-l oferi tu favorizează mai degrabă dezbrăcatul decât îmbrăcatul. Păstră tonul lejer al conversației în timp ce deschise ușor unul dintre sertarele lui Quinn și scoase ciorapul plin cu bijuterii. Șterpeli cel mai mic smarald și puse ciorapul înapoi în sertar exact cum îl găsise. Cu puțin noroc, Quinn nu avea nici măcar să îi observe lipsa până nu împărțeau întregul set, în momentul în care drumurile lor aveau să se despartă.

Simți o strânsoare în piept când se gândi la acest lucru. Quinn se oferise să o ia de soție la un moment dat. Probabil se răzgândise între timp. Dacă ar fi intenționat să mai aducă vreodată în discuție subiectul căsătoriei, ar fi făcut-o poate înainte de micul dejun, când stabiliseră ca pe viitor să folosească prezervative. Nu ar mai fi fost nevoiți să se ferească însă de o sarcină dacă ea i-ar fi devenit soție.

Quinn se cufundase într-o tăcere bizară în sala de baie. Viola dădu să îi spună ceva, însă în clipa aceea apăru camerista, așa că se retrase cu aceasta în spatele paravanului decorativ chinezesc. Viola observă că Quinn închisese ușa sălii de baie.

Imediat ce termină cu îmbrăcatul, iar camerista guralivă plecă, Viola îi strigă:

– Eu plec, Quinn.

Ușa sălii de baie se deschise, iar Quinn ieși mirosind a santal și a mirodenii, însă fața lui chipeșă era împietrită și indescifrabilă.

– Ai nevoie de bani? o întrebă el pe un ton perfect neutru.

– Doar costul călătoriei cu birja. Se forță să zâmbească. Legase smaraldul în colțul batistei și îl îndesase în săculețul ei de mână. Deși era o piatră mică, greutatea ei o împovăra. Presupun că renumele tău e de-ajuns la bijutier.

– Fără îndoială.

Viola se întoarse să plece, însă el o opri punându-și o mână pe antebrațul ei.

– Nu mă săruți la plecare?

– Quinn, mă duc doar la cumpărături, nu în Timbuktu.

Se ridică în vârful picioarelor și îl sărută pe obraz, apoi ieși în grabă pe ușă înainte de a-i pieri curajul și de a-i mărturisi totul.

Una era ca Willie să o amenințe pe ea. O merita. Dar bilețelul lui îl amenința și pe Quinn.

„Și prieteni tăi."

Răutatea scânteiase din literele hidoase.

Se îndoia că Willie era capabil să îl rănească fizic pe Quinn, în afară de cazul în care îl surprindea noaptea și era susținut de o întreagă bandă de tâlhari, însă, chiar și așa, Willie ar fi putut oricum să îi provoace probleme. Cariera militară prin care Quinn se remarcase nu ar fi supraviețuit probabil unei asocieri scandaloase cu o cunoscută hoață de bijuterii. Willie nu s-ar fi dat înapoi de la a o da pe mâna autorităților pentru a încasa recompensa, în cazul în care decidea că nu îi mai era utilă.

Ar fi însemnat compromiterea deplină pentru ea.

Și, prin asociere, pentru Quinn.

Ieși din hotel, însă nu își opri o trăsură. În schimb, porni pe jos spre vânzătorul de fructe. Nu îl văzu pe Willie nicăieri, însă simți apăsarea privirii lui asupra ei. Merse mai departe.

Avea să iasă la lumină când îi convenea lui.

Viola furase de la el! Quinn își strânse pumnii.

Sanjay îl avertizase de la bun început că avea să o facă, dar nu îl ascultase. Nu ar fi crezut așa ceva dacă nu ar fi văzut-o el însuși, dacă nu i-ar fi privit reflexia în micuța oglindă de bărbierit. Perfect calmă, Viola îi deschisese sertarul și se servise din colecția lui de pietre prețioase.

El nu se obosi să vadă cât de mult luase, fiind prea ocupat să pornească pe urmele ei. Ea traversă eleganta stradă pariziană ca și cum ar fi fost complet lipsită de griji. Era ca o fantasmă, așa îmbrăcată în dantele și alte mărunțișuri franțuzești.

Pe Dumnezeu, era și cazul să fie. Plătise destul de mult pe acel ilecuștet franțuzesc. Doar prețul acelei pălărioare ridicole luat separat ar fi fost de-ajuns pentru a hrăni o familie din India timp de o săptămână. Îi cumpărase o întreagă nenorocită de garderobă, nu-i așa?

Iar ea furase de la el.

Viola coti brusc și se uită peste umăr, însă Quinn se ascunse în ușa unei brutării. Aroma de pâine proaspătă îl învălui, stârnindu-i greața. Gândul la mâncare îi întorcea stomacul pe dos.

Avea încredere în ea. Era pe jumătate convins că *o iubea.*

Iar ea furase de la el.

Naiba s-o ia de treabă, i-ar fi *dat* totul dacă s-ar fi obosit să îi ceară.

Aruncă o privire pe după colț. Viola se pusese din nou în mișcare. După ce aruncă o privire rapidă în jurul ei, coti pe una dintre străzile lăturalnice mai înguste care părea să se înfunde într-o curte aflată în ruină, înconjurată de case ce stăteau să cadă. Curtea era ticsită de gunoaie și vegheată de balcoanele șubrede ale unor case abandonate, locul marcând trecerea bruscă a cartierului de la respectabil la sordid. Quinn se năpusti într-una dintre clădiri și urcă scările sărind peste două trepte o dată. Avea să o poată privi mai bine de sus.

Inima i se strânse în piept. O femeie singură era mult mai în siguranță pe bulevardele principale largi decât în hățișul de străduțe care se desprindeau din acestea. Chiar și în plină lumină a zilei, o doamnă din înalta societate nu ar fi trebuit să se pună în pericol aventurându-se prin aceste locuri.

Nu era prudent.

Însă Viola nu era genul prudent, își dădu el seama. Era diferită de toate celelalte femei pe care le cunoscuse el vreodată. Spărgea casele oamenilor și le fura obiectele de valoare. Hoinărea noaptea prin Londra, îmbrăcată în haine bărbătești și savurând libertatea pe care i-o ofereau acestea. Dezlega misterele unei broaște cu sistem cilindric cu viteza celui mai abil dintre tâlharii cu degete agile capabili să se cațăre pe ferestrele de la etaj ale unei case. Și ce altă lady ar fi făcut dragoste cu el atât de entuziast în bibliotecă, după ce fuseseră întrerupți în biroul ambasadorului?

Viola cocheta cu viața la limita respectabilității. Savura pericolul și haosul.

Cum își imaginase vreodată că ar fi putut să închidă în colivie o pasăre ca ea?!

O îmbrăcase în ținutele elegante ale unei lady. O prezentase drept soția lui în ochii expatriaților din Paris, însă în adâncul inimii era totuși o hoață.

Când ieși pe furiș pe unul dintre balcoane și coborî privirea spre ea, își dădu seama că în mod cert îi furase și lui inima.

Capitolul 18

– Ce mi-ai adus, doamna mea? întrebă Willie din spatele unui car abandonat.

Îl ocoli, punându-se în calea ei.

Viola băgă mâna în săculețul ei și scoase batista. Degetele îi tremurară când dezlegă nodul.

– Un smarald netăiat. Imposibil de identificat. Cu o culoare superbă. E foarte frumos. Îi întinse piatra prețioasă. Aici se termină asocierea noastră.

Willie rânji și îndesă smaraldul în buzunarul pantalonului.

– Astea îs cuvinte cam pretențioase pentru un om simplu, așa ca mine, dar mă fac să cred că nu mai vrei să faci afaceri cu mine. Rânjetul îi păli, iar sprâncenele i se împreunară într-o expresie de încruntare înspăimântătoare. Mi-aș ieși din fire dacă aș avea impresia că nu mai vrei să apelezi în continuare la serviciile mele. Eu fac lucruri îngrozitoare când mă enervez, doamna mea. Lucruri îngrozitoare.

– Îți uiți lungul nasului. Sunt fiica unui conte.

Viola își îndreptă spatele și își așternu pe chip cea mai arogantă expresie a ei. Willie era exact genul de bătăuș în fața căruia nu îți puteai permite să te arăți temător. Nu mă voi lăsa amenințată de cineva ca tine.

– Eu nu aș fi așa cu nasul pe sus în locul tău. Nu ești decât o hoață de rând, doamna mea. La doar un pas distanță de o cocotă, și încă un pas destul de mic, având în vedere că zburzi prin Paris în compania unui bărbat cu care nu ești căsătorită. Willie făcu un pas spre ea. Și nu e vorba de o amenințare. Era o promisiune. Știi, aș putea să-ți frâng gâtul ca unei găini dacă aș avea chef.

Un fior de panică îi urcă Violei pe șira spinării, și făcu un pas în spate.

– Ne aflăm într-un loc public.

– Nu e chiar atât de public. Dar pe franțuji nu-i deranjează un pic de scandal. Lor li se pare distractiv. Nu știi cum i-au scurtat de cap pe toți nobilii doar fiindcă au putut? Al naibii să fiu dacă nu știau ei ceva.

Îi aruncă un zâmbet grețos.

– Dar tu valorezi mai mult pentru mine cât încă ai capul pe umeri. Mult mai mult. Flecuștețul ăla verde pe care mi l-ai adus e doar o primă rată a plății. Dacă vrei să te descotorosești de mine definitiv, pot să îți fac pe plac, dar am nevoie de o ultimă pradă considerabilă pentru deranjul prin care am trecut. Ceva care să mă ajute să supraviețuiesc la bătrânețe. Vreau și restul pietrelor prețioase ale locotenentului.

Viola rămase cu gura căscată. Nu putea să fure de la Quinn. Nu se gândea la smaraldul pe care îl șterpelise ca fiind furat. Mai degrabă ca o plată în avans pentru ceea ce avea să îi datoreze el odată ce puneau mâna pe diamantul roșu. Exista un fel de onoare și între hoți. Chiar dacă Quinn o încuraja și chiar i se alătura la înfăptuirea unei hoții, nu o făcea în beneficiu personal. El chiar credea că a fura Sângele Tigrului era un păcat iertat parțial datorită binelui pe care îl făcea returnându-l poporului lui Sanjay.

Dar nu ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi furat cu adevărat de la el.

– Nu pot să fac asta.

– Ba da, poți și ai s-o faci, dacă nu vrei ca gentlemanul să o pățească urât. Vezi tu, un tip ca mine își poate oricând găsi prieteni duri care să îl ajute la o mică trebușoară într-un oraș ca acesta.

În Londra dispăreau în permanență oameni. Era ușor să te prefaci că astfel de lucruri nu se întâmplau când te aflai în confortabilul West End, chiar și în partea mai sărăcăcioasă, nu tocmai elegantă, dar totuși respectabilă, unde locuia ea. Însă în partea mizeră a orașului apăreau mereu cadavre aduse de Tamisa sau descoperite de câte un măturător pe vreo alee, și nu era nimeni pedepsit vreodată pentru acele crime. Era un adevăr neplăcut pe care îl descoperise când gustase pentru prima dată din viața de răufăcător.

Măruntaiele sordide ale Parisului erau probabil la fel.

– Dar, dacă nu îmi aduci ce ți-am cerut, nu te teme. Te poți consola cu gândul că locotenentul nu va suferi prea mult, spuse Willie pe un ton mieros. Ba, la drept vorbind, nici n-o să știe ce l-a lovit.

De îndată ce cuvintele îi zburară de pe buze, o umbră neclară sări de pe unul dintre balcoanele de deasupra lor, aterizând pe Willie. Acesta și atacatorul lui se rostogoliră pe pavajul încărcat de pământ într-o încâlceală de brațe și de picioare. După o încăierare care dură câteva momente, Willie ajunse țintuit sub bărbatul masiv, care se așeză de-a curmezișul pieptului lui, împărțindu-i pumni până îl lăsă lat.

– Quinn!

Viola fu ușurată și îngrozită în egală măsură. Quinn probabil o urmărise până pe acea alee părăsită. Judecând după amenințările mârâite care i se revărsau din gură, auzise o bună parte din discuția dintre ea și plasatorul ei.

– Și dacă mai îndrăznești vreodată – Quinn se opri din împărțit pumni și își încolăci degetele în jurul gâtului cărnos al lui Willie – să o deranjezi pe doamna...

Willie scoase sunete de om sufocat și încercă să îl scuture pe Quinn de pe el, însă mișcările îi deveniră mai fără vlagă pe măsură ce rămase fără aer. Fața i se coloră într-o nuanță înspăimântătoare de violet înainte ca Quinn să îi dea drumul.

– Nu vei reuși să găsești o gaură suficient de adâncă în care să te ascunzi, rahat mizerabil ce ești! Cu fiecare por al lui emanând dezgust, Quinn se dădu jos de pe Willie și rămase aplecat deasupra lui, cu buza curbată. Dacă încerci să îi creezi probleme lui Lady Viola, dacă îți aud vreodată numele asociat cu al ei, dacă se întâmplă chiar și să îți mai văd vreodată fața hidoasă, poți să fii sigur că te voi ucide.

Mânia se revărsa din el în valuri cu greu controlate. Viola nu se îndoi de cuvintele lui Quinn nici măcar o clipă. Știa că în cariera lui militară probabil omorâse în luptă destul de mulți oameni. În ochii lui grei scânteia dorința de crimă – un omor de o cu totul altă natură.

Quinn se aplecă și pescui smaraldul din buzunarul lui Willie.

– Nici un bărbat nu fură de la mine.

Quinn îi aruncă Violei o privire mânioasă care spunea clar: „Și nici o femeie nu fură de la mine".

O prinse de cot și o răsuci pe călcâie, târând-o după el pe aleea îngustă și ducând-o înapoi pe bulevardul larg. Ea fu nevoită să alerge pentru a ține pasul cu mersul lui hotărât.

– Quinn, te rog, mă doare...

– Doamnă, pentru binele tău, îți sugerez să te abții să vorbești, spuse el cu buzele strânse.

Nu îi dădu drumul, însă își slăbi puțin strânsoarea. Viola bănui că avea să rămână oricum cu o vânătaie. Quinn o târî rapid pe stradă până la hotelul lor, traversând holul aglomerat și urcând până în apartamentul lor fără a-i mai arunca un singur cuvânt sau o singură privire directă. Era ca și cum nu ar fi fost cu nimic mai importantă decât o geantă de voiaj supradimensionată pe care era nevoit să o care după el. Odată ce trânti ușa și o încuie în urma lor, își îndreptă întreaga forță a ochilor lui cenușii și furioși asupra ei.

– Ce dracu' a fost asta?

– Dacă nu ești capabil să vorbești într-un limbaj civilizat, nu avem nimic de discutat, spuse ea afectată și se așeză pe unul dintre fotoliile cu brațe.

– Asta s-o crezi tu. Își sprijini ambele mâini pe brațele scaunului, forțând-o să se lipească de spătarul capitonat. Civilizat, zici tu? Furi de la mine cu seninătate. Te încurci cu cel mai josnic tip de gunoi uman, făcând doar Dumnezeu știe ce fel de pact faustian, și totuși te aștepți să vorbesc civilizat?

Ea ridică bărbia.

– Te-ai gândit că poate acțiunile mele aveau strict scopul de a te proteja?

– O, da. Am auzit amenințările mizerabilului, dar nu-mi vine să cred că le-ai luat în serios. Tu crezi că nu sunt capabil să mă păzesc singur? Și să am grijă și de tine?

– Nimeni nu poate fi vigilent la nesfârșit.

– Ba ai să vezi că da, spuse el scrâșnind din dinți. Iar asta tot nu îți dă dreptul de a fura de la mine.

– Nu am furat de la tine. De drept, jumătate dintre bijuteriile din ciorapul acela îmi aparțin. Sau cel puțin îmi vor aparține odată ce găsim diamantul. Nu am făcut decât să iau în avans o mică parte din ceea ce mi se cuvine.

– Fără ca măcar să îmi ceri voie. Clătină din cap și începu să se plimbe prin spațiul mic al camerei ca un animal închis în cușcă. Cam obraznic din partea ta, doamna mea, având în vedere că încă nu știm unde se află piatra. Nici măcar nu știm dacă vom găsi *Baaghh kaa kkhuun* în Hanovra odată ce ajungem acolo.

Ea știa cu certitudine că aveau să îl găsească, dar refuza să îi spună de unde știa. Dacă îl enervaseră atât de tare aspecte banale ce țineau de talentele ei de hoață, cum ar fi reacționat la vestea că putea să audă vocile pietrelor prețioase și să primească viziuni de la acestea?

– Cine era individul acela? vru Quinn să știe.

– Plasatorul meu, recunoscu ea, ghemuindu-se ușor sub privirea lui mânioasă și întunecată. Ei bine, un hoț nu are cum să își transforme bunurile furate în bani fără cineva ca el, nu?

– Vrei să spui că te-a urmărit de la Londra? Gura i se strânse într-o linie aspră. De ce i-ai spus unde mergi?

– Nu i-am spus. Am fost nevoită să trec pe la magazinul lui pentru a vinde perla în ziua aceea când am pornit pe mare. Mama

mea avea nevoie de bani înainte să plec, dar nu am scos nici un cuvințel despre Paris, nici despre diamantul roșu. Îți jur, spuse ea nefericită. Willie are mijloace de a afla.

– Așa că i-ai dat smaraldul ca să... ce? Să îl calmezi? Quinn își trecu mâna prin păr cu atâta forță, încât Viola se așteptă să vadă smocuri din buclele lui întunecate rămânându-i printre degete. Chiar dacă i-ai da tot ce avem, nu ar fi de-ajuns. Indivizii de teapa lui nu sunt niciodată satisfăcuți.

Viola își împreună degetele în poală și își aținti privirea asupra lor. Quinn avea dreptate. Willie ar fi amenințat-o continuu, ar fi încercat la nesfârșit să o șantajeze.

– De unde știai că e aici?

– Mi-a trimis un bilet.

Nu era nevoie ca Quinn să știe că mai dăduse o dată peste Willie în Paris, când încercase să fugă de el.

– De unde știe, totuși, că am acele pietre prețioase?

– Am discutat subiectul cu Willie înainte de a mă furișa în casa ta din oraș. El are un prieten care știe unde sunt construite toate seifurile secrete din casele de pe strada ta. Cum altfel crezi că am reușit să găsesc seiful atât de rapid? spuse ea obosită. În plus, dacă nu voiai să afle nimeni despre ele, nu ar fi trebuit să dai de știre la dineul acela că ai o mână zdravănă de pietre prețioase.

– La vremea respectivă, încercam să îi întind o cursă Hoțului de Bijuterii din Mayfair.

– Ceea ce ți-a și reușit. Doar că te așteptai ca hoțul să fie bărbat.

Quinn se așeză în scaunul din fața ei.

– Ar fi făcut întreaga poveste mult mai ușoară.

În mintea ei, Viola auzi vocea tatălui ei, văicărindu-se că nu se născuse băiat, așa cum sperase el. Era reproșul pe care îl auzise toată copilăria ei, și îl detesta. Dumnezeu o făcuse femeie. Nu era vina ei – nu fusese nici atunci, nu era nici acum.

– Ce ghinion! Îmi pare rău că sexul meu e o asemenea dificultate pentru tine.

O notă acidă i se strecură în voce.

– N-am spus asta.

– Faptul că sunt femeie a funcționat de minune în avantajul tău când am fost surprinși în biroul ambasadorului. Dar presupun că ai fi fost în stare să smulgi pantalonii unui hoț bărbat și să îl sodomizezi la fel de ușor. Acum, că mă gândesc mai bine, poate chiar ar fi reușit să distragă și mai temeinic atenția paznicului.

– Viola!

Quinn era șocat de vulgaritatea ei. Așa să fie! Se și simțea foarte vulgară în acel moment.

– A-ți tăvăli soția – scuză-mă, pretinsa soție – nu e nici pe departe la fel de interesant ca a fi surprins cu un amant. Deci, din nou, feminitatea mea e o piedică.

Furia i se strecură în sus pe gât ca o pată roșie de urticarie. Ochii îi scânteiară periculos. Viola își dădea seama că nu făcea decât să îl enerveze și mai tare, dar nu îi păsa. Și ea putea fi furioasă.

– Nu am zis că mi-aș fi dorit să fii bărbat, spuse el, aruncându-i tăios cuvintele.

– Așa ai sugerat.

– Atunci îți sugerez asta. Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi. De acum înainte, nu mai mergi nicăieri fără mine.

– Refuz să mă las dusă de mânuță peste tot ca și cum aș fi un copil.

– Dacă ai fi un copil, te-aș culca peste genunchiul meu și ți-aș încinge fundul cu o bătaie cum scrie la carte, spuse Quinn, cu ochii cenușii împroșcând flăcări. Încă nu am renunțat complet la idee, așa că nu mă ispiti mai tare.

Singurul motiv pentru care îi dusese smaraldul lui Willie fusese pentru a-l proteja pe Quinn. De ce nu putea să aprecieze câtuși de puțin faptul că intențiile ei fuseseră bune?

– Nu ai încredere în mine.

– Încrederea nu are nici o legătură. Încerc să te protejez, gâsculiță mică. Vocea îi era aspră și guturală. În plus, încrederea se câștigă. Iar până în momentul de față tu nu ai făcut nimic să o obții.

Avea ceva tupeu să îi vorbească tocmai el despre încredere. Nu îi acordase ea prezumția de nevinovăție după ce avusese o viziune care îl înfățișase practic la fel de vinovat precum Cain?

Aproape că îi aruncă în față faptul că știa. Dar atunci ar fi fost nevoită să îi explice despre talentul ei special și cum „văzuse" acea întâmplare oribilă de la lac. Nu era pregătită să îi dezvăluie acea parte din ea.

Nu când el refuza să accepte și părțile pe care i le dezvăluise deja.

Quinn se ridică.

– Haide! Nu mai avem timp de irosit cu asta.

„O, da, hai să nu mai risipim timp pe ceva atât de lipsit de importanță precum ceea ce însemnăm unul pentru celălalt." Viola își mușcă limba pentru a nu lăsa cuvintele amare să îi zboare de pe buze.

– Avem treburi de rezolvat, spuse el.

– Cum ar fi?

– În continuare avem nevoie de locuri într-o trăsură de poștă care să ne ducă în teritoriile germane. Îi oferi mâna. Ea îl ignoră și se ridică fără ajutorul lui. Și cred că tu îți dorești în continuare bijuteria aceea de argint și jais, dacă nu cumva a fost doar un vicleșug pentru a putea să pleci de la hotel.

– Nu, eram ferm hotărâtă să trec pe la bijutier după ce îmi terminam treaba cu Willie, spuse ea țâfnoasă. Te bucuri de un renume pe care îl pot exploata, înțelegi?

Dacă Quinn era hotărât să creadă tot ce putea fi mai rău despre ea, pe Dumnezeu, avea să îi arate tot ce era mai rău.

Quinn o privi tăios.

– Da, înțeleg. Poate că pentru prima dată.

– Bun, să mergem atunci! Se ridică, împingându-și o șuviță de păr pe după ureche. Cel puțin nu va trebui să ne oprim pe la spițer.

– Oh?

– Nu vei avea nevoie de prezervative, spuse ea cu un zâmbet otrăvit. Nu vei avea la ce să le folosești.

Capitolul 19

Când se opriră la unul dintre primele hanuri de poștă în drum spre Hanovra, fură depășiți de echipajul și anturajul grandios al lui Lord Cowley. Trăgându-i de limbă pe servitori, Sanjay află că ambasadorul englez în Franța pornise să viziteze casa de Hanovra pentru a se întâlni cu emisari ai prințului Albert.

– E un indiciu convingător că am avut dreptate în privința faptului că diamantul va trece prin Hanovra, spuse Quinn.

Fu unul dintre puținele lucruri pe care le zise în cele câteva zile pe care el și Viola le petrecură zgâlțâiți pe drum în trăsura închisă. Peste noapte o lăsa pe Viola singură în camera pe care o închiria pentru ei la fiecare han de poștă, iar el dormea în salonul comun, alături de călătorii care erau prea săraci pentru a putea să-și permită o cameră doar a lor. Singura excepție fu când îl ajunseră din urmă pe ambasador în Cologne, iar întâmplarea făcu să se cazeze peste noapte în același han.

Atunci Quinn rămase în cameră cu Viola, însă își petrecu noaptea dormind pe o saltea de paie lângă prag, în loc de a i se alătura în pat. Viola avu parte de o noapte agitată, frustrarea făcând-o să strângă așternuturile în pumni, în timp ce răsuflarea calmă a lui Quinn o împiedică să adoarmă. Singura ei consolare fu faptul că a doua zi dimineață arăta și el la fel de istovit cum se simțea ea.

În timp ce așteptară să sosească Sanjay cu micul dejun, Viola îl privi în oglindă periindu-și părul. Quinn îi aruncă de mai multe ori câte o privire scurtă, dar își desprinse privirea de la ea de fiecare dată când Viola îl surprinse.

Îi spusese lui Quinn că refuza să intre într-o căsnicie dominată de o tăcere de moarte. Dar nu o putea suporta nici într-o falsă căsnicie.

– E din cauza lui Neville? întrebă ea în cele din urmă.

– Ce anume?

– Ți-ai petrecut noaptea în camera asta cu mine fiindcă știi că e și Neville Beauchamp la hanul acesta?

Quinn se încruntă și studie podeaua de scânduri dintre vârfurile cizmelor lui.

– Nu voiam să te sâcâie.

– Nu mă sâcâie. Nu i-aș permite să *mă sâcâie*. Nu prea ne avem la inimă unul pe celălalt. Se întoarse și își sprijini un braț peste spătarul drept al scaunului ei. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să ne fie de folos?

– Cum anume?

– Odată ce ajungem în Hanovra, ne va fi mult mai ușor să furăm diamantul dacă ne instalăm în același loc unde va sta și ambasadorul. Fără îndoială tot acolo se va opri și curierul ce aduce diamantul pentru a se întâlni cu oamenii prințului Albert. Dacă am fi cazați acolo, am putea să facem ceva cercetări înainte de a ne apuca de tâlhărie.

Se întoarse din nou spre oglindă, își strânse părul și îl răsuci într-un coc franțuzesc rapid. Înfigându-și o mână de ace de păr pentru a-l fixa, scoase câteva șuvițe și le lăsă să i se cârlionțeze pe lângă tâmple și în fața urechilor. Nu era cea mai reușită coafură, dar avea să fie suficient de bună.

– S-ar putea ca rangul și titlul tău să ne facă rost de o invitație la cină, spuse ea. Dar Neville ne-ar putea ajuta să locuim sub același acoperiș cu diamantul.

– Cu ce preț? întrebă el posac.

Ea îl privi mânioasă în oglindă.

– Nu intenționez să mă culc cu el în schimbul unei invitații la o petrecere privată, dacă la asta te referi.

Cât de ușuratică o credea!

– Nu la asta...

– Atunci la ce te-ai referit? se răsti ea.

– El te-a rănit o dată. Nu vreau să te știu îndatorată lui. Îl pune într-o poziție din care ar putea să te rănească din nou.

Ea se simți înduioșată, dar își înăbuși emoția. Dacă se lăsa sprijinită pe el prea mult, avea să ajungă să aibă nevoie de el, și nu își putea permite așa ceva. Nimeni nu mai încercase

să o protejeze, de la moartea tatălui ei. Nici vărul ei Jerome, noul conte. Și în nici un caz nu Neville. Dar Quinn, în mod evident, nu își dădea seama că o rănea neavând încredere în ea.

– Sunt femeie în toată firea, Quinn. Se întoarse din nou spre oglindă pentru a-și prinde noii cercei de argint și jais. Acum, că descoperise că exista o piatră prețioasă pe care o putea purta fără teamă, constată că îi plăceau bijuteriile. Sunt capabilă să am grijă de mine însămi.

El se aplecă și depuse un sărut blând într-o parte a gâtului ei. Viola nu găsi în ea forța de a se retrage. Răsuflarea lui caldă alunecă delicată peste pielea ei și i se strânse în spatele urechii.

– Dar dacă îmi doresc să am eu grijă de tine?

Dacă el putea ajunge să aibă nevoie de ea, ar fi fost chiar atât de rău să aibă și ea nevoie de el?

Cum Viola nu îi răspunse, Quinn o sărută din nou pe gât, întinzându-se să își încrucișeze brațele peste pieptul ei într-o îmbrățișare strânsă.

O, cât de mult îi lipsise căldura lui, tăria solidă a trupului lui. Întoarse capul, iar el îi captură buzele, așezându-și pieziș gura peste a ei într-un sărut umed și blând. Sărutul lui îi spuse că voia să îndrepte lucrurile între ei. Limba lui imploră iertare, plimbându-se jucăușă pe linia dintre buzele ei. Ea îi oferi iertarea, deschizându-și buzele și sugându-i ușor limba. Ridică mâinile pentru a-i cuprinde obrajii în palme.

Quinn îi descheie gulerul înalt, luând la rând nasturii din perle minuscule, până îi dezgoli partea de sus a sânilor. Apoi băgă mâna pe sub cămașa de corp și pe sub corsetul dantelat pentru a o revendica. Sfârcurile ei se întăriră dureros. Gemu în gura lui când el începu să îi descheie copcile din față ale corsetului cu cealaltă mână.

Trupul Violei lua din nou deciziile în locul ei. Deznodământul fusese dezastruos ultima dată, însă nu o lăsa sufletul să i se opună. În plus, Quinn nu era Neville.

-Ai niște degete foarte agile, domnule, spuse ea, când gurile li se despărțiră pentru o clipă. Poate ar trebui să te învăț misterele unei broaște cu sistem cilindric.

-Am în minte utilizări mai bune pentru ele în momentul de față.

Își argumentă vorbele eliberându-i ambii sâni și trecându-și degetele mari peste sfârcurile ei, în cercuri lente.

Viola se simți târâtă din nou în acel loc întunecat și fierbinte în care nu se aplica nici una dintre regulile normalității, însă, înainte de a-l lăsa să o ducă acolo, mai avea de lămurit ceva între ei. Îi acoperi mâinile cu ale ei pentru a le opri.

-Ai încredere în mine să mă lași să mă întâlnesc singură cu Neville atât cât va fi necesar pentru a obține o invitație pentru noi doi?

-Asta depinde. Se aplecă să depună un sărut pe sânul ei, răsucindu-și limba pe micul petic de piele dezgolită dintre degetele lor răsfirate. Mă lași să-ți scot acele de păr și să ți-l despletesc?

Ea înțelese exact la ce se referea.

-Nu avem mijloace de protecție.

-Există modalități de a ne oferi reciproc plăcere care nu necesită așa ceva, spuse el pe un ton senzual. Dă-mi voie să îți arăt, Viola. Ai încredere în mine în privința asta!

Ar fi avut încredere în el în legătură cu orice. Își scoase singură primul ac de păr, și o șuviță lungă îi căzu peste sânul stâng.

-Oricum nu mi-a ieșit prea bine coafura asta.

El zâmbi și îi scoase și restul acelor de păr. Îi netezi părul peste umeri.

-Arăta bine, dar îmi place mai mult când e desfăcut.

-Nu pot să îl port astfel în public.

Quinn i-l despleti complet, desfătându-și ochii cu pletele lungi și roșcate:

-Nu aș vrea ca părul tău să fie expus în public. Poți să mă acuzi de lăcomie, dar îmi place să fiu singurul care te vede astfel. O ridică și se apucă din nou să îi descheie nasturii și șireturile. Așa, când ești aranjată în public, pot să te privesc și să mi te imaginez cum ești cu adevărat.

– Deci crezi că știi cum sunt cu adevărat?

– Probabil că nu. Nu încă, se corectă el. Cât de mult poți să știi cu adevărat despre altcineva? Doar atât cât îți permite acea persoană să vezi.

„Sau cât de mult mi se arată când îți ating inelul cu pecete", își spuse ea vinovată. Fusese prima dată când își folosise intenționat talentul în felul acela, pentru a spiona pe cineva. Când punea mâna pe o nestemată, viziunea se producea oricum, nechemată, nedorită. Poate că acesta era și motivul pentru care imaginile de la lac fuseseră atât de înspăimântător de apropiate, motivul pentru care văzuse totul prin ochii lui Reggie înainte ca acesta să moară. Acum, că se gândea mai bine, ceea ce făcuse fusese o încălcare teribilă a intimității lui Quinn.

Și nu făcuse decât să își stârnească îndoieli și neîncredere.

– E nevoie de mult timp pentru a cunoaște o altă persoană, spuse ea.

Cu sau fără ajutor din partea amintirilor captive într-o piatră prețioasă.

– Dar eu sunt dispus să îmi ofer răgazul de a te cunoaște, Viola.

Când Sanjay bătu scurt la ușă câteva minute mai târziu, fu întâmpinat de mârâitul posac al lui Quinn și i se spuse să nu se obosească să le aducă o tavă cu micul dejun.

– Eu și doamna vom servi masa mai târziu.

Vocea lui Quinn era gâfâită, iar Sanjay auzi scârțâitul grăitor al unui cadru de pat.

– Cum dorești, sahib.

Prințul zâmbi. Îl întristase să vadă răceala dintre cei doi, mai ales de când își schimbase în bine părerea despre Lady Viola. Prietenul lui se lipise îndeajuns de mult de compania ei și bănuia că în acel moment Quinn tocmai se pregătea să se înfrupte din ea.

„Era și cazul, prietene", își spuse el, întorcându-se la bucătărie cu tava de mic dejun. „Era cazul de al naibii de mult timp deja."

*

Quinn își imaginase gura Violei pe bărbăția lui în repetate rânduri. Ea îi răsfățase acea parte a corpului cu câteva limbi și săruturi jucăușe, în timpul jocurilor lor amoroase din trecut, dar nu îl luase niciodată în gură.

Până acum.

Ceea ce își imaginase el nu putea nici măcar să se compare cu realitatea.

Lumea lui Quinn se dizolvă în umezeala caldă a gurii ei. Frecarea blândă a dinților ei pe capul mădularului lui, rotocoalele desenate de limba ei peste peticul mai aspru de piele care era atât de sensibil. Presiunea creată de gura ei. Saliva. Se îneca în ea și nu-i păsa câtuși de puțin.

Desigur, îi oferise și ei la fel de multă desfătare pe cât primea acum.

Insistase să se ocupe de plăcerea ei mai întâi. Ei bine, nu era perfect sincer, fiindcă plăcerea fusese de partea lui. Când o vedea adusă pe culmile unei dorințe dezlănțuite, se simțea și el dureros de viu.

Iar faptul că-i oferea extaz îi dădea și lui un motiv pentru a trăi.

Când ea își puse gura pe el fără ca el să i-o ceară, simți că avea să îi sară inima din piept.

Închise ochii, pentru a savura mai profund senzațiile delicioase, în tot acest timp prin minte trecându-i imagini cu Viola – cu întregul ei trup scânteind sub o peliculă subțire de sudoare, în timp ce gura îi era vlăguită de pasiune; felul în care sânii ei se ridicau spre tavan când își arcuia spatele; incredibila priveliște secretă a părților ei intime când își desfăcea picioarele, lăsându-și genunchii să atârne într-o parte și cealaltă, abandonându-se cu totul în mâinile lui.

Cât de mult semăna cu o floare, toată numai petale și tremurătoare. Cât de dulce fusese când îi dezmierdase cu limba scoica mică și umedă. Își rotise limba și o lăsase să intre adânc.

Când își apăsase dinții pe mica ei „perlă“, Viola ajunsese la orgasm, interiorul ei pulsând în jurul limbii lui în convulsii intense.

La această amintire el se simți stârnit.

Deschise ochii și o privi răsfățându-l cu limba. O făcea temeinic, precum o pisică superbă trecându-și limba peste toată lungimea mădularului lui. Scoase un sunet satisfăcut, ca și cum ar fi gustat ceva chiar mai bun decât o baghetă.

– Nu pot... să mă mai abțin... prea mult, o avertiză el.

Ea desenă un rotocol cu limba peste capul lui. Îi supse punctul dureros, continuând să ridice spre el ochii ei mari pentru a vedea ce efect avea asupra lui.

– Nu te abține.

Își puse mâinile pe mădularul lui și își lăsă gura să îi alunece deasupra, băgându-l cât de adânc putea. Apoi îi prinse scrotul în palmă, jucându-se cu boașele lui. Mușchii lui Quinn se contractară. Degetele ei coborâră ușor pentru a-i masa punctul aflat imediat dincolo de scrot.

Quinn închise ochii, și aproape că îi explodă capul.

Se goli în gura ei, pulsând. Când se stinse și ultima zvâcnire, ea se ridică în capul oaselor, purtând pe chip un zâmbet angelic complet surprinzător. Ceea ce îi făcuse era o întruchipare a desfrâului, dar Quinn savurase din plin acea experiență. Faptul că fusese acceptat pe deplin, că fusese dorit cu totul îi făcu inima să îi galopeze în piept drept reacție la gentilețea nejustificată cu care știuse ea să îl iubească.

– Ai avut dreptate, Quinn, șopti ea, întinzându-se peste el.

Quinn habar nu avea la ce se referea și, oricum, nu credea că era în stare să vorbească. Așa că depuse un sărut pe buzele ei și își simți propriul gust, moscat și sărat – și amestecat cu dulceața ei naturală.

Unde era linia de demarcație dintre ei doi? Nu o mai găsea. Deveniseră unul, într-o manieră mai fermă decât ar fi putut îndrăzni să spere vreodată.

Ea îl dezmierdă cu fața pe gât și oftă.

– Chiar nu avem nevoie de protecție, nu-i așa?

Capitolul 20

Hanovra era un oraș fermecător cu case cu paiantă înalte și străzi cu piatră cubică. Berăriile își produseseră propriile rețete de băuturi timp de trei sute de ani în umbra masivei *Marktkirche*, catedrala care păzise sufletele din oraș încă din anii 1400. Piața plină de viață era ticsită cu produse de la fermele din apropiere, precum și cu mărfuri mai exotice.

Orașul făcea parte de multă vreme din Liga Hanseatică, breasla medievală a negutătorilor. Mărfuri de pe mii de nave erau descărcate în Bremen și aduse în căruțe sau transportate cu bărcile pe râu până în inima plină de forfotă a Hanovrei.

Undeva în acel oraș frenetic Quinn și Viola trebuiau să își asigure o întâlnire întâmplătoare cu Neville Beauchamp, ciuma să-l ia!

– Eu tot zic că ne-ar prinde mai bine să dăm peste el la piață.

Quinn o conduse pe Viola pe o alee cu tufe de trandafiri, bobocii strânși ai acestora începând să se deschidă suficient cât să sugereze nuanța florii, dar nu și cât să umple aerul cu parfumul lor.

Quinn nu era imun în fața frumuseții naturale, dar nici nu o căuta anume. Grădinile Regale ale *Herrenhausen* erau frumoase și îngrijite, dar nu erau genul de loc pe care un bărbat ar fi ținut neapărat să îl viziteze, altfel decât având la braț o femeie. Însă faptul că era însoțit de Viola îl răsplătea pentru deranj.

– Ești sigură că Beauchamp o să își facă apariția pe aici?

– Sunt sigură. Cotiră pe după straturile de lalele și narcise, ale căror capete plecate își trăiau ultimele momente din ciclul de înflorire. Neville se crede un fel de botanist amator. Sanjay l-a urmărit azi-dimineață la piață. Neville se ocupa să facă rost de provizii suplimentare pentru anturajul ambasadorului, care să fie livrate la *schloss*-ul din Celle unde s-au instalat. Nu ar avea timp să stea la povești cu mine în timpul sarcinilor de serviciu.

– Beauchamp nu e chiar atât de harnic, spuse Quinn convins, dorindu-și ca Viola să nu fi vorbit la per tu cu individul. Cunoștea

bărbații de genul lui Neville Beauchamp, gudurându-se mereu pe lângă fustele femeilor, ca un câine căutând cea mai apropiată cățea în călduri. Și-ar face timp să stea la povești cu tine.

Ea îi zâmbi, interpretând afirmația lui posacă drept un fel de compliment la adresa ei. Quinn tânjea să depună un sărut pe colțul ridicat al gurii ei, dar ea îl avertizase deja să stea cuminte când el încercase mai devreme să o tragă în spatele unei tufe de liliac.

– Faptul că Neville face provizii pentru castel înseamnă că probabil intenționează să rămână o vreme în Celle. Ceea ce îmi spune că diamantul și emisarii prințului nu au ajuns încă. Deși sunt sigură că e teribil de ocupat, Neville nu va putea rezista prea mult tentației de a vizita Grădinile Regale.

Așa spera și Quinn. Cu cât reușea Viola să obțină mai repede acea întâlnire „întâmplătoare" cu individul și să facă rost de la el de o invitație de a se caza la *schloss*-ul în care stătea și ambasadorul, cu atât mai bine. Măruntaiele lui se încleștau la gândul că Viola trebuia să petreacă oricât de puțin timp cu Beauchamp, însă nu putea găsi nici un cusur în logica planului ei. Era perfect justificat să locuiască în același castel răcoros prin care avea să treacă și diamantul.

– O, uite-l, spuse Viola.

Neville coborî dintr-o șaretă închiriată, un mic vehicul cu aer sportiv care ar fi atras numeroase priviri în Hyde Park. Privirea lui se plimbă peste grădini cu la fel de multă bucurie precum un mâncăcios desfătându-și ochii cu un festin.

– E timpul ca „soțul" meu să se facă dispărut o vreme, spuse Viola, dându-i un cot.

Quinn o părăsi cu inima strânsă, lăsând-o singură pe cărare, și se retrase în spatele unui zid stufos de ierburi ornamentale. Deși el era perfect ascuns de frunzișul bogat, vedea destul de bine prin paravanul de verdeață.

„Deci așa se simte tigrul când își urmărește prada din iarba înaltă", își spuse Quinn, încruntându-se spre Beauchamp cu atâta intensitate, încât se miră că individul nu simțea fierbințeala violentă ce se revărsa din el. Dacă Neville se atingea de Viola chiar

și cu un fir de păr mai mult decât ar fi fost cuviincios, Quinn avea să sară pe el.

Nu că ar fi avut cu adevărat dreptul de a o proteja. Deși făcuseră dragoste de mai multe ori, într-un mod care îi dăduse lumea peste cap, încă îl durea faptul că ea îi refuzase cererea în căsătorie. Nu își dăduse seama atunci când îi făcuse propunerea că răspunsul ei era atât de important pentru el.

Nu își mai făcuse niciodată curaj de a aborda din nou subiectul. Nu când nu era sigur care ar fi fost răspunsul ei. Un al doilea refuz ar fi fost și ultimul. Se adăpostea în spatele pretinsei lor căsnicii, folosind-o ca pretext pentru a încerca să o împiedice să reia legătura cu fostul ei iubit.

Viola porni agale în direcția lui Neville, având grijă să își păstreze atenția asupra plantelor. Când ajunse suficient de aproape pentru a fi sigură că Beauchamp avea să o observe, se opri și își făcu languroasă vânt cu evantaiul.

– E cam prea pe față, nu crezi, fetițo? murmură Quinn. Nu e chiar atât de cald azi.

Însă mișcarea grațioasă a evantaiului fu de-ajuns pentru a atrage privirea lui Beauchamp asupra ei.

Neville o strigă și veni în grabă lângă ea. Quinn era prea departe pentru a le auzi conversația, însă putea desluși destul de limpede expresia pofticioasă de pe chipul bărbatului.

Acesta nu se mulțumi să stea lângă Viola. Se aplecă asupra ei. Ea reuși să păstreze o distanță discretă, însă fu nevoită să îl poarte printr-un dans delicat când porniră pe aleea pietruită.

Quinn se mută dintr-o ascunzătoare într-alta, având grijă să nu îi scape din ochi. Stomacul îi tresăltă. Se furișase cu mai multă stăpânire de sine de pe un afloriment pietros pe altul în încercarea de a evita localnicii afgani din pasul Khyber.

Beauchamp își duse posesiv o mână la scobitura spatelui Violei, pentru a o conduce spre un anumit tip de bujori care nici măcar nu înfloriseră încă. Îi luă mâna și își duse la buze degetele ei înmănușate.

Quinn scrâșni din dinți cu atâta forță, încât avu impresia că ar fi putut să-și crape o măsea. Își reaminti de ce era important

să recupereze Sângele Tigrului pentru poporul lui Sanjay. Încercă să regăsească furia de demult pe care i-o stârnise Doctrina Lipsei. Strigătele preoților îi răsunară în urechi, și știu că ar fi trebuit să se teamă pentru viața femeilor și a copiilor englezi nevinovați care locuiau în India, dacă nu reușea să ducă înapoi diamantul, potolind agitația oamenilor înainte ca aceasta să explodeze într-o răscoală în toată legea.

Însă nu reuși să o vadă decât pe Viola jucând un joc periculos cu un bărbat care o rănise o dată. Dacă încă nutrea sentimente tandre față de Beauchamp, inevitabil avea să sufere. Acesta își dovedise deja ticăloșia, dar, dacă ea era hotărâtă că îl voia, Quinn nu știa cum ar fi putut să îi protejeze inima.

Sau să își protejeze propria inimă, își dădu el seama tresărind. Gândul la ea împreună cu un alt bărbat îl făcea să-l usture ochii.

Viola lăsă să-i cadă batista, iar Beauchamp se aplecă să o ridice. Era semnalul stabilit. Făcuse rost de o invitație, iar Quinn putea acum să li se alăture.

Acesta se întoarse pe alee și porni vesel înspre ei cu o nonșalanță studiată.

–Ah, aici erai, draga mea. Îl salută pe Neville cu un gest scurt din cap. Beauchamp.

Neville îi răspunse cu un salut la fel de posac.

–Nu e minunat, dragule? gânguri Viola. Domnul Beauchamp ne-a invitat să stăm la castelul din Celle. Tot acolo se află și grupul de însoțitori ai ambasadorului, deci nu vom duce lipsă de conversații plăcute în engleză la cină.

Quinn știa că Neville se aștepta să spună ceva, așa că aruncă scrâșnind cuvintele:

–Al naibii de decent din partea ta, Beauchamp. Cu jaretul de porc și cârnații mă descurc. A conversa în germană mă depășește. Apoi ceva îl făcu să se întoarcă spre Viola. Ești sigură că vrei să ne mutăm de la hotelul nostru? În castele e atât de frig din cauza curentului, și nu aș vrea să răcești.

Ea îi aruncă o privire derutată.

– Firește, dragul meu. Cine nu și-ar dori să viziteze un loc atât de vechi și de fermecător? Chiar dacă e friguros, sunt sigură că un castel mustește pur și simplu de romantism.

Zâmbetul mieros al lui Neville confirmă că exact aceeași speranță o nutrea și el. Quinn își stăpâni impulsul de a-i șterge rânjetul de pe față cu un pumn, însă fu nevoie de un mare efort de voință.

Viola îi promise lui Neville că aveau să pornească spre castel chiar în după-amiaza aceea și își luă bun-rămas de la el. Quinn surprinse o scânteiere de potențială lăcomie în ochii lui Beauchamp când se aplecă să depună un sărut necuviincios de prelung pe mâna ei înmănușată.

Viola se îndepărtă la brațul lui Quinn, râzând și flecărind despre grădina plină de boboci, în cazul în care cineva i-ar fi urmărit cu curiozitate.

Însă Quinn nu se putu abține să nu se întrebe ce îi promisese Viola lui Neville în schimbul invitației la castel. Orgoliul îl împiedica să o întrebe.

Orice ar fi fost, urma să ia măsuri ca Viola să nu rămână niciodată suficient timp singură cu Beauchamp cât să își poată onora promisiunea.

Castelul din Celle se afla la câteva ore de mers cu trăsura de Hanovra, călătoria făcându-se pe drumuri denivelate care abia dacă erau puțin mai răsărite decât niște simple drumeaguri de căruță. Quinn admise că era posibil ca percepția lui să fie ușor influențată de dispoziția lui în general posacă, însă faptul că Viola era atât de veselă ca urmare a celor mai recente evenimente nu reușea cu nimic să îi atenueze neliniștea. Aceasta era aproape beată de fericire la gândul că avea să doarmă sub același acoperiș cu mizerabilul acela de Beauchamp.

– Neville a promis să ne facă un tur al castelului imediat ce ne instalăm, spuse ea, în timp ce trecură hurducăindu-se peste o bucată de drum deosebit de accidentată.

Lua-l-ar dracul pe Neville.

– Mergem acolo pentru diamant, nu pentru a admira peisajele, bombăni Quinn.

– Dacă știm cum și pe unde să ne deplasăm prin castel, ne va fi mult mai ușor să șterpelim nestemata odată ce ajunge. Neville ne asigură exact ceea ce ne trebuie. Își dădu ochii peste cap spre el. Ce te-a apucat, Quinn? Te porți ca un mare nătâng.

– Poate că m-am săturat să te tot aud ridicându-l în slăvi pe Neville. Nu face asta mânat de impulsuri nobile. E evident pentru oricine are ochi ce urmărește cu adevărat.

Ea își înclină capul spre el.

– Dacă nu aș ști că nu e cazul, aș crede că ești gelos.

– Pe el? Nu fi caraghioasă! Doar că nu înțeleg cum poți să suporți să îl mai vezi în ochi. Având în vedere trecutul tău cu individul.

Ea își împreună mâinile și se uită pe geamul trăsurii la câmpiile pe lângă care treceau, scânteind în verdele crud al primăverii.

– Deci asta e. *Tu* nu poți suporta trecutul meu cu el.

– Nu, e doar că...

– Corectează-mă dacă mă înșel, spuse ea pe un ton de gheață și strângându-și degetele până i se albiră încheieturile, dar eu am impresia foarte clară că nu sunt prima femeie pe care ai dus-o în patul tău.

– Nu, firește că nu, dar nu la asta mă...

– Deci un bărbat poate avea oricâte amante dorește, dar Dumnezeu s-o aibă în pază pe femeia care nu îi poate oferi fecioria ei când se culcă prima dată cu el, spuse ea cu buzele strânse.

– Nu asta e important pentru mine. Ce s-a întâmplat înainte să ne cunoaștem nu mă privește cu nimic. Ceea ce nu era tocmai adevărat. Era gelos pe orice bărbat care o privise vreodată cu interes, dar nu era cazul să îi spună și ei. Mă interesează doar să nu fii rănită acum. Viola, nu am să-ți reproșez niciodată trecutul tău.

Ea își îndreptă privirea spre el atunci, ochii ei căprui înotând în lacrimi.

– Dar dacă mi-l reproșez *eu*? spuse ea nefericită.

– Nu o face. O luă în brațe și o așeză în poala lui. Inima i se strânse în piept când ea acceptă bucuroasă îmbrățișarea. Te-ai

simți mai bine dacă ți-aș spune că mi-aș fi dorit ca și tu să fi fost prima mea femeie?

– Chiar ți-ai dori asta?

Surprinzător, era adevărat.

Se culcase cu câteva servitoare dornice în tinerețe. Avusese parte de o vară nebună când descoperise pentru prima dată miracolele pe care le putea înfăptui mădularul lui. Bărbăția lui nu îi lăsase nici o clipă de răgaz. De fiecare dată când vedea o talie curbată sau o gleznă subțire, doar o împreunare sălbatică sau câteva minute în spatele unui șopron, în compania propriei mâini, îi putuseră ușura tensiunea.

Odată ce își terminase școala plecase în India, unde deprinsese de la Padmaa controlul și aspectele de finețe ale amorului fizic. Acele întâlniri sexuale fuseseră studiate și ciudat de sterile. Aproape ca și cum ar fi fost un armăsar de prăsilă, învățat să presteze. În timpul sesiunilor lui cu acea curtezană indiană, avusese impresia că plutea în afara propriului trup, în timp ce ea îl dresase.

Cu Viola era altceva. Ea ajungea cumva înăuntrul lui și atingea acea parte din el pe care el era convins că nu ar fi putut nimeni altcineva să o suporte. Poate era fiindcă nu știa încă întregul adevăr.

O sărută pe tâmplă.

– Chiar mi-aș fi dorit să fi fost singura femeie din viața mea. Iar eu să fi fost singurul bărbat din a ta. Dar, cum nu putem face nimic în această privință, îți sugerez să uităm de asta.

– Am putea să ne prefacem, cred, spuse ea, clipind rapid pentru a nu lăsa lacrimile să se reverse din ochii ei prea luminoși. Am putea să ne prefacem că nu a mai existat nimeni altcineva pentru nici unul dintre noi.

– Am putea, consimți el.

Ea se cuibări mai strâns în îmbrățișarea lui, iar Quinn deveni brusc recunoscător pentru toate hârtoapele care îi zgâlțâiau în trăsură. Mădularul lui se ridică să întâlnească fesele ei moi, împingându-se prin lenjeria și pantalonii lui cu la fel de multă speranță erotică precum a celui mai necopt băiețandru.

– Deci, dacă am fi amândoi mai tineri și mai nestăpâniți și dornici să învățăm, spuse ea încet, ce am face în timpul unei călătorii lungi într-o trăsură închisă?

– În primul rând, aș spune că ar fi important să rămânem cât de cât îmbrăcați. În fond, nu se știe niciodată când s-ar putea opri trăsura, spuse Quinn, dezlegându-i panglica de sub bărbie și dându-i jos boneta de paie. Dar, dacă aș fi un tip mai tânăr, mai impetuos și dornic să învăț, aș muri de nerăbdare să îți văd sânii.

Ea îi zâmbi obraznică.

– Vrei să zici că acum nu mori de nerăbdare?

– Știi bine că nu e așa. Aș fi beat de fericire dacă i-ai expune tot timpul.

Dacă nu ar fi fost nimeni în afară de el să îi vadă, desigur.

Îi asedie gura cu a lui și începu să îi descheie nasturii de sidef ce îi coborau pe partea din față a corsajului. Gulerul înalt și strâmt se desfăcu, dezgolindu-i pielea palidă și moale a gâtului. Înaintă cu săruturi până la ușoara scobitură de la baza gâtului ei.

Ei i se tăie respirația când degetele lui continuară să descheie nasturii până îi dezgoli corsetul și delicata cămășuță de corp. Trase de funda ce ținea cămășuța închisă. Odată dezlegată, haina îi căzu de pe corp, dezvăluindu-i rotunjimile moi ale sânilor ridicându-se deasupra corsetului din oase de balenă.

– Ești superbă, murmură el, trecându-și buricele degetelor peste pielea ei mătăsoasă și dezmierdând adâncitura umbrită dintre sânii ei.

Ea își mușcă buza, dar nu făcu nici un efort de a se feri de privirea lui.

Quinn o fixă mai bine în poala lui, desfătând-o cu săruturi pe sâni și trăgând ușor de partea de sus a corsetului cu mâna lui liberă. Îi dezgoli un sfârc întărit și îi sprijini sânul pe marginea rigidă a corsetului. Apoi făcu la fel și cu celălalt, până ajunseră amândoi încadrați de serjul albastru al costumului ei de călătorie.

– Iată-vă!

Se aplecă pe spate să își studieze opera. Ciupi unul dintre mugurii trandafirii. Viola icni. Micul boboc de carne se ridică deasupra areolei de un roz mai închis, ca și cum ar fi implorat să fie din

nou atins cu nerușinare. Mădularul începu să îi pulseze când se imagină frecându-l în scobitura moale dintre sânii ei.

– Ai, fără îndoială, cel mai frumos piept din Anglia.

– Nu suntem în Anglia, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Aș fi spus din lumea întreagă, dar mă temeam că vei crede că exagerez ca să îmi lași mână liberă.

Se apleacă să îi prindă un sfârc între dinți și mușcă ușor. Ea lăsă să-i scape un geamăt involuntar.

– Consideră că ai mână liberă, Quinn.

Capitolul 21

Întregul ei corp vibra de nerăbdare. Sfârcurile o dureau, iar când Quinn le ciupi, tresări violent în fața fiorului de dorință care o străbătu din cap până în picioare. Nu îi mai păsa că se purta șocant de ușuratic.

Ca o desfrânată, la drept vorbind.

Tot ce conta era gura lui Quinn pe pielea ei, răsuflarea lui ridicându-i firicele de păr de pe ceafă, mâinile lui abile cântând pe trupul ei asemenea celui mai fin virtuoz.

Balenele corsetului o împungeau sub sâni într-un loc sensibil. Durerea vagă fu însă îngropată sub torentul de senzații care se revărsă peste ea din simplul motiv că avea sânii dezgoliți, iar Quinn aproape că îi adora.

Cât de teribil de nerușinat era să se închipuie umblând cu ei pe afară tot timpul.

Quinn îi băgase acea idee în cap, dar Viola constată că gândul de a rămâne cu sânii dezgoliți în timp ce își vedea de activitățile ei de zi cu zi era o perspectivă ispititoare cât timp el îi sugea și îi lingea.

– Cum ar fi să călăresc un cal cu sânii dezgoliți? murmură ea.

– Ai fi năucitoare. O amazoană în plin atac – Quinn îi eliberă sfârcurile suficient cât să rostească acele cuvinte –, cu razele

soarelui sărutându-te pe pieptul în mișcare și cu vântul biciuindu-ți sfârcurile.

Își încolăci limba peste bobocul tare de carne și își revărsă răsuflarea caldă peste carnea ei tensionată pentru a-i demonstra. Ea se înfioră de încântare.

– Dar dacă aș ieși la plimbare prin Hyde Park cu farmecele mele astfel expuse?

– Ai face senzație în foarte scurt timp. Râse. Ar crește brusc traficul de toate felurile. Cine știe? Poate că ai da startul unei noi mode, dar ar trebui să îți aranjezi umbrela de soare astfel încât să îți umbrească pieptul, ca nu cumva să se acopere de pistrui nedoriți.

– Îți displac pistruii?

– Am spus o prostie. O sărută pe gât și îi dezmierdă lobul urechii cu nasul, în timp ce îi răsuci un sfârc între degetul mare și cel arătător. Ea simți o umezeală caldă între coapse. Dacă sânii *tăi* ar fi pistruiați, sunt sigur că ar fi la fel de atractivi. În scurt timp, cele mai de seamă doamne din înalta societate și-ar purta toate sânii decorați cu pete, chiar dacă ar fi nevoite să și-i deseneze în fiecare dimineață cu bucăți de cărbune.

Ea chicoti la cuvintele lui.

– Cât de teribil de scandalizată ar fi croitoreasa mea dacă i-aș cere să îmi modifice garderoba astfel încât să îmi dezgolească în permanență sânii.

– Caută-ți o croitoreasă franceză, o sfătui el sobru. Francezii sunt, în tot ceea ce ține de plăcerile trupului, cu mult mai deschiși la minte și mai greu de șocat.

Își plecă apoi capul pentru a-i răsfăța din nou sânul cu un torent de atenții. Viola se chinui să își stăpânească zvâcnirea dintre coapse. Dacă Quinn o învățase ceva, era că amânarea era soră cu încântarea, iar ei îi făcea plăcere acea discuție prostească de amorezi.

– Dar poate nu e nevoie să îmi dezgolesc sânii în întregime, sugeră ea, arcuindu-se spre gura lui.

El supse până o auzi scoțând un mic scâncet neajutorat.

– Vorbind în numele bărbaților din specia mea, nu pot să susțin nimic mai puțin radical decât dezgolirea în întregime a pieptului tău. Îi prinse sânul în palmă și îi ciupi sfârcul, tachinându-l și chinuindu-l până se ridică într-un vârf dureros. Devin din ce în ce mai atașat de conceptul vestimentar al unui corsaj deschis.

Coloana tare de carne ce i se apăsa pe fund era o dovadă solidă a atașamentului său.

– Dar dacă decolteul rochiei mele ar fi pur și simplu croit puțin mai jos? Își desenă cu degetul mare conturul ambilor sâni, trecând pe sub sfârcuri. Doar atât de jos cât să fim siguri că îmi expune sfârcurile deasupra unei spume de dantelă?

Quinn îi întâlni privirea, iar din ochii lui cenușii ca furtuna țâșniră flăcări întunecate.

– Ce vulpoaică mică începi să devii!

– Și ție îți plac vulpoaicele?

– Chiar mai mult decât aerul pe care îl respir.

Își înclină capul și îi supse din nou sfârcul. Carnea dintre coapsele ei începu să zvâcnească în ritmul unui răpăit de tobă.

– Sau eventual sfârcurile mele ar putea fi vizibile doar din anumite unghiuri, și astfel aș putea să mă prefac a nu fi conștientă de senzațiile pe care le provoc.

– Cât de atent din partea ta, doamna mea, spuse Quinn, băgând mâna pe sub fustele ei și croindu-și drum printre straturile de jupoane. E generos din partea ta să mă avertizezi din timp asupra obrăzniciei tale înnăscute.

Mâna lui îi găsi genunchiul și îi alunecă în sus pe coapsă. Picioarele ei se depărtară ușor din proprie voință. Își apăsă buzele pe creștetul capului lui, căci el se aplecase să îi acopere din nou pieptul cu săruturi.

– Obrăznicia mea nu e înnăscută. Trebuie să accepți că ești parțial răspunzător, spuse ea cu răsuflarea tăiată când degetele lui găsiră deschizătura din partea de jos a combinezonului ei. Tu mă faci...

Quinn înălță capul și o privi concentrat în timp ce începu să dezmierde ca un amant priceput ridicătura ei fierbinte de carne.

Era atât de alunecoasă și de umedă, încât degetele lui se strecurară între picioarele ei cu o ușurință languroasă.

– Ce anume te fac? vru el să știe.

– Să simt lucruri scandaloase, mărturisi ea, dându-și capul pe spate cu un oftat. El depuse un șir de săruturi pe gâtul ei, iar plăcerea o făcu să se înfioare din cap până în picioare, în timp ce buricele degetelor lui i se strecurau printre pliurile sexului. Să gândesc lucruri scandaloase.

– Cum ar fi?

Desenă un cerc în jurul micului ei punct sensibil, care se ridicase spre atingerea lui, mișcându-se înnebunitor de încet.

Ea își forță gura să articuleze cuvintele, însă dezmierdările lui făceau ca gândurile să devină din ce în ce mai greu de formulat.

– Mă imaginez într-o ținută de gală. Mă înclin într-o reverență adâncă în fața ambasadorului, sfârcurile trandafirii ale sânilor mei făcându-i cu ochiul, cu o nerușinare senină.

Degetele lui Quinn își accelerară ritmul și măriră presiunea exact unde avea ea nevoie să îl simtă. Totul în interiorul ei se contractă, pregătindu-se de eliberare.

– Fără îndoială surpriza l-ar face să își scape monoclul din ochiul urduros, dar eu nici măcar nu aș roși.

– Diavolițo, murmură el, ca și cum ar fi fost un alint.

Quinn își strecură un deget în ea pentru a-i dezmierda pereții interiori umezi și alunecoși, în timp ce degetul lui mare continuă să o frece în punctul sensibil.

– Sfârcurile mele s-ar ocupa să roșească în locul meu, spuse ea, împingându-și pelvisul spre mâna lui exploratoare. Țipă când Quinn îi mușcă unul dintre mugurii trandafirii și tari. Viola se pierdu într-un ocean de flăcări, frecare și dorință orbitoare. Se lăsă pradă unei căderi spiralate, ajungând la un pas de climax, cu gândurile aproape destrămate de dorință, însă Quinn părea să savureze ideile ei obraznice, așa că merse mai departe. Pulsez sub privirea oripilată... excitată... șocată... a tuturor... celor din încăpere.

– A tuturor, repetă Quinn. Mâna lui se opri, iar el își îndreptă spatele. Fața îi împietrise. A tuturor precum Beauchamp, adică.

Viola își înăbuși un hohot de plâns. Fusese atât de aproape.

– Nu, nu am vrut... Quinn, nu e nimic... eu doar...

Corpul ei țipa la el, implorându-l să o termine, dar știa că el nu putea să îl audă. Se clătina pe buza prăpastiei, incapabil să rămână unde era, dar nici să cadă dincolo de ea. O lacrimă de frustrare îi alunecă pe obraz, și îi simți gustul sărat când ajunse în colțul gurii. Quinn depuse un sărut în acel punct unde pielea fină se întâlnea cu intimitatea umedă a buzelor ei.

Apoi îi prinse sexul în palmă, iar presiunea fermă fu tot ce avu nevoie pentru a se prăbuși în prăpastie. Pulsă în palma lui, în timp ce se făcu țăndări pe dinăuntru. El îi strânse capul la piept cu mâna lui liberă, murmurându-i alinturi grăbite într-o limbă pe care ea nu o înțelegea, în timp ce trupul i se cutremură sub forța climaxului.

Când se liniști, Quinn o ținu în continuare la piept, legănând-o în ritm cu mișcările trăsurii. Răsuflarea unuia se potrivi cu a celuilalt.

– Sunt un măgar, spuse el în cele din urmă, rupând tăcerea.

Ea ridică atunci capul pentru a putea să îl privească în ochi.

– Nu că te-aș contrazice, dar de ce crezi *tu* asta?

– Tu te bucurai de o mică fantezie nevinovată, iar eu ți-am distrus-o.

Ea ridică un umăr într-un gest de indiferență, iar buzele i se curbară într-un zâmbet.

– Nu a fost complet distrusă.

– Nu-mi place să împart cu alții, iubire. Nu pot suporta gândul ca altcineva să te vadă astfel, altcineva să te țină în brațe în timp ce...

Ea îi cuprinse obrajii în palme.

– Nimeni nu m-a mai făcut vreodată să simt lucrurile pe care le-ai stârnit tu în mine, Quinn.

– Cu adevărat?

– Cu adevărat.

Trăsura încetini. Viola coborî din poala lui Quinn și aruncă o privire pe geam prin deschizătura draperiei, descoperind somnorosul sătuc Celle. Trăsura lor înaintă greoi pe aleile înguste,

reușind cu dificultate să treacă mai departe. La cât de încet mergeau, Viola ar fi putut să smulgă un buchet mic de flori din ghivecele ferestrelor pe lângă care treceau dacă ar fi dorit.

Dincolo de mănunchiul de case cu acoperiș de stuf, se înălța impunător un castel văruit pe dinafară, de un alb orbitor.

– Aproape am ajuns, spuse ea, acoperindu-i umflătura dintre coapse cu palma ei. Îmi pare rău să te las atât de nesatisfăcut.

– Nu sunt nesatisfăcut. Prefer să mă gândesc la starea mea actuală ca fiind plină de speranță.

Mințea, firește, dar o făcea într-o manieră atât de fermecătoare, încât Viola nu se putu abține să nu îi zâmbească.

– Speranța e o calitate bună la un bărbat.

– Atunci am să mă străduiesc să mi-o păstrez, spuse el cu un zâmbet obraznic. Dar, fiindcă aproape am ajuns, trebuie să îți rearanjăm ținuta. Oricât ar fi de delicios pentru mine să mă bucur de sânii tăi goi, nu vreau să le ofer această plăcere și altora.

Quinn o voia doar pentru el. Nu era tocmai o declarație de dragoste eternă, dar cuvintele lui o înduioșară oricum.

El îi strecură sânii înapoi în corset și îi legă cămășuța de corp. Viola tocmai își încheia ultimul nasture de la gât și își lega la loc panglica bonetei, când trăsura se opri cu un huruit.

Quinn deschise portiera și o ajută să coboare. Șanțul de apărare fusese astupat, așa că nu aveau de traversat nici un pod mobil. Intraseră deja în curtea centrală și se opriseră în mijlocul incintei definite de zidul exterior, un vast teren de paradă înconjurat de primul rând de ziduri ale castelului. Un grup destul de numeros de soldați din Hessa patrulau pe meterezele zidului exterior și păzeau turnurile din fiecare dintre cele patru colțuri. Un bubuit răsunător îi spuse Violei că bariera-ghilotină fusese coborâtă în urma lor.

– Iată-vă! Neville ieși pe una dintre numeroasele uși care dădeau spre curtea interioară și veni în grabă spre ei flancat de doi lachei în livrea. Pocni din degete, iar servitorii descărcară bagajele lui Quinn și ale Violei. Bine ați venit în Celle!

Viola zâmbi și înclină din cap în semn de mulțumire. După manifestarea de gelozie a lui Quinn, nu voia să toarne gaz pe foc printr-o exprimare mai călduroasă a recunoștinței.

– Nu v-ați adus și servitorul indian? o întrebă Neville pe Viola.

– Sanjay e în Hanovra, așteptând o telegramă de la unul dintre prietenii mei din regiment, spuse Quinn, smulgându-i Violei ocazia de a-i răspunde lui Neville.

Ea își înăbuși iritarea stârnită de maniera lui autoritară.

– Telegrama a întârziat și aproape că ne-am amânat venirea în Celle din acest motiv, îi spuse ea lui Neville. Dar ne bucurăm acum că am venit.

Cam o dată la trei zile Quinn primea o *tar* de la un anume locotenent Worthington, cu vești despre ce se mai petrecea în India. Locotenentul nu trimisese ultima misivă la data stabilită, iar Viola bănuia că acest lucru stârnise îngrijorarea lui Quinn, deși acesta nu mai adăugă nimic pe această temă, ci se mulțumi doar să explice lipsa prietenului său:

– Servitorul meu ni se va alătura de îndată ce ridică telegrama sosită de la Delhi.

Neville își curbă ușor o buză.

– Încă îți retrăiești zilele de glorie din Superbul Orient? Ei bine, s-ar putea să te intereseze să afli că așteptăm cât de curând vizita unui individ venit direct din India. Poate că domnul Chesterton va reuși să îți satisfacă nevoia de vești de pe tărâmuri exotice.

Viola și Quinn schimbară o privire rapidă. Pe baza viziunii pe care i-o oferise rubinul din biroul ambasadorului, Viola fusese sigură că diamantul avea să fie trimis prin Hanovra. Acum era și Quinn convins de asta.

– Între timp, sunt sigur că putem găsi un valet pentru tine, domnul meu, spuse Neville. Și o servitoare pentru tine, Lady Ashford. Pe aici, vă rog, și am să vă conduc la camerele voastre.

– Camere? spuse Quinn. Eu și doamna ne aflăm în luna de miere, Beauchamp. O singură cameră ne va fi de-ajuns.

–Chiar ținând cont că ați făcut recent nunta, nu e deloc de bonton ca un soț să locuiască în aceeași cameră cu soția sa aici la Celle, spuse Neville încruntându-se.

Quinn își puse posesiv o mână pe talia Violei și o trase mai aproape.

–Ai impresia că mă interesează cât de puțin ce anume e de bonton?

Viola îi aruncă lui Neville o privire rugătoare. Ultimul lucru de care avea nevoie era să izbucnească o nouă bătaie.

–Cum dorești, spuse Neville pe un ton împietrit. Pe aici, vă rog!

Coridoarele interioare ale castelului păstrau frigul mai eficient decât o cameră frigorifică. Aerul înghețat se revărsa din pereții goi de piatră și din podele. Se strecură sub rochia Violei și se furișă indecent pe pulpele ei. Dinții amenințau să înceapă să îi clănțănească pe când urcară cel de-al treilea set de trepte ce duceau la camerele de oaspeți.

–Aceasta este camera ta, doamna mea, spuse Neville, deschizând una dintre ușile grele de scânduri care se desprindeau din coridorul înghețat.

Camera era inundată de razele soarelui, căci obloanele fuseseră deschise larg spre curtea interioară de la picioarele lor. Patul era încastrat în perete, în stil teuton, înconjurat de draperii care să îl ferească de aerul rece al nopții. Lacheii le aduseră bagajele în cameră și le lăsară acolo, urmând a fi deschise mai târziu de către valet și de servitoare. Erau o jumătate de duzină de cutii de pălării, precum și valizele ei și un cufăr de dimensiuni considerabile. Acestea conțineau doar garderoba ei. Viola fu ușor surprinsă de cât de mult acumulase la capitolul bunuri lumești de când își unise forțele cu Quinn.

–Camera e puțin cam mică. A fost gândită pentru un singur oaspete și într-o vreme când oamenii erau mult mai mici de statură. Multe dintre camerele private sunt la fel de micuțe. Neville îi aruncă o privire lui Quinn. Camera pe care o alesesem pentru tine avea tavanul mai înalt, Ashford, în caz că te răzgândești în privința dormitului la comun.

– Prea puțin probabil.

Quinn își dezgoli dinții într-un zâmbet sălbatic.

– Camera asta e foarte frumoasă. Mulțumesc, spuse Viola, dezlegându-și boneta. Ne vom instala foarte comod aici.

Din fericire, o sobă acoperită cu plăci de teracotă albastre era plasată într-un colț al camerei ce le fusese rezervată. Cineva făcuse un mic foc în ea, iar aerul din încăpere avea o temperatură confortabilă comparativ cu cel de pe hol. Un fotoliu comod era scăldat de raza de soare ce se revărsa pe fereastră. Lângă acesta, pe o masă mică, se afla o vază Delft ce conținea lalele proaspăt tăiate.

Inima Violei tresări ușor. Neville își amintise cât de mult îi plăceau lalelele.

– Acum poate ai dori un tur al castelului?

Neville îi adresă sugestia ei, ignorându-l intenționat pe Quinn.

– Nu tocmai, interveni Quinn. Am făcut cale lungă în după-amiaza asta. Cred că ne-ar prinde bine un pui de somn înainte de cină. La ce oră e cina, dacă tot veni vorba?

Privirea pe care i-o aruncă Neville cu ochii mijiți se apropia foarte mult de una de furie fățișă.

– La nouă fix. Ținuta este de gală.

– Foarte bine. Atunci, ocupă-te să ni se aducă apă pentru baie în jur de ora șapte, dacă ești amabil. Quinn căscă larg și își întinse brațele, umplând spațiul mic și atingând ușor tavanul jos cu vârfurile degetelor lui întinse. Poți să pleci, Beauchamp.

Neville se întoarse spre Viola.

– Mai dorești ceva?

– Un paravan pentru îmbrăcat ar fi drăguț, spuse ea.

– Dar deloc necesar, adăugă Quinn, începând să își descheie propriul guler. Îi aruncă Violei un rânjet obraznic. Suntem în luna de miere, știi.

Neville se lăsă într-o plecăciune adâncă în fața Violei și se mulțumi să dea vag din cap undeva în direcția lui Quinn. Apoi se răsuci pe călcâie și ieși cu pași mari, urmat de lachei.

– Chiar trebuia să faci asta? întrebă Viola odată ce Neville dispăru.

– Ce anume să fac?

– Să îi răsucești cuțitul în rană pomenind despre luna noastră de miere. Omul are și el sentimente.

– Și nici unul dintre acele sentimente nu e nobil, te asigur. Quinn se dezbrăcă de jachetă. Mișelul s-a folosit o dată de tine și ar face-o din nou cât ai clipi dacă l-ai încuraja cât de puțin.

– Unii ar putea spune că și *tu* te folosești de mine.

– Eu mă folosesc de tine? Ei! Se așeză și își scoase cizmele, întinzându-și picioarele lungi. Din câte țin eu minte, doar unul din noi a fost nevoit să se mulțumească doar cu speranța pe drum încoace.

– Nu la asta mă refeream, se răsti ea. A naibii să fie dacă avea să îi mai dea de acum înainte motive să spere. Nu mă forțezi să fac o tâlhărie?

Iritarea dispăru subit de pe chipul lui.

– Nu am să te forțez să faci nimic din ce nu vrei. Ai întotdeauna de ales, Viola.

Vocea lui gravă și mătăsoasă se revărsă asupra ei, dar ea nu lăsă ca acea voce joasă să îi facă genunchii să tremure.

– Nu mi-ai dat de ales când am pornit în aventura asta.

– Nu, nu ți-am dat. Se ridică și se duse la pat pentru a-i testa tăria. Dar, la drept vorbind, când am hotărât să îl capturez pe Hoțul de Bijuterii din Mayfair, mă așteptam să fie bărbat.

– La cât de des tot pomenești despre asta, chiar am impresia că ești dezamăgit.

Privirea lui fierbinte făcu să sfârâie aerul din încăpere când se îndreptă asupra ei.

– Știi bine că nu e așa.

Ea refuză să se lase sedusă de dorința din ochii lui.

– Pentru o tăvăleală scurtă eu aș...

Un val brusc de greață îi străbătu tot corpul și aproape se îndoi de mijloc. Chiar și așa, fu nevoită să își încleșteze mâinile pe spătarul fotoliului pentru a nu cădea la podea.

Apoi o auzi, o vibrație gravă aflată la limita cea mai îndepărtată a sunetului. Reverberă în pieptul ei. Înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât.

– Viola, ce e? Quinn ajunse lângă ea într-o fracțiune de secundă. Ți-e rău?

Ea își șterse pe fustă mâinile năclăite de sudoare. Deși îi fusese frig cu nici cinci minute în urmă, o picătură de transpirație îi alunecă acum fierbinte pe șira spinării.

Zumzetul grav continuă, pulsând lent. Răsună cu ecou în capul ei, înfigându-se tot mai adânc în mintea ei cu fiecare notă stridentă și greoaie.

– Auzi? întrebă ea în șoaptă.

Se auziră tropot de copite și huruit de roți pe pavajul din curtea interioară de sub ei.

– Se pare că a mai sosit o trăsură, spuse Quinn.

– Nu. Nu la asta mă refer, zise Viola, prăbușindu-se în fotoliu. Își miji ochii, dar se împotrivi întunericului ce o trăgea spre el, inspirând gâtuit. E diamantul.

– Sângele Tigrului?

– Da, icni ea. E aici.

Capitolul 22

Quinn o luă pe sus și o duse la pat. Viola nu putu decât să geamă. Obrajii îi erau încinși de pete stacojii. Își puse mâna pe frunte, apoi își smulse degetele de pe ea.

– Arzi de febră.

Simțind un fior de panică urcându-i în măruntaie, fugi la lavoar și turnă apă pe un prosop pentru a i-l întinde peste frunte. Dar asta nu o ajută.

– Nu, nu-mi trebuie..., murmură ea, smulgând prosopul și lăsându-l să cadă la podea.

Lacrimile îi șiroiau din colțurile ochilor, dar nu părea să fie conștientă de ele.

– Mă duc după un doctor.

Dădu să plece, dar ea îl înșfăcă de încheietură, strângându-l surprinzător de tare.

– Nu, fără doc...

Unul din ochii ei devenise aproape negru, pupila fiind complet dilatată. Celălalt era sticlos, cu pupila nu mai mare decât un vârf de ac. Irișii îi erau palizi, lipsiți de viață. În loc de culoarea lor căpruie intensă, căpătaseră o nuanță bolnăvicioasă de un verde-cenușiu. Quinn se temu că Viola nu vedea nimic.

– Jais. Argint, scânci ea. Adu-le!

– Liniștește-te, iubire! Voi avea grijă de tine. Cu siguranță au un doctor aici.

Quinn își spuse că probabil delira.

Dumnezeule, cum se întâmplase totul? Cu o clipă în urmă fusese turbată de furie și pe deplin hotărâtă să se certe cu el. Apoi i se făcuse rău atât de brusc, încât Quinn se temuse că avea să o piardă de la o răsuflare întretăiată la următoarea.

– Jais. Argint, spuse ea scrâșnind din dinți. Un mic mușchi din antebrațul ei îi zvâcni involuntar pe sub piele. Te rog!

Quinn își dădu seama că își voia nenorocitele de bijuterii. Nu înțelegea la ce ar fi putut să o ajute, dar îi era teamă să plece de lângă ea cât să iasă pe coridorul cavernos și să strige după un doctor. Îi scotoci prin valiză după setul cu pietre negre.

– Poftim, iubire! I le împinse în mâini. Văzuse o mulțime de oameni murind în anii în care fusese soldat, împotrivindu-se până la ultima suflare chemării inevitabile a întunericului suprem. Dintr-un motiv pe care nu îl putea identifica, Viola ajunsese pe neașteptate la marginea acelui hău imens. Aluneca de lângă el centimetru cu centimetru, iar el era neputincios. Nu putea să facă nimic în afară de a-i oferi bijuteriile pe care i le ceruse. Sunt chiar aici.

Viola nu făcu nici o încercare de a și le pune. Se mulțumi să strângă jaisul între sâni, precum un talisman împotriva răului.

Sub privirea lui Quinn cuta adâncă de încruntare dintre sprâncenele ei se relaxă. Întregul ei corp se detensionă, mușchii descleștându-se, și inspiră adânc și lent. Închise ochii și își lăsă capul să îi cadă fără vlagă într-o parte.

– Viola, nu! Fu străbătut de un fior de alarmă când îi cuprinse obrazul în palmă. Febra violentă se risipise. Pielea îi era nefiresc de rece când i-o atinse. Rămâi cu mine!

Pieptul ei se ridică și coborî de câteva ori în respirații măsurate. Apoi deschise ochii. Spre surprinderea și ușurarea lui, erau normali. Pupilele erau amândouă de aceeași mărime, iar în irișii căprui scânteiau din nou fire de auriu.

Viola ridică privirea spre el și îi zâmbi slab.

– Dumnezeule bun, ce ai pățit, Viola?

Buzele ei se strânseră laolaltă pentru o clipă, ca și cum ar fi încercat să țină în frâu cuvinte pe care nu voia să le rostească. Apoi șopti:

– Nu e nimic. Începe să îmi treacă.

– Cum să nu fie nimic, pe toți dracii?! Ce ți-a provocat această... această criză?

– Te rog nu striga!

Închise din nou ochii și își duse o mână la tâmplă.

Quinn își regretă instantaneu izbucnirea. Luă prosopul aruncat pe podea, îl udă din nou și îl puse pe fruntea ei. Ea nu îl dădu la o parte. Quinn traversă încăperea și smuci frânghia clopoțelului pentru a cere să li se servească niște ceai. Când se întoarse la căpătâiul Violei, aceasta încerca să își închidă la încheietură una dintre brățări, fără prea mult succes. Restul bijuteriilor încă se odihneau între sânii ei.

– Ajută-mă cu asta! Vocea îi era răgușită ca și cum ar fi țipat o oră întreagă. Te rog!

Nu păruse să îi placă vreodată prea mult bijuteriile, dar era în mod cert hotărâtă să le poarte acum. Quinn o ajută să își pună ambele seturi de brățară cu inel. Apoi o sprijini în capul oaselor și îi prinse la ceafă colierul de argint și jais. Degetele ei își făcură de lucru cu șirul de nasturi al corsajului.

– Să atingă. Trebuie... să atingă, murmură ea incoerent.

Răsuflarea ei păru să devină mai calmă după ce bijuteria de argint și jais fu întinsă peste pielea ei dezgolită.

– Și cerceii.

Vocea îi părea aproape normală, însă Quinn insistă să se culce după ce îi prinse câte un cercel pe fiecare lob.

Camerista sosi cu ceaiul. Quinn o ajută pe Viola să se ridice în capul oaselor și îi duse la buze o ceașcă aburindă din care ea sorbi.

– Lady Ashford nu se simte bine, îi spuse el cameristei. Te rog ocupă-te să ni se aducă cina pe o tavă, aici în cameră, când se va servi.

– Nu, spuse Viola cu surprinzător de multă forță, apoi îi luă ceașca din mână. Voi fi mai bine până atunci. Sincer. Deja mă simt mai întremată.

Quinn arcui o sprânceană spre ea, însă Viola părea neînduplecată. El își retrase porunca dată cameristei, care plecă făcând o reverență.

– Ai de gând să îmi spui ce se petrece? o întrebă el pe Viola de îndată ce ușa se închise în urma fustelor de culoare închisă ale cameristei.

Ea oftă.

– Nu știu. M-am trezit din senin... copleșită de greață. Își îngropă din nou nasul în ceașca de ceai. Drumul cu trăsura a fost lung și plin de hurducături, să știi.

Quinn nu mai văzuse niciodată un drum cu trăsura, cu hurducături sau fără, care să aibă drept consecințe apariția fulgerătoare a unei febre sau modificarea pupilelor într-o manieră care s-ar fi potrivit mai degrabă unui consumator înrăit de opiu. Însă nici nu credea că ar fi fost bine pentru Viola să încerce să o contrazică. Era mulțumit că golise ceașca și se întinsese înapoi să se odihnească. În câteva clipe alunecă într-un somn liniștit, cu pleoapele tresărind și cu răsuflarea ritmică și profundă.

„E diamantul", spusese ea, chiar înainte de a cădea în ghearele acelei maladii înspăimântătoare. Sanjay afirmase de la bun început că Sângele Tigrului era o nestemată puternică și răuvoitoare, că răul din ea era capabil să se elibereze și să rănească oamenii. Quinn nu îl crezuse nici măcar pentru o clipă.

Dar începea să se răzgândească în această privință.

Cum rămânea cu insistența ei bruscă de a purta bijuteriile? Sanjay îi băgase în cap ideea presupuselor proprietăți protectoare ale argintului și jaisului. Prietenul lui ar fi putut jura pe ele, însă Quinn îi ignorase afirmațiile, considerându-le simple superstiții orientale, genul de inepții pe care Imperiul Britanic considera că era de datoria lui să le înăbușe ori de câte ori era posibil.

Inepție sau nu, simptomele alarmante ale Violei se calmaseră când își pusese bijuteria cu pietre negre. Ea știa mai mult despre acel episod decât era dispusă să spună, era convins de acest lucru. Quinn intenționa să insiste să îi explice mai în detaliu odată ce se simțea îndeajuns de întremată pentru o ciondăneală.

Quinn își trase fotoliul lângă pat și o privi dormind. Îl înspăimântase atât de rău gândul că ar fi putut să o piardă, încât nu mai îndrăznea acum să-și ia ochii de la ea.

Viola își sprijini degetele pe brațul lui Quinn când acesta o conduse jos la cină. El era îmbrăcat în uniforma de gală, scânteind de panglici și medalii, arătând răpitor și periculos în același timp. Era chipeș ca un diavol, dar Viola se strădui să nu se lase distrasă de el. Știa că diamantul era prin apropiere și avea nevoie să își păstreze judecata limpede.

Ieșiseră din cameră lăsându-și o rezervă generoasă de timp, căci Quinn voia ca ea să se miște încet. Viola îi era recunoscătoare pentru grijă, dar se simțea mult mai bine.

Nici în ruptul capului nu acceptase să își dea jos bijuteriile de argint și jais. Le purtase chiar și când făcuse baie. O barieră protectoare se întinsese peste ea când strânsese pentru prima dată la piept bucățile de jais. Scutul reușise să împingă deoparte întunericul ce încercase să se furișeze asupra ei. Era conștientă că încălca mai multe reguli de modă ieșind în societate fără mănuși, dar acum, că își purta toate bijuteriile de argint și jais direct pe piele, se simțea aproape normal.

Cu excepția pulsației grave pe care o auzea din când în când de cealaltă parte a scutului invizibil de argint.

Baaghh kaa kkhuun era încă acolo, în continuare conștient de prezența ei și în continuare testând rezistența zidurilor

ei de apărare. Proximitatea diamantului roșu nu părea să aibă nici un efect vizibil asupra lui Quinn. Viola nu putea decât să presupună că talentul ei special o făcea susceptibilă la puterea și la spiritul malefic al nestematei.

La etajul doi ajunseră într-o galerie cu picturi în ulei. Mari duci, prinți și regi ai Hanovrei din generațiile trecute vegheau cu un aer arogant, peste nasurile regale și impunătoare, pașii simplilor muritori care le vizitau castelul de vară din Celle. În calitate de supusă a Maiestății Sale Regina Victoria, Viola se întrebă cum de nu se afla nici o femeie printre capetele înalte din grandiosul hol.

Se opri în fața unei mici vitrine acoperite cu sticlă.

– În sfârșit. O femeie.

Catifeaua bleumarin conținea o miniatură a unei tinere doamne destul de șterse. Deși chipul acesteia nu ar fi putut fi considerat frumos, zâmbetul ei era contagios.

Iar corsajul femeii avea o croială atât de decoltată, încât pe deasupra dantelei se întrezăreau două sfârcuri roz.

Quinn râse și se apropie să îi șoptească la ureche:

– Îți împărtășește preferințele în materie de modă.

Viola îl plesni cu evantaiul drept pedeapsă că îi amintise de acea fantezie excesiv de obraznică.

– Eu nu aș umbla efectiv cu sânii dezgoliți, să știi.

– Păcat!

Ea îl plesni din nou.

– Imaginează-ți cum ar fi să pozez pentru o astfel de pictură, spuse ea, gândul făcându-i propriile sfârcuri să se întărească.

Răsuflarea caldă a lui Quinn îi alunecă delicat pe ureche.

– Mă străduiesc să nu mi te închipui făcând asta, de teamă că mă vei lovi din nou.

Viola se întoarse spre el, iar Quinn o prinse în brațe. Chiar și prin straturile de material ale rochiei și ale jupoanelor, îi simți bărbăția întărită apăsându-se pe abdomenul ei.

– Vrei să încerci să ghicești ce altceva îmi imaginez? întrebă el.

Ea îi zâmbi.

– Quinn, ești teribil!

– Ah, spui asta doar ca să mă faci să mă simt bine.

Ea își legănă ușor șoldurile înspre el.

– Cred, domnule, că te simți destul de bine și fără ajutor din partea mea.

– Ba mă ajuți mult. Zâmbi larg. Indiferent dacă îți dai sau nu seama.

Cineva își drese vocea la capătul îndepărtat al holului, iar Viola țâșni de lângă Quinn cu un aer vinovat. Apoi își aminti că în ochii lumii el era soțul ei și nu era nevoie să se poarte ca și cum ar fi fost surprinși într-o situație compromițătoare. Se întoarse sfioasă lângă el și își aruncă privirea pe coridor. În cadrul ușii stătea Neville.

– Văd că ați descoperit prințesa tristă, spuse el, pornind spre ei.

– Mie nu mi se pare tristă. Quinn coborî privirea spre miniatura obraznică, zâmbind apreciativ. Mi se pare chiar... veselă, la drept vorbind.

Viola își înfipse cotul în coastele lui și șuieră:

– Fii cuminte!

Cizmele lucioase ale lui Neville tropăiră pe podeaua de lemn când se apropie.

– Te asigur, Maiestatea Sa Prințesa Caroline Matilda a avut o viață foarte tragică. E întotdeauna regretabil când cineva născut într-o familie atât de nobilă ajunge să decadă atât de mult.

Neville îi aruncă Violei o privire cu subînțeles, iar aceasta se întrebă dacă nu cumva se referea subtil la situația în care se trezise ea după moartea tatălui ei. În fond, situația ei financiară proastă fusese motivul pentru care Neville renunțase la ea. Iritarea o străbătu ca o gheară pe șira spinării, și decise că, data viitoare când Quinn avea să fie tentat să îl strângă de gât pe Neville, ea să nu mai intervină.

– Caroline Matilda a fost membră a familiei regale britanice și regină a Danemarcei după ce s-a căsătorit cu Maiestatea Sa Christian al VII-lea, continuă Neville. A fost exilată aici la Celle în ultimii ani de viață – până la moartea ei neașteptată, la vârsta de douăzeci și patru de ani.

–Chiar așa? Viola coborî din nou privirea spre pictură, care probabil fusese realizată către sfârșitul scurtei vieți a reginei. Pare atât de plină de viață, încât aproape că te-ai aștepta să o auzi râzând. De ce a fost exilată?

–A fost infidelă în căsnicie. A avut o aventură cu doctorul soțului ei, spuse Neville cu un aer de superioritate satisfăcută.

–Oh. Viola studie din nou micul portret. Caroline Matilda părea ușor obraznică, având sfârcurile dezgolite, dar nu complet malefică. Nu era ceva ieșit din comun ca o prințesă să aibă o aventură amoroasă, însă așa ceva era întotdeauna condamnat de toată lumea. Puritatea genealogiei însemna totul când era vorba despre succesiunea la tron, în fond. Dar, dacă soțul ei fusese bolnav, situația ei fusese cu atât mai sumbră.

–Și boala soțului ei era mortală?

–Nu, a fost pur și simplu țicnit, spuse Neville. Absolut nebun de legat, se spune.

Viola ridică din umeri. Englezii erau obișnuiți cu regi nebuni. Prințesele nestatornice și imorale erau, în mod evident, o altă poveste.

Chiar și așa, Viola nu se putu abține să nu simtă compasiune pentru tânăra plină de vitalitate căreia îi fusese aruncată în cârcă o căsnicie sortită eșecului. Orice femeie care poza pentru un portret atât de sumar îmbrăcată nu părea genul care să se lipsească de plăcerile vieții doar pentru că rangul cu care se născuse o obligase să devină soția unui nebun.

–Dacă regele era țicnit, mă mir chiar și că a descoperit aventura reginei, spuse Quinn.

–Sunt sigur că s-a găsit cineva care să îl informeze. Nu poți trece cu vederea o insultă la adresa Coroanei, știi? Neville îi aruncă Violei o privire întrebătoare. Dar, dacă o femeie nu primește deloc plăcere de la soțul ei, mi-e imposibil să o condamn dacă apelează la altcineva pentru a se consola. La drept vorbind, ar fi o datorie de onoare pentru bărbat să primească entuziast o astfel de femeie aflată la ananghie.

Viola simți trupul lui Quinn tensionându-se lângă al ei în fața acelei invitații atât de puțin voalate.

– Soții seamănă oarecum cu regii în această privință, Beauchamp. Tind să nu închidă ochii la insulte dacă cineva le deranjează soția, spuse Quinn pe un ton tăios.

– Vom întârzia la cină dacă mai zăbovim mult, interveni Viola, trăgându-l pe Quinn de braț. Constat că sunt teribil de flămândă. Domnule Beauchamp, vrei te rog să ne conduci în sala de mese?

– Pe aici, atunci. Neville porni înaintea lor. După cină, am organizat un spectacol oferit de o trupă de actori în teatrul castelului.

Neville rămase lângă Viola, prezentându-i pe soții Ashford celorlalți nobili cazați la castel când aceștia se strânseră în salon așteptând să fie anunțată cina. Viola făcu atunci cunoștință cu o ducesă văduvă austriacă, cu un văr din Hanovra al prințului Albert și cu un francez beat care se împiedică încercând să se încline deasupra mâinii ei și care se prezentă ca fiind *Comte de Foix*.

Pentru prima dată după câteva sute de ani, englezii încheiaseră o alianță incertă cu francezii, însă animozitățile vechi se stingeau greu. Contele îi spuse zgomotos lui Neville că era „un englez neghiob și caraghios" și că, dacă englezii s-ar fi mulțumit să rămână pe partea lor din Canalul Mânecii, lumea ar fi fost un loc mult mai bun.

– Însă, *cherie*, spuse de Foix, încercând pentru a doua oară o plecăciune înflorită deasupra mâinii Violei, nu am absolut nimic împotrivă ca englezii să ne trimită femeile lor, atâta vreme cât sunt la fel de atrăgătoare ca tine.

– Francezii nu au avut nimic împotrivă nici ca soldații noștri să lupte alături de ei la Sevastopol, spuse Quinn.

Chiar dacă își făcuse stagiul militar în India, urmărise cu un interes deosebit bătăliile din Crimeea.

– Ah! Lord Ashford, înțeleg că ești, asemenea mie, un bărbat de acțiune. Pe tine te vom primi cu dragă inimă. Începu apoi să bâiguie ininteligibil, și părea să fi uitat că se afla în regatul Hanovrei, nu al Franței, ceea ce însemna că nu era în situația de a primi pe nimeni cu dragă inimă. Doar politicienilor voștri plângăcioși le opunem rezistență.

– În această privință suntem perfect de acord, spuse Quinn.

– Lady Ashford. Neville se întoarse la ei, urmat de un bărbat masiv ca un urs. Îți amintești, poate, că am pomenit despre un domn care s-a întors recent din India. Lord și Lady Ashford, pot să vi-l prezint pe domnul Henry Chesterton, baronet, proaspăt sosit din Peshawar, Delhi și Bombay?

În timp ce Quinn se lansă într-o conversație politicoasă cu baronetul, discutând despre timpul petrecut pe subcontinent, Viola își simți stomacul întorcându-i-se pe dos. Domnul Chesterton pe care îl văzuse ea în viziunea trimisă de rubin fusese un bărbat mărunt și cu început de chelie.

Acest bărbat se bucura de o coamă bogată de păr castaniu, ușor lățos în dreptul urechilor și având clar nevoie să fie tuns dacă voia să creeze impresia de bărbat îngrijit. Era la fel de înalt precum Quinn și îl depășea ușor în greutate cu zece sau poate chiar douăzeci de kilograme.

Dincolo de zumzetul conversațiilor multiple și de clinchetul paharelor, Viola auzi murmurul pulsației grave a diamantului. Era mai aproape. Adevăratul Sânge al Tigrului se afla undeva în Schloss Celle, probabil ascuns asupra bărbatului pe care îl avea în fața ochilor. Era sigură de acest lucru.

Însă gentlemanul din fața ei *nu* era adevăratul domn Chesterton.

Și de acest lucru era sigură.

Capitolul 23

Schloss Celle nu fusese niciodată folosit ca fortăreață militară, în ciuda prezenței deosebit de vizibile a gărzilor care patrulau în incinta acestuia. Servea drept un fel de palat de vară pentru membrii casei de Hanovra și numeroasele generații de duci care îl revendicaseră începând cu secolul zece.

Cum nu exista o gazdă propriu-zisă care să locuiască acolo, Lord Cowley își asumă acest rol și se așeză în capul mesei lungi. Neville organizase locurile astfel încât să stea exact în fața Violei.

În cea mai mare parte a timpului, aceasta își concentră atenția asupra farfuriilor ei. Quinn lâncezea la capătul mesei, între mama în vârstă a unui baron care, conform acesteia, „avea nevoie de o soție" și o tânără *contessa* frivolă care chicotea aproape constant și vorbea doar în spaniolă.

În stânga Violei fusese așezat apaticul baron din Sussex, a cărui mamă îl purtase peste tot făcând paradă cu el ca și cum ar fi fost un taur tânăr și nobil adus la târg. Acesta se crispa de fiecare dată când îi auzea glasul dinspre capătul îndepărtat al mesei, ridicându-i în slăvi virtuțile.

– Va trebui să o ierți pe mama mea, îi spuse el Violei, pe un ton blând. Am încercat să îi explic faptul că o soție și o familie mi-ar distrage atenția de la studiul meu asupra persanei antice, dar ea rămâne neînduplecată. Baronul oftă. Intențiile ei sunt incredibil de bune.

– Bine am auzit, domnule? Nu te interesează *les femmes*? întrebă contele francez beat din dreapta Violei, aplecându-se peste ea pentru a i se adresa baronului.

– Nu, pur și simplu viața mea decurge acum așa cum îmi place, fără a include o soție.

Contele de Foix ridică din umeri și i se adresă Violei într-o șoaptă teatrală ce răsună în întreaga încăpere la fel de puternic precum vocea stridentă a mamei baronului:

– *Vraiment*, probabil a decis că îi ajunge o singură femeie care să-i spună când să se pișe, ei?

Neville îndreptă spre conte o privire mânioasă.

– Domnul meu, sunt și doamne de față. Fii bun și păzește-ți limba!

De Foix râse zgomotos.

– Nu înțeleg ce ți se pare atât de amuzant, ripostă Neville.

– S-a întâmplat ceva mai mult decât incredibil, răspunse contele. Un englez a îndrăznit să-i spună unui francez ce să facă cu propria limbă când e și o doamnă prin preajmă. Crede-mă, limba nu trebuie ținută sub pază. Are numeroase alte utilizări plăcute pe care un englez, în mod evident, nu le cunoaște.

Neville făcu o față ca și cum tocmai ar fi înghițit o bucată stricată de hering. Viola își duse șervetul la buze pentru a-și masca zâmbetul.

Tensiunea se risipi puțin când majordomul și lacheii aduseră desertul, iar o servitoare atrăgătoare le distrase atenția bărbaților în timp ce turnă în farfurii crema întărită. Viola devoră și ultimele firimituri din tarta ei cu mere caldă, întrebându-se când aveau să poată ea și Quinn să scotocească prin Schloss Celle în căutarea diamantului. Judecând după zumzăitul grav al pietrei, știa că era undeva pe aproape. Îl putea găsi ghidându-se după sunet dacă nu exista nimic altceva care să îi distragă atenția.

Și dacă își purta bijuteriile protectoare de argint și jais. Cumva, avea să fie nevoită să găsească o explicație acceptabilă, astfel încât Quinn să o lase să le poarte chiar și în somn. Până în momentul de față, fusese prea îngrijorat de starea ei pentru a o sâcâi cu întrebări, dar, pe măsură ce începea să își revină, știa că situația avea să se schimbe.

Contele de Foix îi întrerupse gândurile când tulbură întreaga adunare cu o nouă izbucnire de om beat:

– Tu, de acolo, domnule Chesterton. Contele flutură o batistă dantelată spre bărbatul așezat lângă Lord Cowley. Ai la tine nestemata adusă pentru regina voastră engleză, nu-i așa?

Toate conversațiile amuțiră instantaneu.

– *Quelle*? Nu încercați să îmi faceți mutre de oameni șocați. Contele își întinse mâinile în fața lui într-un gest clasic de galez. Haideți! Știm cu toții că bărbatul acesta are asupra lui o nestemată fabuloasă destinată colecției regale a reginei engleze, *n'est ce pas?*

– Dacă nu știam, am aflat acum, spuse Neville scrâșnind din dinți.

– *Alors*, ne aflăm cu toții aici pentru a-i aștepta pe oamenii prințului vostru, care urmează să îl însoțească la traversarea canalului, *non*? spuse contele de Foix. Dar eu mă gândesc că nu s-ar întâmpla nimic rău dacă Monsieur Chesterton ni l-ar arăta și nouă aici, în siguranța castelului din Celle.

Violei îi trecu prin minte că vorbirea contelui fusese mult mai puțin împleticită acum decât înainte. Ochii lui întunecați scânteiau și îi trădau concentrarea. Nu era atât de beat pe cât păruse.

– Nu vom mai vedea niciodată nu diamant roșu atât de faimos, spuse de Foix. Ne refuzi plăcerea de a-i arunca doar o scurtă privire?

Domnul Chesterton îndreptă o privire furioasă către francez, însă Lord Cowley își puse o mână pe antebrațul lui.

– Cred, domnule, că nestemata pe care o transporți va fi în siguranță în această companie, spuse ambasadorul.

Bărbatul bombăni, dar scoase o mică tabacheră de argint dintr-un buzunar interior al vestei sale. Viola decise că era al naibii de inteligent din partea lui să păstreze *Baaghh kaa kkhuun* într-o tabacheră – o ascunzătoare banală pentru ceva atât de fabulos de valoros. Când deschise cutia, zumzăitul grav deveni mai puternic, dar rămase totuși suportabil. Viola era în siguranță în spatele armurii ei de argint și jais.

Domnul Chesterton scoase un pătrat de pânză din buzunar și îl folosi pentru a lua în mână diamantul roșu fără a-l atinge direct.

„El știe", își spuse Viola. „El înțelege puterea diamantului *Baaghh kaa kkhuun*. Și o respectă."

Observă totodată că domnul Chesterton purta pe degetul mic un inel de argint tern, încrustat cu o piatră neagră.

„Probabil e și el sensibil la pietre prețioase", își dădu ea seama. Își dorise adesea să poată discuta cu cineva despre talentul ei special, dar nu mai cunoscuse nici o altă persoană care să aibă aceeași abilitate neobișnuită. O singură privire spre trăsăturile aspre ale domnului Chesterton îi fu de-ajuns pentru a-și da seama că acesta nu era omul în fața căruia să își poată deschide sufletul.

Mișcându-se extrem de atent, domnul Chesterton împinse batista pe care se afla diamantul către ducesa austriacă din stânga lui.

– O, vai! E atât de neobișnuit, spuse ea într-o engleză cu accent pronunțat, atingând piatra roșie. Bijuteria asta îmi stârnește furnicături pe braț.

Bărbații preferară să treacă diamantul de la unul la celălalt evitând să îl atingă, nedorindu-și, evident, să simtă și ei furnicături, însă fiecare femeie se simți ispitită să își treacă vârful unui deget peste suprafața tăiată în formă de trandafir. Când contele împinse batista cu nestemata în fața ei, Viola fu ferm hotărâtă să i-o dea direct baronului obsedat de persană.

Apoi piatra începu să îi vorbească.

Nu spuse nici un cuvânt pe care să îl poată desluși, însă glasul ei era în mod cert o chemare. Nu detectă nici durere, nici amenințare în ea. Doar o unduire fascinantă, pe un ton grav, melodios. Căldură. Lumină. Plăcere. Când ridică mâna spre diamant, sunetul crescu în intensitate.

Începu să o dezmierde, învăluind-o în timbrul ei huruitor precum mângâierile unui amant. Viola simți vibrațiile urcându-i pe braț chiar înainte ca vârful degetului ei să atingă suprafața diamantului. Se revărsară peste pielea ei, strecurându-i-se pe sub rochie și ciupindu-i sfârcurile până se ridicară dureros. Valurile se năpustiră în jos, inundându-i carnea dintre picioare cu senzații nerușinate.

Tot ce se afla în jurul ei în încăpere păli.

Cineva gemu. Posibil să fi fost chiar ea.

Quinn o strigă pe nume, însă Viola nu ar fi putut să își împiedice palma să coboare peste diamant la fel cum nu ar fi putut nici să își oprească bătăile inimii.

Și, deloc întâmplător, gestul ei fu exact ceea ce își dorea *Baaghh kaa kkhuun* de la ea.

– Viola! Viola! Quinn ar fi sărit peste masă dacă ar fi crezut că putea astfel să ajungă mai repede lângă ea. Îl îmbrânci pe contele francez până în celălalt capăt al încăperii. Dă-te la o parte!

Viola zăcea grămadă pe podea, prăbușindu-se sub ochii lui precum o marionetă ale cărei sfori fuseseră tăiate. Ochii îi erau deschiși, dar nu vedea nimic, iar fața îi era palidă ca pergamentul. Corpul îi era moale și fără vlagă, cu excepția unui pumn strâns încleștat. Quinn smulse diamantul blestemat dintre degetele

ei îndoite și îl trânti înapoi pe masă, fără a-i păsa unde ajungea nenorocita de piatră.

Viola trase chinuit aer în piept și clipi de trei ori. Quinn o strânse la piept. Ea scânci:

– Plecăm. Trebuie să plecăm. Departe.

Quinn o ridică în brațe. Viola tremura violent.

– Să trimită cineva după un doctor care să o îngrijească pe soția mea.

Ieși cu pași mari din încăpere și urcă scările sărind câte două trepte deodată până ajunseră în camera lor. În clipa când o întinse în pat, Viola se oprise din tremurat, dar răsuflarea îi era în continuare sacadată și tremurătoare. Quinn aprinse lumânarea de pe noptieră, iar lumina acesteia pâlpâi nesigură peste chipul ei tras.

Neville dădu buzna înăuntru, târând după el un bărbat care pretinse că e medicul ambasadorului. De data aceasta, Quinn se bucură să îl vadă pe Beauchamp.

Doctorul verifică răsuflarea Violei cu o oglindă pe care i-o ținu în fața nărilor. Spre ușurarea lui, aceasta se aburi. Își lipi urechea de pieptul ei.

– Cumva, soția dumneavoastră e însărcinată, domnul meu? întrebă doctorul.

Quinn clipi surprins.

– Nu știu. Nu suntem împreună de mult timp.

– Nici nu durează mult, spuse doctorul cu un zâmbet pieziș.

– Ar putea asta să o facă să...

Nu avea cuvinte să descrie scena bizară la care tocmai fusese martor. Era ca și cum ar fi fost copleșită de diamant, ca și cum acesta ar fi *posedat-o*, iar ea nu avusese forța să-i reziste.

– Femeile care sunt însărcinate fac tot felul de lucruri ciudate, spuse doctorul. Le-am văzut uneori pe unele leșinând pe neașteptate.

– Nu puteți să o ajutați?

– Nu am spus asta.

Doctorul se întinse spre una din mâinile Violei, dar femeia și-o retrase.

– Ce e în neregulă aici?

Quinn îi luă mâna, iar ea îi dădu voie să îi desfacă degetele strânse.

Mijlocul palmei ei era roșu și plin de bășici în jurul unei arsuri având aproximativ aceeași mărime ca diamantul.

– S-a ars cumva și fără îndoială asta i-a declanșat vreo umoare nefastă. Medicul scotoci prin geanta lui și scoase un set de ace cu sânge închegat pe ele. Lăsatul de sânge ajută întotdeauna corpul să se calmeze.

– Nu, spuse Viola fără vlagă, adăpostindu-și mâna. Nici măcar nu mă doare. Fără lăsat de sânge, Quinn, te rog!

– Ai auzit ce-a spus doamna, zise el. Unul dintre prietenii lui din India era chirurg militar și un om foarte pretențios în materie de igienă a bisturielor și a acelor sale. Lui Quinn i se păru logic să nu amestece sângele Violei cu rămășițele bolnavilor pe care îi tratase în trecut medicul. Ce altceva putem face, doctore?

– Presupun că aș putea să îi prepar un purgativ, dacă doamna va binevoi să îmi asculte sfaturile, spuse el arogant. În fond, Lord Cowley are încredere în mine fără să clipească.

– Înseamnă că probabil îi plac oalele de noapte mai mult decât mie, spuse Viola, întorcându-se pe o parte pentru a nu mai fi cu fața spre doctor. Am nevoie de odihnă, atâta tot.

– Hmm! E evident că nu are nevoie de un medic, din moment ce e capabilă să se diagnosticheze singură. Aveți aici un unguent pentru mâna ei dacă vă va lăsa să îl folosiți. Bărbatul îi dădu lui Quinn un borcănel, își puse instrumentele la loc și își închise geanta cu o pocnitură de om jignit. Însă Lady Ashford va trebui să își găsească singură odihna. Eu nu asigur cântece de leagăn. Și nici laudanum, dacă asta încearcă să obțină. Se apelează prea mult la opiate, în opinia mea.

Quinn era de acord cu el în această privință. Pierduse câțiva prieteni în fumul speluncilor unde se fuma opiu. Îi scoase pe doctor și pe Neville pe ușă, apoi se întoarse și se așeză cu un șold pe marginea patului.

– Viola, ce ți s-a întâmplat?

– Pleacă!

Vocea îi era puternică și plină de venin. Deși încerca să îl alunge, încăpățânarea ei îi mai atenuă din temeri.

– Nu până nu îmi spui. Ceva te-a făcut să te îmbolnăvești. Vreau să știu ce s-a întâmplat. Crezi că s-ar putea ca doctorul să aibă dreptate?

– Prea puțin probabil.

– Deci nu crezi că s-ar putea să fii... grea?

– Nu. N-ai de ce să îți faci griji în privința asta. Tocmai mi-a ve... Se opri la timp, înainte de a face o gafă. Ei bine, în mod cert nu sunt însărcinată.

Quinn fu surprins să simtă un junghi de dezamăgire. Dacă ar fi fost însărcinată, i-ar fi asigurat un pretext pentru a reveni cu cererea în căsătorie.

– Se întâmplă... sau ție ți se întâmplă frecvent să leșini când te lovește boala femeiască?

– Nu. Asta nu e ceva pe care să fiu dispusă să-l discut.

– Atunci ce e? întrebă el, cu o notă de frustrare în voce. Cum pot să te ajut dacă refuzi să îmi spui ce ți se întâmplă?

Ea se întoarse spre el și îl privi, cu ochii limpezi, chiar dacă puțin prea strălucitori. Obrajii îi erau trandafirii de sănătate.

– Vei crede că locul meu e la un ospiciu de nebuni.

El îi zâmbi.

– Deja cred asta jumătate de timp, deci nu ai nimic de pierdut.

Ea își acoperi gura cu mâna pentru o clipă, sprâncenele împreunându-i-se într-o expresie de mâhnire.

– Dar nu am mai spus nimănui.

– Ți-am dat motive să ai încredere în mine?

Ea încuviință din cap lent. Quinn se aplecă peste ea și îi cuprinse obrazul în palmă.

– Ai încredere în mine și cu asta.

Ea își înghiți nodul din gât.

– Când eram copil, adoram să privesc inelele, colierele și cerceii mamei mele, dar nu aveam niciodată voie să ating vreunul dintre ele. Așa că eu și sora mea ne făceam lănțișoare din margarete și ne confecționam pandantive în formă de nod al lui Solomon din șuvițe din propriul păr. Când am împlinit opt ani, tatăl meu mi-a

făcut cadou prima mea bijuterie adevărată. Un inel cu adular. Piatra mea norocoasă din naștere.

Quinn se bucură că tatăl ei fusese atent la dorințele ei, dar nu își putea imagina ce legătură avea acea poveste cu leșinul ei de la cină. Însă își spuse că era mai bine să intre în jocul ei, pentru a o face să vorbească în continuare.

– Probabil ai fost foarte fericită.

Ea clătină din cap.

– L-am aruncat în fântână și le-am spus părinților mei că nu știam unde îl pierdusem.

– De ce?

– Fiindcă nu puteam dormi.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Adularul nu înceta nici o clipă să îmi șoptească.

Capitolul 24

Viola își acoperi fața cu ambele mâini.

– Gata, vezi? Crezi că sunt țicnită. O văd în ochii tăi.

– Nu, nu cred asta. Își întipări pe chip o mască impasibilă. Viola îi spusese deja că sora ei era dusă. Poate că nebunia se moștenea într-adevăr în familia ei și fusese și ea lovită de o formă mai ușoară a acesteia. Cel puțin, spera el, că era ușoară. Ce – se opri, dorindu-și să-și aleagă cu grijă cuvintele, ca ea să continue să îi spună ce avea pe suflet –, ce anume ți-a spus adularul?

Ea arcui o sprânceană spre el.

– Doar nu-ți închipui că pietrele prețioase vorbesc în engleză, nu?

– Nu, firește că nu. Ce... naivitate din partea mea! Îi luă mâna care suferise arsura și o mângâie pe dosul acesteia. În ce limbă vorbesc?

– Nu știu, spuse ea oftând. Nu e o limbă omenească. Doar sunete, vibrații, țipete uneori. Fiecare piatră e diferită.

Exista o oarecare logică în acea nebunie. Dacă tot auzea voci, cel puțin acestea nu o încurajau să se arunce pe fereastră sau să își ciopârțească familia.

– Așa îmi pot da seama dacă o piatră prețioasă e autentică. Cele false sunt mute. Jaisul e singura piatră pe care o pot îndura oricât de mult.

– Nu e foarte vorbăreață?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Jaisul nu face decât să vibreze discret. E chiar destul de plăcut.

Foarte logic. Povestea ei aproape că putea părea adevărată, chiar dacă era prea extravagantă pentru a fi luată în serios.

– Să înțeleg că Sângele Tigrului ți-a vorbit în seara asta?

– Da, dar am fost în stare să îndur sunetul, fiindcă jaisul și argintul au redus din intensitatea vocii diamantului. În după-amiaza asta mi s-a făcut rău fiindcă am auzit sosirea nestematei și nu îmi purtam scutul.

Povestea ei începea să aibă logică. Într-adevăr, își revenise după acel episod bizar de febră bruscă imediat ce își pusese bijuteriile cu jais.

– Unu-zero pentru inepții, murmură el în barbă.

Din fericire, ea nu păru să îl audă.

– De obicei trebuie să ating o piatră pentru a o auzi, dar Sângele Tigrului e foarte puternic.

Exista un cusur evident în povestea ei.

– Mai multe dintre doamnele prezente la cină au atins diamantul. Nimeni altcineva dintre cei aflați la masa aceea nu a leșinat.

– Încep să cred că e oarecum ca alergia la polen. Unii pot lucra în grădină toată ziua fără a suferi consecințe neplăcute, alții se trezesc cu ochii înroșiți și cu nasurile curgându-le la simpla vedere a unei plante cu flori. Nimeni altcineva de la masa aceea nu era sensibil la nestemate, spuse Viola. Cu excepția contelui de Foix, poate. El este cel care a insistat să îl vadă, în fond. Probabil l-a simțit că era pe aproape. Și, desigur, domnul Chesterton. Acesta a avut grijă să nu atingă piatra direct și poartă

și el un inel cu jais și argint. Atâta că... nu e cu adevărat domnul Chesterton.

–Atunci cine e?

Quinn simți o durere în piept. Povestea ei devenea din ce în ce mai ilogică.

–Nu știu, dar nu e acel domn Chesterton pe care mi l-a arătat rubinul din Paris.

Stomacul lui Quinn se întoarse pe dos. Viola era mai bolnavă decât crezuse el inițial.

–Pe care ți l-a *arătat* rubinul?

–Dacă păstrez contactul cu o piatră prețioasă îndeajuns de mult timp, aceasta îmi proiectează o viziune. Se ridică în capul oaselor, ca pentru a da mai multă greutate cuvintelor ei. Rubinul pe care aproape l-am șterpelit din biroul ambasadorului mi-a arătat adevăratul diamant roșu și pe curierul care îl transporta. Am văzut că Sângele Tigrului avea să fie adus prin Hanovra, deși la vremea aceea nu puteam să-ți spun. Mă gândeam că nu mă vei crede.

–Închipuie-ți!

Violei îi scăpă, în mod evident, ironia din tonul lui.

–Dar m-am așteptat să îl văd în mâinile unui bărbat scund și chel. Scutul de jais și argint m-a protejat de vocea diamantului în noaptea asta, deși am auzit-o oricum. Se cutremură. Nu ar fi trebuit să îl ating, dar, când Sângele Tigrului dă frâu liber farmecelor sale, habar nu ai cât poate fi de ispititoare chemarea lui.

Quinn nu auzise absolut nimic cât timp diamantul fusese plimbat de la unul la altul în jurul mesei.

–Când l-am atins, diamantul mi-a arătat uciderea adevăratului domn Chesterton. Fața i se schimonosi. A fost îngrozitor, Quinn. A implorat și a plâns și... Își acoperi gura cu mâna, și un nou torent de lacrimi i se revărsă pe obraji. O, Doamne, își dorea atât de mult să trăiască, spuse ea printre icnete. Chiar și după ce... O, Quinn, bărbatul care l-a ucis și i-a luat locul... chiar dacă arată ca o persoană e de fapt un monstru.

Hohotea acum inconsolabil. Quinn își petrecu brațele în jurul ei și o ținu în timp ce plângea. Inima îi era împovărată

de o greutate apăsătoare. Femeia pe care o iubea era nebună, și el se temea că boala ei nu putea fi tratată de nimeni.

– Liniștește-te acum, spuse el blând. Era un bărbat înstărit. Avea să găsească pe cineva care înțelegea cum funcționa o minte bolnavă. Aveau să călătorească la cele mai bune sanatorii din Europa, căutând un remediu. Sau chiar în America, dacă se dovedea necesar. Va fi bine.

– Cum? Cum ar putea fi bine când un om a fost ucis și nu știe nimeni și... Se răsuci în brațele lui și îi aruncă o privire piezișă. Nu mă crezi.

– Dacă te consolează cu ceva, Sanjay te-ar crede până la ultimul cuvințel.

– Dar tu nu.

Se retrase din brațele lui.

– Viola, eu sunt un om simplu. Soldat. Eu am încredere în ceea ce pot vedea. Ceea ce poate fi dovedit. Dădu să îi netezească părul ciufulit, însă ea îi împinse mâna deoparte. Încearcă să privești lucrurile din perspectiva mea. Nu există nimic care să susțină ceea ce spui.

– Vrei o dovadă? Îl privi furioasă, cu ochii sticlind tăioși. Bine. Știu ce s-a întâmplat la lac când erai copil. L-am văzut pe fratele tău înecându-se.

– Ce-ai spus?

Chipul lui Quinn păli, iar Viola își simți măruntaiele mistuite de durere. Quinn era chinuit de vinovăție.

– Nu ești un om simplu. Nu ești doar un soldat. Ești baron, moștenitor al unui titlu de viconte, din cauză că fratele tău a murit. Am încercat să neg ceea ce am văzut, dar nu pot să o mai fac. Ascunzi un secret teribil. Te-am văzut făcând-o.

– Ce anume am făcut? La ce te referi?

– Mai ții minte ziua aceea, în Paris, când am leșinat și când m-a luat apoi durerea de cap?

El încuviință mut din cap.

– Îți atinsesem inelul cu pecete în timp ce te bărbiereai. Crezusem că avea să-mi spună mai multe despre tine, și presupun că așa a și fost. Imaginile înfiorătoare pe care încercase să le uite

o năpădiră din nou. Piatra mi-a arătat ce s-a întâmplat în ziua aceea la lac.

Quinn nu se clinti. Nu spuse nimic. Părea să își țină respirația.

– Fratele tău se zbătea în lac. Te-am văzut alergând pe debarcader, apoi i-ai întins o mână. El te iubea atât de mult. Credea că încerci să îl ajuți. Gâtul amenință să i se strângă, împiedicând-o să rostească acele cuvinte. Apoi tu l-ai ținut sub apă.

Quinn se ridică și se duse la fereastră, ieșind din cercul de lumină proiectat de lumânarea de lângă patul ei. Se sprijini de pervaz. Având în spate lumina lunii, era doar o siluetă masculină întunecată conturată în argintiu.

– Nu așa s-a întâmplat, spuse el în cele din urmă. Nu eu am făcut-o.

– Dar te-am *văzut*. Din perspectiva ei, prin ochii lui Reggie, văzuse prea puțin, la drept vorbind. Algele din lac și dedesubtul putred al debarcaderului. Însă chipul tânărului Quinn din viziunea ei era limpede precum cristalul. Își aminti teroarea și trădarea pe care le simțise Reggie până își dăduse ultima suflare. Nu te-am văzut decât pe tine.

– Atunci, viziunea ta nu a fost completă, spuse el obosit. Era și tatăl meu acolo.

– Vrei să spui că el e cel care a făcut-o?

– Reggie era prea moale, așa ne spunea mereu, îi explică Quinn pe un ton de amărăciune calmă. Tatăl nostru nu era niciodată mulțumit de nici unul din noi, dar eu, cel puțin, arătam ceva potențial când urcam în șa și eram capabil să țin un baston de crichet. Reggie era... un suflet blând. Îmi iubeam fratele. Nu i-aș fi făcut rău niciodată.

Viola își dorea cu disperare să fie adevărat. Își scotoci prin memorie. Văzuse într-adevăr o expresie de panică pe chipul tânărului Greydon când acesta gonise pe debarcader. Apoi Reggie dispăruse din nou sub apă, iar ea nu mai văzuse decât apa de un verde bolnăvicios. Era posibil ca tatăl lor să îl fi urmat de la mică distanță și să i se fi alăturat lui Quinn pe debarcader în timp ce Reggie era încă sub apă.

–Ar fi trebuit să sar după el, dar... îmi era teamă. Auzisem că adesea o persoană care se îneacă își trage și salvatorul după ea. Am încercat să ajung la Reggie de pe debarcader, dar nu reușeam să întind brațul suficient de departe.

Viola rememoră viziunea. Da, acele detalii erau adevărate. Greydon se întinsese deasupra apei, cu degetele răsfirate și cu ochii mari.

–Am fost un laș nenorocit, spuse Quinn. Iar tata a fost atât de dezgustat de încercările neizbutite ale lui Reggie de a înota, încât l-a ținut sub apă. „Pentru a-l căli puțin", a spus el.

Lord Wimbly îi zisese că Lord Kilmaine fusese aspru cu băieții lui. După spusele lui Wimbly, vicontele susținea că fusese și el la lac în momentul când Reggie se înecase, în mod tragic. Acum, că se gândea mai bine, degetele de copil ale lui Quinn nu ar fi acoperit întregul creștet al lui Reggie, așa cum îl acoperiseră degetele lungi și puternice din viziunea ei. Versiunea pe care i-o prezentase Quinn era mai logică. Spera să fie și adevărată.

–O, Quinn!

Inima i se strânse dureros în piept, plină de compasiune. Nici nu era de mirare că nu voia să i se spună Greydon, căci acesta era unul dintre numele tatălui său.

–Nu cred că a făcut-o intenționat, dar l-a ținut sub apă prea mult timp. A fost atât de furios când Reggie s-a înecat. Ca și cum ar fi fost vina fratelui meu că murise. Credeam că o să mă arunce apoi și pe mine, spuse Quinn, cu voce frântă. Își frecă fruntea ca și cum ar fi putut să șteargă fizic amintirea. „Un fiu e destul de ușor de obținut", mi-a spus el. Mi-a zis că aș face bine să îmi țin gura dacă știu ce e bine pentru mine.

–Erai doar un copil. Nu a fost vina ta.

–Eu am simțit întotdeauna că a fost. Se prăbuși pe pat la picioarele ei. Adevărul nu va ieși niciodată la iveală. Ar ucide-o pe mama mea. Tatăl meu nu va fi chemat niciodată să dea socoteală. Își înfipse un pumn în coapsă. Este atât de al naibii de nedrept.

Viola își dădu seama că acesta era motivul pentru care el lupta cu atâta înverșunare împotriva nedreptății oriunde o întâlnea.

De asta era atât de important pentru el să returneze diamantul poporului lui Sanjay. Dacă îndrepta alte rele, reușea cumva să compenseze răul care îi fusese făcut lui Reggie. Dar acel rău nu mai putea fi îndreptat niciodată.

– Există un tribunal suprem, șopti ea. Tatăl tău va fi judecat într-o bună zi.

– Sper să ai dreptate. Quinn o studie cu o expresie întrebătoare. Mă crezi?

Viola încuviință din cap. Îl iubea pe bărbatul acesta. Trebuia să îl creadă.

– Tu mă crezi?

– Mi-e greu, dar sunt nevoit.

Viola se mută la capătul patului și își petrecu brațele pe după umerii lui.

– Hai să stabilim să ne păstrăm unul altuia secretele!

– De acord.

Quinn se întoarse și îi ridică fața spre a lui, pecetluind înțelegerea lor cu un sărut adânc.

– Îmi pare rău că ți-am atins inelul, spuse ea. Nu ar fi trebuit să o fac. A fost urât din partea mea, ca și cum ți-aș fi citit jurnalul privat.

Quinn o strânse în brațe.

– Mă bucur că ai făcut-o. Nu vreau să am secrete față de tine. Și mă îndoiesc că altfel aș fi crezut secretul tău.

Ea îi zâmbi.

– Ai grijă! Îmi dai permisiunea de a fi băgăcioasă.

– Având în vedere că viziunea ta despre Reggie nu a fost complet corectă, îți dau mai degrabă permisiunea să mă întrebi orice. Sprâncenele i se împreunară într-o expresie de încruntare. Dacă viziunea de la lac a fost incompletă, crezi că e posibil să te fi înșelat și în privința domnului Chesterton?

Viola îi explică faptul că, atunci când avusese viziunea cu moartea lui Reggie, trăise totul prin ochii acestuia. Celelalte proiecții pe care le primise fuseseră văzute de la o distanță sigură, ceea ce îi permisese să vadă limpede ceea ce dorise nestemata să îi arate. În orice caz, nu încăpea loc de ambiguitate. Era sigură

că bărbatul care pretindea că ar fi domnul Chesterton era un ucigaș cu sânge-rece.

Clătină din cap.

– Nu e nevoie să ne întrebăm ce intenționează să facă. Diamantul acela nu va ajunge niciodată în colecția reginei. La un moment dat îl va înlocui și va încerca să-i păcălească pe oamenii reginei cu o nestemată mai puțin valoroasă.

– Atunci vom avea noi grijă să facem schimbul în locul lui, spuse Quinn. Am un rubin pe care îl putem lăsa în loc.

– Își va da seama, spuse Viola. El e ca mine. Nestematele îi vorbesc.

Quinn arcui o sprânceană spre ea.

– În regulă, te cred pe cuvânt în privința asta. Dacă cineva poate ști, tu ești aceea. Ce sugerezi?

– Să îl furăm direct.

– Mi se pare corect. Va trebui să fim pregătiți să fugim apoi, dar am de gând să schimb regulile. Când mergem să punem mâna pe *Baaghh kaa kkhuun*, eu voi fi cel care îl va fura efectiv. Nu vreau să îl atingi. Nu vreau să îl mai atingi niciodată, spuse Quinn. Ne-am înțeles?

– Am să mă străduiesc, dar nu pot să-ți promit că n-o voi face. Diamantul e foarte ispititor.

– Atunci am să te țin departe de el. Quinn își încolăci brațele în jurul ei și o strânse la piept. Refuz să te pun în pericol. Indiferent de scop.

Nu era o declarație de iubire, dar ei așa i se păru. Nu era vorba despre dorință fizică. Nu era vorba despre o hoție. Era vorba despre două suflete care își găsiseră cumva bucățelele lipsă; imperfecțiunile lor păreau să se potrivească unele cu altele și să formeze un întreg mai puțin defect. O strălucire caldă se revărsă peste Viola. Se relaxă în brațele lui Quinn, perfect mulțumită să rămână acolo până dimineață.

Un țipăt nefiresc de strident străpunse noaptea, iar luminile se aprinseră imediat în toate încăperile din Schloss Celle.

Capitolul 25

– Rămâi aici, îi porunci Quinn.

– S-o crezi tu.

Viola se ridică în grabă din pat și se încălță. Din fericire, era încă îmbrăcată, dar, chiar dacă ar fi trebuit să țâșnească pe coridoarele înghețate ale Schloss Celle doar în cămașa de noapte și-n halat, după țipătul acela nimic nu ar fi făcut-o să rămână singură în cameră fără Quinn.

Viola nu era sigură dacă țipătul fusese scos de un bărbat sau de o femeie. Fusese un țipăt supranatural. Născut din neant. Fu străbătută de un fior superstițios.

Se năpustiră împreună pe coridor și coborâră în grabă scările. Li se alăturară și alți oaspeți, vorbind toți deodată, întrebându-se ce se petrecuse.

– Liniște! le porunci Quinn, și toată lumea tăcu.

Se auzeau voci de la un etaj inferior. Grupul coborî și se îndreptă în direcția sunetului, toți încercând să vorbească în șoaptă. Încetiniră când ajunseră la baza scărilor și îi găsiră pe Neville Beauchamp și pe ambasador, alături de alți oaspeți, strânși în jurul unei siluete întinse pe burtă.

Viola aruncă o privire pe după Quinn. Pe lespezile de piatră zăcea contele francez. Fața îi era palidă precum ceara în lumina pâlpâitoare a torțelor de pe perete. Din ochii lui încremeniți dispăruse orice urmă de culoare, irișii lui fiind simple umbre pe albul ochilor.

O servitoare hohotea ținând în loc de batistă un colț al șorțului și turuia în germană.

– Ce spune? întrebă Quinn, întorcându-se.

– Nu știe cum s-a întâmplat, traduse Neville pe un ton sec, în mod clar înspăimântat de aspectul nefiresc al cadavrului contelui. Așa l-a găsit.

Quinn se lăsă pe vine și îi verifică pulsul contelui francez punându-i o mână la gât. Clătină din cap.

– A căzut pe scări? întrebă Neville.

Quinn întoarse capul contelui într-o parte.

– Nu e mânjit de sânge. Nu sunt urme de lovitură. Iar gâtul nu îi e rupt.

– Unde-i doctorul acela? Neville se uită în jurul lui, însă medicul ambasadorului nu se afla printre cei strânși acolo. Verifică dacă are vreo rană, locotenente.

Quinn dădu la o parte brațul ce zăcea pe pieptul contelui și îl simți moale. Degetele îi atârnau ca și cum oasele din corp i s-ar fi dizolvat. Quinn își smulse mâna, iar brațul lui de Foix se prăbuși lângă acesta cu palma în sus.

– Uită-te la mâna lui, spuse Viola.

Palma era marcată de o arsură chiar la mijloc, undeva între linia vieții și linia inimii. Gaura din palma inflamată era atât de adâncă, încât mai că îi străpungea complet mâna. Arsura de pe propria ei mână, care nu o duruse deloc până atunci, începu să pulseze dureros la vederea celeilalte.

Viola nu se îndoia că Sângele Tigrului îl ucisese pe de Foix.

Quinn aruncă o privire spre mâna ei, și o străfulgerare de înțelegere apăru între ei.

– Unde e Chesterton? întrebă Quinn, ridicându-se.

Ambasadorul își drese zgomotos vocea.

– Oamenii prințului au sosit la scurt timp după ce lui Lady Ashford i s-a făcut rău la cină și aveau ordine ca Chesterton să plece cu ei imediat. Bărbații din escortă au zăbovit doar cât să se servească rapid cu ceva de mâncare în bucătărie, cât timp Chesterton își strângea lucrurile. Ar trebui să plece chiar în momentul acesta, îndreptându-se spre portul Bremen, pentru a se îmbarca la următorul flux. Cu cât povara pe care o poartă ajunge mai repede în Tezaurul Regal, cu atât va fi mai în siguranță.

Viola își dădu seama că Lord Cowley spunea adevărul. Zumzetul fin al diamantului dispăruse, dar nu știa exact când încetase sunetul. Devenise un zgomot de fundal atât de obișnuit, încât încetase să îl mai observe după ce se pusese la adăpost de puterea diamantului folosindu-se de bijuteriile ei de argint și jais. Nu îi remarcase absența până atunci.

Viola coborî privirea spre cadavrul lui de Foix. Își putea imagina ce se întâmplase. Domnul Chesterton probabil se dusese să se schimbe din hainele de gală într-o ținută de călătorie. Francezul înțelesese atunci că diamantul avea să plece de la castel și acționase rapid, încercând să îl fure cât timp Chesterton își strângea lucrurile.

Însă contele nu fusese îndeajuns de prudent. Fie nu știuse să se protejeze de piatra prețioasă, fie diamantul îl ispitise să îl țină în mâna goală, în timp ce sorbise toată viața din el.

Dacă Chesterton era sensibil la piatră, probabil își dăduse în scurt timp seama că nu mai era asupra lui. Probabil găsise cadavrul contelui înaintea servitoarei. Chesterton băgase diamantul în buzunar și îl lăsase pe de Foix acolo unde se prăbușise, apoi ieșise să li se alăture bărbaților din escortă, care îl așteptau, fără a arunca măcar o privire peste umăr.

Quinn își petrecu un braț pe după talia ei și o conduse înapoi sus, lăsându-i pe ambasador și pe Neville să se ocupe de ridicarea cadavrului și de cercetările ulterioare.

– Noi nu mai avem nimic de făcut aici.

Viola bănui că nu se referea doar la bietul conte. Acum, că diamantul dispăruse, nu mai aveau nici un motiv să rămână la Schloss Celle. Nici un motiv să urmărească diamantul, din moment ce era prea puțin probabil să se poată strecura pe lângă oamenii prințului.

Nu aveau nici un motiv să își continue șarada de soț și soție. Aventura lor împreună se încheiase.

O durea în piept. O ustura în palmă. Era chinuită de dureri din cap până în picioare.

Urcară în tăcere spre camera lor. Ușa se trânti în urma lor cu un sunet ferm. Viola se furișă în spatele paravanului de îmbrăcat pentru a se schimba în hainele de noapte.

– Viola, nu îl vom urmări pe Chesterton înapoi în Anglia, spuse Quinn.

– Firește că nu. Cum diamantul va fi păzit de gărzile regale, nu mai avem nici o șansă să îl înhățăm acum.

– Nu, nu e vorba despre asta. Orice mecanisme de apărare ar putea concepe un om, se va găsi întotdeauna altcineva care să le poată neutraliza. Dar, după ce i s-a întâmplat lui de Foix, nu vreau să te mai apropii niciodată de chestia aia.

Cuvintele lui retreziră la viață stropi de speranță ce îi goniră prin vene. Quinn chiar ținea la ea.

– Motivele pentru care voiai să furi diamantul sunt în continuare aceleași, în continuare puternice.

– Da, dar motivul pentru a *nu* îl fura e și mai puternic.

Viola și-ar fi dorit ca el să spună mai multe, dar nu voia să îl preseze.

Quinn păși în spatele paravanului după ea și îi descheie partea din spate a rochiei fără ca ea să i-o ceară, cu gesturi relaxate și lente. Era o sarcină simplă.

Un gest de soț.

Depuse un sărut blând pe umărul ei, apoi o lăsă singură în spatele paravanului, pentru a-și termina pregătirile pentru somn. El se dezbrăcă în cealaltă jumătate de cameră, atârnându-și piesele uniformei de gală astfel încât să nu se șifoneze. Nu făcu nici un efort de a se ascunde de ea, câtuși de puțin preocupat de propria lui goliciune.

Lumina discretă a lumânării săruta pielea fină de pe spatele lat al lui Quinn. Privirea Violei urmări linia coloanei lui vertebrale până la fesele goale și coapsele musculoase.

Era un bărbat atât de atrăgător. Și-ar fi dorit să fie cu adevărat al ei. Și-ar fi dorit să nu îi fi venit menstruația și să fi fost cu adevărat însărcinată. Și-ar fi dorit să poată ieși de după paravan și să îl seducă, făcându-l să o iubească.

Quinn își acoperi trupul cu o tunică indiană de mătase și își înnodă cordonul la brâu. Când se întoarse, Viola își feri privirea.

– Ai nevoie de ceva? întrebă el.

„Doar de tine."

– Nu, minți ea.

– Atunci, vino în pat!

Îi întinse o mână. Ea ieși de după paravan și i-o luă cu un oftat ușor.

– O, Quinn, totul a ieșit pe dos. Chiar dacă am intenționa să pornim după diamant, nu am avea cum să îl urmărim în Bremen, fiindcă Sanjay e încă în Hanovra. Falsul domn Chesterton ne-ar recunoaște și ar ști de ce îl urmărim. Își sprijini fruntea de pieptul lui, creștetul ei potrivindu-se perfect sub bărbia lui. Ce-o să ne facem?

– O să mergem la culcare. Îi cuprinse bărbia în palmă, îi ridică chipul spre al lui și îi aruncă un rânjet obraznic. O sărută pe vârful nasului. Există o mulțime de posibilități încântătoare într-un astfel de plan, dar cred că de data aceasta ar trebui să încercăm să ne odihnim. Nu știu tu, dar eu aș putea dormi o săptămână întreagă.

Viola urcă în pat și se băgă sub plapumă. Quinn stinse lumânarea și o urmă, trăgând draperiile patului în urma lor, pentru a se izola de tot restul lumii.

Însă lumea refuză să se lase izolată. Creierul Violei era sâcâit de întrebări rămase fără răspuns.

– Nu te întrebasem ce vom face acum. Ci ce vom face pe viitor. Și-ar fi dorit de fapt să îl întrebe ce avea să se aleagă de *ei doi*, însă *Baaghh kaa kkhuun* părea un subiect mai puțin riscant. În privința diamantului, adică.

– Știu la ce te-ai referit, spuse el, trăgând-o mai aproape până când capul ei ajunse să se sprijine pe umărul lui. Nu o să ne mai gândim la asta pentru următoarele douăsprezece ore sau cam așa.

Răsuflarea lui deveni profundă și ritmică.

Viola înălță capul și încercă să îi deslușească profilul în întuneric. Cum reușeau bărbații să facă așa ceva? Chiar putea să lase deoparte toate aspectele nerezolvate din viața lor și să decidă să nu-și bată capul cu nici unul dintre ele?

Așa se părea.

Însă mintea Violei goni neobosită pe urmele posibilităților nesfârșite, alergându-le dintr-o parte în alta ore întregi înainte ca extenuarea să își spună cuvântul, cufundând-o într-un somn fără vise.

*

Parfumul de iasomie și mosc îi gâdilă nările. Așternuturi de mătase îi mângâiară pielea. Quinn se ridică brusc în capul oaselor. Se reîntorsese în camera opulentă a Padmaei, însă curtezana indiană nu se zărea pe nicăieri.

Ce căuta acolo? O lăsase în urmă pe Padmaa, cu erotismul ei sportiv. Oricât de ilogic ar fi părut, nu o mai voia acum decât pe Viola.

Iar ea ar fi fost devastată dacă l-ar fi găsit acolo.

Gol ca în ziua în care venise pe lume, se ridică din culcușul moale de perne, căutându-și uniforma. Probabil o aruncase pe undeva. Dacă reușea să își găsească hainele și să se strecoare pe fereastra deschisă, Viola nu ar fi trebuit să afle niciodată...

Auzi în spatele lui lipăit ușor de picioare goale.

Se întoarse, așteptându-se să dea cu ochii de frumoasa curtezană. Însă, în loc de ochii conturați cu tuș ai Padmaei, fu întâmpinat de ochii căprui ai Violei aflați deasupra unui voal diafan. Ea își scoase voalul pentru a nu mai lăsa nici urmă de îndoială în privința identității ei.

Nu părea surprinsă să îl vadă acolo. Nici rănită. Quinn dădu drumul aerului pe care îl ținuse în piept și se relaxă.

Viola era îmbrăcată ca o cadână, silueta ei fiind acoperită doar de o mătase subțire ca borangicul. Sfârcurile obraznice i se vedeau limpede pe sub țesătura străvezie. Umbra întunecată a părului ei pubian era perfect vizibilă.

Privirea ei cobori înfierbântată pe trupul lui gol, iar mădularul lui îi răspunse, ridicându-se dureros. Colțurile gurii Violei se săltară într-un zâmbet lent și senzual.

– Ce cauți aici? întrebă el.

– Șșștt!

Își puse degetele pe buzele lui, apoi le cobori pe pieptul lui, în jurul sfârcurilor lui, apoi pe ombilic. Vârfurile degetelor ei îl însemnau cu mici farmece nerușinate. Îi împletea vrăji de dorință în piele. Quinn tânjea să o vadă ridicându-și genunchiul peste șoldul lui și apăsându-se spre el astfel încât să o poată poseda pe loc. Dacă îl mai tachina mult, avea să o îndoaie de la mijloc și să o penetreze cu o furie turbată.

Dădu să o îmbrățișeze, dar ea întinse brațul, ținându-l la distanță. Era evident că voia să dea ea tonul.

Prea bine. Quinn prefera să dețină el controlul, dar existau situații în care un bărbat avea de câștigat dacă își lăsa femeia să preia ea frâiele.

Viola descrise un cerc lent în jurul lui, lăsându-și mâna să îi alunece pe talie și tachinându-i fesele cu atingeri înnebunitor de delicate. Se frecă, asemenea unei pisici, de spatele lui, lăsându-l să-i simtă sânii insuportabil de moi și sfârcurile întărite pe sub mătasea subțire. El se simți stârnit pe loc.

Când reveni în fața lui, Quinn o prinse de un colț al veșmântului de mătase. Viola își ridică brațele frumoase în semn de abandon și se răsuci încet, în timp ce el îi desfășură țesătura de pe corp.

Pielea îi strălucea ca alabastrul luminat pe dinăuntru de o sută de lumânări. Quinn dădu să o mângâie, însă ea îi prinse mâna, clătină din cap și i-o puse din nou pe lângă corp. El înghiți un nod uriaș și decise să o lase să-și continue tortura asupra lui.

Viola se apropie până când sânii ei aproape îl atinseră pe piept. Mădularul lui tumefiat găsi o scurtă alinare frecându-se de abdomenul ei moale. Ea îl cuprinse, trecându-și ușor unghiile peste fâșia de piele mai întunecată.

Quinn scrâșni din dinți. Tânjea să o atingă, să o ducă pe culmile aceleiași furii fierbinți pe care o stârnea și ea în el.

– Viola, eu...

– Alege, Quinn-sahib, spuse ea.

Vocea nu era a Violei Preston. De pe buzele roșii ale Violei se revărsară tonurile muzicale ale Padmaei.

Quinn făcu un pas în spate.

– Cine ești?

– Doar un neghiob pune o întrebare la care știe deja răspunsul, spuse ea. Iar tu nu ești un neghiob.

– O aleg pe Viola.

– Cu adevărat? spuse spiritul deghizat în trupul Violei. Ești dispus să alegi o singură femeie în locul tuturor hindușilor?

Da. Cuvântul îi țâșni din gâtlej, dar nu reuși să se forțeze să-l articuleze cu voce tare.

Femeia deschise palma, iar Quinn văzu Baaghh kaa kkhuun *pulsând în mijlocul ei. Carnea din jurul diamantului sângeriu era înroșită și plină de bășici, dar ea nu dădu nici un semn că arsura ar fi deranjat-o.*

– Dacă Sângele Tigrului nu e readus la templu...

Vocea ei se stinse, iar imaginile din fața ochilor lui Quinn se transformară.

Bărbați furioși cu turbane goneau pe străzi strigând:

– Maro, maro!

Ucide, ucide.

Flăcările devorau bivuacurile englezilor. O englezoaică înspăimântată și fiul ei erau târâți de sub tufele din spatele bungaloului lor.

– Nu! țipă tânăra mamă. E doar un copil!

Băiatul fu sfârtecat în bucăți sub ochii ei.

– Nu poți lăsa în viață un pui de viperă, spuse cipaiul înarmat cu o macetă înainte de a o ucide și pe mama înlăcrimată.

Oribila viziune păli, iar Quinn se trezi din nou în dormitorul Padmaei.

– Alege, Quinn!

Femeia din fața lui era senzuala Padmaa, cu palmele colorate cu henna și cu sfârcurile de culoarea prunei ridicându-i-se obraznic.

Dar de pe buzele ei răsuna vocea Violei.

Sângele Tigrului urlă malefic și explodă în flăcări.

Capitolul 26

Furculița lui Quinn împingea ouăle și cârnatul dintr-o parte într-alta a farfuriei, dar Viola se gândi că prea puțin din micul dejun copios avea să-i ajungă în cele din urmă în gură. Cu siguranță nu era deloc atent la conversația sporadică pe care o făceau la masă.

Când se trezise în dimineața aceea, îl găsise pe Quinn gata îmbrăcat și stând la fereastră, privind zorile ce se revărsau peste

zidurile castelului. Aproape că nu o privise deloc când ea pornise cu un foșnet spre paravanul de îmbrăcat.

Era tăcut. Distras. Când îl rugase să o ajute să-și lege șireturile, el ceruse să vină o cameristă. Murmurase ceva cum că aveau să se întâlnească la micul dejun, apoi ieșise din cameră înainte să sosească servitoarea.

Majoritatea oaspeților cazați în castel nu se treziseră încă. Viola bănuia că moartea violentă a contelui de Foix stârnise destul de multe insomnii. Doar Neville, baronul din Sussex și vorbăreața lui mamă, Viola și Quinn se așezară la masa lungă.

– Nu ți-e foame în dimineața asta, locotenente? întrebă Neville, adresându-i-se din nou lui Quinn cu rangul militar, în loc de titlu.

„Probabil crede că se va simți jignit", ghici Viola.

Neville și-ar fi sacrificat brațul drept pentru a moșteni titlul unchiului său, dar nu avea de unde să știe că Quinn nu dădea nici o ceapă degerată pe al lui. Îi aruncă lui Neville o privire mânioasă, în semn de avertisment.

„Nu întinde coarda."

Și-ar fi dorit să aibă abilitatea de a-și proiecta gândurile în mintea celorlalți, în loc de talentul dubios de a primi viziuni de la pietrele prețioase.

Neville nu se arătă dispus să îi urmeze sugestia.

– Să înțeleg că mâncarea sănătoasă de Hanovra nu este pe gustul tău?

– Mâncarea e în regulă. Quinn își împinse farfuria deoparte și ridică o privire furioasă spre Beauchamp. Probabil compania e de vină.

Înainte ca între cei doi să izbucnească un conflict fățiș, Sanjay intră cu pași mari în încăpere, proaspăt sosit din Hanovra. Viola fu recunoscătoare pentru întrerupere – până văzu expresia prințului indian. Fața lui de o frumusețe sălbatică era schimonosită de tristețe.

– A sosit *tar*-ul din Delhi, sahib. Îi dădu lui Quinn telegrama. Dar nu e de la prietenul tău, locotenentul Worthington. E de la colonelul Tibbets, comandantul lui.

Quinn deschise plicul și își trecu rapid privirea peste pagină. În timp ce citea, un mușchi al obrazului începu să îi zvâcnească și o venă i se umflă pe frunte.

– Quinn, ce e? întrebă Viola.

– S-a întâmplat. Și încă se întâmplă, spuse el împietrit. Cipaii s-au răzvrătit.

Neville sări în picioare, vrând să afle detalii.

– Răscoala a început în Meerut. Quinn rămase cu privirea ațintită asupra telegramei, însă Viola ghici că nu o vedea cu adevărat. Și s-a întins la Delhi. Încă nu există o estimare a numărului de morți, dar nici femeile, nici copiii nu au fost cruțați. De nici una din tabere.

– Spuneai că veștile nu vin de la locotenentul Worthington, zise Viola, cu inima strânsă de durere pentru Quinn. Faptul că își avertizase comandantul în privința răscoalei iminente fusese motivul pentru care fusese retrogradat la rangul de locotenent și trimis acasă. Era sigură că și-ar fi dorit să se fi înșelat. Ce scrie în telegramă despre prietenul tău?

– Exista în Delhi o magazie britanică, un arsenal de arme și muniție, spuse Quinn. Dacă cipaii răzvrătiți ar fi reușit să pună mâna pe ea, ar fi fost apoi în stare să cucerească întregul subcontinent. Așa că Worthington și câțiva dintre oamenii lui au aruncat magazia în aer. Quinn își încleștă maxilarul. În timp ce se aflau în ea.

– După tot ce am făcut pentru oamenii aceia, ei așa ne răsplătesc? spuse Neville.

– Ce anume îți închipui că am făcut pentru ei? întrebă Quinn pe un ton de un calm înșelător.

Viola se temu că ar fi putut sări și el în aer, la fel ca magazia, din clipă în clipă.

– Școli și drumuri, și apă curată, pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Neville. Ba chiar le-am construit și o cale ferată.

– Fără a-i întreba dacă și-o doresc. Quinn chicoti sumbru. Știai că în rândurile armatei indiene luptă o mulțime de prinți și nobili? Oameni care s-au oferit voluntar să lupte de partea noastră, strict din *izzat*, pentru onoare.

– Halal onoare, pufni Neville disprețuitor.

Cu colțul ochiului, Viola îl văzu pe Sanjay încremenind, dar acesta își păstră masca respectuoasă.

– Ce i-a stârnit pe păgâni? vru să știe Neville.

– Noi am făcut-o, răspunse Quinn. Le-am dat noile carabine Enfield, și s-a stârnit cumva zvonul că hârtia cartușelor acestora ar fi gresată cu grăsime fie de porc, fie de vacă. Am auzit zvonul cu urechile mele. Ochii lui Quinn fură inundați de o lumină îndepărtată, iar Viola bănui că somptuoasa sală de mese din jurul lui pălise. Nu mă așteptam să îl și creadă cineva. Dar, dacă o minciună e repetată de suficiente ori, devine adevăr. A fost scânteia perfectă pentru a arunca în aer butoiul cu pulbere.

Neville se încruntă spre el.

– Ce importanță ar putea avea cu ce sunt gresate?

– Pentru a încărca o carabină Enfield, trebuie mai întâi să rupi cartușul de hârtie cu dinții. Quinn clătină din cap. Porcul e animal murdar pentru musulmani. Iar dacă un hindus pune gura pe carne de vițel, își distruge casta. Poate că nu am făcut-o intenționat, dar, insistând ca ei să folosească acele carabine, le-am atacat *religiile*, Beauchamp. Există pe pământ un motiv mai urât de război?

Quinn se ridică și se depărtă, urmat îndeaproape de Sanjay.

– Se pare că trebuie să plecăm, spuse Viola către Neville. Având în vedere veștile pe care tocmai le primise, avea să îi ierte lui Quinn abominabila lipsă de bune maniere. Te rog să îi transmiți ambasadorului mulțumirile noastre pentru ospitalitate.

– Viola, tu nu trebuie să pleci, spuse Neville.

– O, ba da. Adio, Neville!

Oriunde mergea Quinn trebuia să meargă și ea. Atât era de simplu – și de complicat.

Odată ajuns în camera lor, Quinn începu să își arunce într-o valiză puținele lucruri personale. Sanjay rămase lângă el, privindu-l.

– Trebuie să ne mișcăm rapid. Nu ai de gând să mă ajuți? întrebă Quinn.

– Depinde ce intenționezi să faci, sahib.

Ușa camerei se deschise, și intră Viola. Quinn îi aruncă o privire. Nu îndrăzni să o privească mai mult de o clipită, ca nu cumva să îi slăbească hotărârea.

– Intenționez să o duc pe Lady Viola înapoi la familia ei, în deplină siguranță – Quinn ignoră foșnetul rochiei ei când aceasta porni cu pași mari către el –, apoi ne vom îmbarca spre Bombay la prima cabină disponibilă.

– Vei pleca fără ordine? întrebă Sanjay.

– Dată fiind gravitatea situației, chiar crezi că vor face scandal când se vor trezi cu un ofițer în plus, cu sau fără ordine? întrebă Quinn, străduindu-se din răsputeri să nu privească silueta feminină aflată la marginea câmpului său vizual. Ne va lua câteva luni dacă plecăm spre India azi. Dacă aștept până voi fi rechemat, s-ar putea să ajung prea târziu pentru a mai putea ajuta cu ceva.

– Și cum rămâne cu ajutorul pe care l-ai putea da în această parte a lumii? spuse prietenul lui.

Quinn clătină din cap.

– Eu vorbesc limba poporului tău. Îi înțeleg, cel puțin atât cât poate să îi înțeleagă un englez. Dacă sunt acolo, pot încerca să găsesc minți mai calme din ambele tabere și să le fac să se întâlnească. Verifică piedica revolverului său Beaumont-Adams și îl băgă în bagaj. De aici nu pot să fac nimic.

– Înseamnă că ai abandonat *Baaghh kaa kkhuun*.

– Da. Nu pot să îmi irosesc timpul încercând să pun mâna pe o singură nestemată când întregul subcontinent e în flăcări. Am terminat-o cu el.

– Ei bine, eu nu, interveni Viola. Am să te ajut în continuare să obții diamantul, Sanjay.

Indianul înclină din cap spre ea într-un gest de respect.

– Eu și poporul meu îți vom mulțumi, Lady Viola.

– Ia stai așa! Quinn se întoarse spre ea. Nu ai fost atentă noaptea trecută? Nenorocitul de diamant te-a atacat când l-ai atins, și știm amândoi că l-a ucis pe francezul acela. În nici un caz nu ai să te apropii de el.

Viola ridică privirea de la hainele pe care le împăturea și le băga în geamantan. Îi zâmbi dulce.

– Nu ai absolut nici un cuvânt de spus în privința asta.

– Asta s-o crezi tu, pe toți dracii!

Ea îl privi cu buzele strânse.

– Nu e cazul să folosești un astfel de limbaj.

– Ba da când vorbești despre sinucidere. Stai departe de diamantul acela! Vorbesc serios. Nu voi accepta așa ceva.

– În ciuda a ceea ce le-ai tot spus oamenilor, nu ești cu adevărat soțul meu, replică Viola calmă. Nu e cazul să îți dau socoteală, deci nu contează nici cât negru sub unghie ce anume vei accepta sau nu vei accepta.

– Nu e nevoie să faci asta, Viola. Furia începu să clocotească mărunt în stomacul lui Quinn. Sunt dispus în continuare să împart nestematele cu tine, așa cum ți-am promis, dacă asta e ceea ce te îngrijorează.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

– Nu ăsta e motivul pentru care vreau s-o fac.

– Neghioabă mică! O prinse de partea de sus a brațelor și o întoarse spre el, scuturând-o ușor. Cunoști puterea acelei nestemate. Știi ce poate face.

– Da, știu, spuse ea, cu ochii mari și cu buzele palide. Îți poți imagina ce îi va face Sângele Tigrului reginei noastre dacă va ajunge în mâinile ei? Ce îi va face țării noastre?

– Diamantul roșu caută doar să distrugă, adăugă Sanjay. Doar în templu se poate restabili echilibrul dintre spiritul său malefic și puterea sa, pentru a fi îndreptat spre bine.

– De asta trebuie să îl fur și să îl dau înapoi. Îi prinse mâna lui Quinn între mâinile sale. Tu vrei să ajuți la restabilirea păcii între poporul nostru și al lui Sanjay. Cum ai putea să le arăți mai bine acest lucru decât dându-le înapoi ceva la care ei țin mult?

Quinn își simți măruntaiele strângându-i-se în noduri și îi cuprinse obrazul în palmă.

– Dar nu vreau să risc ceva la care țin *eu* mult.

Ea clipi surprinsă spre el.

– Vrei să spui că ții la mine?

Nu era momentul să își declare sentimentele, nu câtă vreme exista acea problemă spinoasă între ei și câtă vreme se aflau încă în prezența lui Sanjay, care rânjea cu gura până la urechi din pricina situației în care era pus Quinn.

– Viola, nu te pot lăsa să faci asta singură.

– Atunci, fă-o cu mine! Nu voi fi nevoită să ating diamantul dacă vei fi și tu acolo. Tu nu te-ai arătat niciodată câtuși de puțin sensibil la nestemate, dar ar trebui să ai și tu un inel de argint și de jais, pentru orice eventualitate, și...

El îi acoperi gura cu a lui pentru a o face să tacă, sărutând-o până amuți și se pierdu într-o uitare delicioasă. Se auzi zăvorul de la ușă, iar Quinn își dădu seama că Sanjay se strecurase afară pentru a le oferi intimitate.

Încercase să aleagă India. Încercase din răsputeri să își facă datoria de onoare. Ceea ce ar fi fost corect.

Însă inima lui era prea legată de femeia pe care o ținea în brațe.

Știa că Sanjay avea să spună că Quinn reușise să le aleagă pe amândouă, din moment ce avea să o protejeze pe Viola cât timp aceasta fura *Baaghh kaa kkhuun*. Iar furtul avea să fie în avantajul lui Sanjay și al poporului din Amjerat.

„Ai legat două lumi cu un singur nod", ar fi spus prietenul lui.

Însă Quinn știa că nu era așa. Îl durea în cot de diamantul roșu. Sau de ce efecte ar fi putut să aibă acesta asupra Angliei. Sau asupra Amjeratului.

Singurul lucru care conta era Viola.

Domnul Chesterton plecase deja pe mare atunci când Viola, Quinn și Sanjay ajunseră în Bremen. Fură nevoiți să aștepte până a doua zi pentru a găsi o navă cu destinația Dover.

Viola fu iritată de întârziere. Dacă diamantul roșu îi era prezentat reginei și dispărea apoi în Tezaurul Regal, nu știa cum ar mai fi putut să îl șterpelească. Contactele lui Willie din lumea sordidă a Londrei, cei care îi ofereau toate informațiile despre locul unde se aflau comorile personale ale înaltei nobilimi, nu ar fi ajutat-o cu nimic să planifice o incursiune în turnul Londrei.

Huliganii ar fi fost poate utili la evadarea *dintr-o* temniță fortăreață, dar niciodată pentru a *intra* în ea.

Când ajunseră în sfârșit la Londra, Quinn insistă să o ducă pe Viola direct acasă. Mama ei îi întâmpină la ușă, așa că Viola nu putu decât să presupună că servitoarea lor neputincioasă căzuse din nou la pat.

– O, draga mea! exclamă contesa văduvă de Meade. Cum de te-ai întors acasă atât de repede? Ar trebui să fii plecată prin Italia sau prin alte locuri romantice. De ce nu mi-ai spus? Intrați, intrați, șmecherilor!

Mama Violei îl cântări din priviri pe Quinn, apoi îl plesni cu evantaiul.

– N-ai putut aștepta până să se facă publice anunțurile, ei? Oricum, nu contează. Câtă vreme o faci fericită pe fiica mea, sunt încântată să te am drept ginere, Lord Ashford. Bine ai venit în familie!

– Mamă, de unde ai aflat...

– Lady Wimbly i-a dat de veste de la Paris lui Lady Hepplewhite, apoi, desigur, secretul tău a ieșit la iveală, continuă să sporovăiască mama Violei. E cam scandalos să te căsătorești astfel în secret, dar toată lumea aprobă din suflet uniunea. Poate cu excepția tatălui tău, Ashford. Din câte spune lumea, e teribil de mânios din pricina faptului că nu te-ai consultat și cu el înainte să o iei pe sus pe fiica mea și să o duci la Gretna Green.

Viola își simți inima strângându-i-se în piept.

– Mamă, trebuie să îți spun. Nu suntem...

– Nu suntem încă pregătiți să primim vizitatori, o întrerupse Quinn, dar, de îndată ce Viola îmi va redecora casa din oraș, vom organiza o recepție pentru a sărbători. Mă tem că acum cam aduce a cuib de burlac. Are nevoie de mâna unei femei.

– O, minunat! Viola are într-adevăr un har special la astfel de lucruri, spuse Lady Meade. Poate că între timp va ajunge și tatăl tău să agreeze uniunea voastră. Am impresia că bietul de el a căzut la pat după aflarea veștii. În fond, chiar dacă nu vine cu o zestre frumușică, Viola mea e totuși fiica unui conte.

Lady Meade continuă cu doar o minimă contribuție din partea lui Quinn sau a Violei. Admiră verigheta cu șerpi, declarând-o foarte „de bonton", deși deplânse alegerea bijuteriilor de argint și jais.

– O tânără mireasă nu ar trebui să poarte negru!

Stomacul Violei era prea chinuit de spasme pentru a-i permite să intervină în conversație. Cu fiecare clipă ce se scurgea, plasa de minciuni din jurul ei și al lui Quinn devenea tot mai deasă și tot mai greu de sfâșiat.

– Oh! Și probabil voi nu ați aflat, fiind plecați din țară, dar se organizează o ceremonie la Buckingham în după-amiaza aceasta. Regina va primi oficial o nestemată fabuloasă din India. Provine direct dintr-unul dintre templele lor, se spune. O adevărată onoare, evident, ca unei astfel de nestemate să i se permită să părăsească India, după spusele celor care ar trebui să aibă habar. Te face să te simți foarte mândru de îndepărtata posesiune a imperiului nostru.

Era evident că veștile despre răscoala cipailor nu ajunsese încă în presă, altfel mama Violei nu ar fi fost atât de generoasă în a lăuda acea „posesiune îndepărtată".

– Toată lumea care contează va fi acolo. Lady Meade își împreună mâinile. Spuneți-mi că mă veți însoți.

– Firește că da, spuse Quinn, luând mâinile Violei. Va fi prima noastră ieșire în societatea londoneză ca soț și soție.

Viola și-ar fi dorit foarte mult să fie îndeajuns de puternică încât să-i poată strânge degetele până i le smulgea. Insista să complice situația, făcând să-i fie din ce în ce mai dificil să iasă basma curată.

– Ei bine, atunci vom... O, vai de mine, uite cât e ceasul! Mama Violei își consultă ceasul-broșă, ultima ei bijuterie rămasă de pe vremea când era contesă. Dacă vrem să găsim un loc bun pentru a o vedea pe regină, va trebui să mergem acum. Stați să-mi iau umbrela de soare și plecăm.

Mama Violei ieși în grabă din încăpere înainte să apuce să își vadă fiica trăgându-i proaspătului ei soț o palmă peste ceafă.

Capitolul 27

– Au! Quinn își frecționă ceafa. A fost un gest mai puțin cordial decât m-aș fi putut aștepta din partea proaspetei mele soții.

– Asta fiindcă nu sunt proaspăta ta soție, șuieră ea. De ce faci situația mai dificilă?

– Mai dificilă? M-aș fi așteptat să fii încântată.

Chiar își *dorea* ca el să îi distrugă reputația? Quinn intenționase să îi spună, odată ce ieșea mama ei din încăpere, că avea de gând să transforme zvonurile în realitate, că voia să îi ceară să se gândească din nou la cererea lui în căsătorie. Dar, dacă ea era hotărâtă să fie atât de țâfnoasă, avea să o lase să mai clocotească în sinea ei o vreme.

– Nu este mai bine să fii considerată nechibzuită decât compromisă?

Ea îl privi furioasă.

– E mai bine să fii sincer și e mult mai ușor să ții minte adevărul decât o întreagă grămadă de minciuni.

Quinn pufni în râs.

– Uitasem că hoții țin atât de mult la sinceritate.

– Nu credeam că te pricepi atât de bine să minți.

Își făcu de lucru cu mănușile, descheindu-le nasturii ca și cum ar fi intenționat să și le scoată, apoi închizându-i din nou.

– Viola, ce e în neregulă cu tine? Ești sperioasă ca o pisică.

Ea se ridică și începu să se plimbe agitată prin fața șemineului stins, ținuta ei elegantă scoțând în evidență aspectul ponosit al încăperii. Deși salonul era mobilat cu mult simț al corectitudinii, era evident că toate obiectele de valoare fuseseră vândute cu mult timp în urmă.

– Am ajuns prea târziu, clocoti ea. Acum nu mai putem să îl surprindem pe domnul Chesterton cu bijuteria lui în timp util.

– Viola, renunță la asta, spuse Quinn.

– Cum poți să spui așa ceva? Nu tu m-ai târât dintr-un capăt în celălalt al continentului în căutarea diamantului? Se opri din

mers și îi aruncă o privire mânioasă. Știi de ce este capabil Sângele Tigrului, ce s-ar putea întâmpla odată ce ajunge în Tezaurul Regal. Cum poți să fii atât de indiferent?

-Nu sunt indiferent. Ceea ce era prea puțin spus. Detesta diamantul roșu din mai multe motive, însă primul pe lista lui era fascinația pe care părea să o exercite asupra Violei. Dar cred că trebuie să ne regrupăm și să analizăm următoarea noastră manevră. În război, de multe ori nu știi unde va avea loc bătălia până nu se lansează și dușmanul în luptă. Am și alte resurse. Ai răbdare! Să vedem ce ne aduce ziua de azi.

Lady Meade se întoarse, cu fața ridată îmbujorată și veselă ca a unei fetișcane.

-Sper că ai un mijloc de transport corespunzător pentru noi, Ashford.

-Desigur, doamnă. Sunt onorat să însoțesc două femei atât de frumoase la această ocazie grandioasă. Îi oferi brațul lui Lady Meade. „Pune-te bine cu mama pentru a pune mâna pe fiică." Și, vă rog, spuneți-mi Quinn!

Ajunseră la standurile ridicate lângă estrada regală suficient de devreme pentru a-și găsi un loc excelent din care să vadă ceremonia, înainte ca restul înaltei nobilimi să ocupe locurile rămase. Baldachinul regal fusese decorat cu ghirlande de etamină albastră și roșie și încărcat corespunzător cu aur, în așteptarea sosirii Maiestății Sale. Spațiul verde din fața palatului Buckingham se umpluse cu oameni de rând și cu muncitori care sperau să o întrezărească pentru o clipă pe regina lor –și fabuloasa piatră prețioasă pe care urma să o primească drept tribut dintr-un punct îndepărtat al imperiului.

Mama Violei se umflă în pene în fața cunoștințelor ei și îl prezentă pe Quinn ca fiind noul ei ginere de fiecare dată când cineva li se adresa.

Lady Meade profita din plin de statutul ei recent îmbunătățit, anticipând în mod evident că soțul înstărit al fiicei urma să aibă grijă de ele așa cum nu o făcuse propriul lor nepot. Cum Viola

urma să devină vicontesă, contesa văduvă de Meade și familia ei ar fi putut să își croiască din nou drum în crema înaltei nobilimi.

Cu fiecare felicitare rostită de către cei care până recent o ignoraseră pe mama ei, Viola se întreba cum avea să iasă basma curată din acea încâlceală tot mai complicată. Își stăpâni impulsul de a-i aminti lui Quinn că se oferise să o ia de soție în Paris. Dacă fusese serios în această privință, cu siguranță avea să aducă el vorba din nou.

Însă, dacă el era doar resemnat cu gândul de a se căsători cu ea pentru a evita un scandal, Viola nu era sigură că putea accepta. Nu voia să fie povara cuiva, o responsabilitate inevitabilă.

Singura alternativă respectabilă de a se salva ar fi fost să anunțe că pretinsa lor căsătorie fusese anulată. Ceea ce nu ar fi făcut decât să adauge o nouă minciună la cea inițială.

„Un mic cerc perfect vicios."

Un ansamblu de instrumente de suflat începu să interpreteze asurzitor o fanfară, întrerupând gândurile Violei. Maiestatea Sa trecu în procesiune pe lângă standurile de spectatori, atât de încărcată de simboluri regale, încât aducea cu o fregată cu toate pânzele sus. Regina urcă pe estradă și se așeză pe tron. Un alai impresionant de curteni urcă în urma ei.

Nici o ceremonie nu ar fi fost completă fără discursuri. Mai mulți demnitari considerară de datoria lor să se lanseze în texte plictisitoare despre cum soarele nu avea să apună niciodată în Imperiul Britanic, datorită, fără îndoială, frumuseții și superiorității culturii engleze.

De parcă nu toți cei prezenți ar fi considerat deja acel lucru ca fiind de la sine înțeles.

Aproape toți.

Quinn fu agitat în timpul discursurilor. Când un savant care făcuse un „amplu tur de trei săptămâni al Indiei" începu să vorbească emfatic despre binecuvântările pe care le oferise Anglia acelei națiuni de oameni înapoiați, Viola simți mușchii din coapsa lui Quinn tensionându-se în locul unde îi atingeau pe ai ei.

– Doar trei nenorocite de săptămâni de hoinărit și își închipuie că e deja expert, pufni Quinn.

Viola îi făcu semn să tacă. Dacă voiau să se mai apropie vreodată de diamant, nu era o idee bună să se pună rău cu oamenii reginei.

În cele din urmă apăru și domnul Chesterton, care fu prezentat drept unul dintre cei mai de seamă gemologi ai Coroanei, flancat de o gardă de onoare alcătuită din gărzile palatului. Acesta purta în mâini o pernă de un roșu-aprins, în mijlocul căreia se afla o micuță casetă de bijuterii în locul tabacherei. Deși încă răsuna fanfara, Viola se strădui să audă vocea discretă a diamantului.

– Ceva e în neregulă, îi șopti Viola lui Quinn.

– Spune-mi că nu „ceva", ci „totul", și îți voi da dreptate, răspunse el.

– Nu, nu e aici. Nu pot simți diamantul.

Quinn își îndreptă spatele când Chesterton trecu direct prin fața lor.

– Poate e din cauza casetei de bijuterii. Pare din argint, încrustat cu pietre de culoare închisă.

– Poate.

Viola se încruntă și își dădu jos brățările cu jais și argint, băgându-le în săculețul ei de mână.

Tot nimic.

Își scoase și cerceii. Nu mai purta decât lănțișorul delicat, însă, cum acesta era ascuns sub rochia ei de zi cu guler înalt, nu ar fi putut să și-l dea jos fără forfotă. Deși diamantul nu o putea răni de la distanță, atunci când își purta scutul de argint, vocea îi era suficient de puternică încât Viola să poată auzi prezența pietrei *Baaghh kaa kkhuun.*

Se aplecă spre Quinn și își făcu mâna căuș la urechea lui pentru a-i șopti:

– Chiar și cu protecțiile pe mine, tot ar trebui să simt prezența nestematei. Fără brățări, ar trebui să fiu copleșită de greață. Îți spun, orice s-ar afla în caseta aceea nu e real.

– Așteaptă până se deschide, spuse Quinn.

Viola își strânse în pumn excesul de material al fustei. După tot ce se întâmplase, Quinn tot nu o credea.

Domnul Chesterton se lăsă într-un genunchi în fața reginei, ridicând în aer caseta de bijuterii aflată pe pernă. Viola speră din tot sufletul să fi avut dreptate. Dacă nu avusese, iar regina era sensibilă la nestemate, era posibil ca diamantul roșu să mai facă o victimă, așa cum făcuse și în cazul contelui de Foix.

Regina se aplecă în față cu interes, în timp ce unul dintre consilierii ei veni să deschidă caseta. Bărbatul slab ca un țâr luă caseta de argint de pe pernă și i-o oferi reginei cu o reverență sofisticată. Ea zâmbi spre piatră și înclină din cap. Consilierul ei se întoarse lângă ea, ținând caseta de argint în fața lui. Piatra de un roșu-aprins scânteie în soare, ceea ce o făcu să pară mai mare decât cele cinci sau șase carate ale sale.

– Cine e cel care ține caseta de bijuterii? întrebă Viola.

– Hubert Fenimore, un alt fiu de rezervă, la fel ca mine, dar care nu are șanse să moștenească titlul. Are trei frați mai mari, spuse Quinn. Un alt demnitar se lansase într-un discurs sforăitor despre raritatea și splendoarea diamantului roșu din templul Amjeratului. Fenimore mi-a fost coleg de școală la Eaton, fiind cu câțiva ani mai mare decât mine. E în pericol?

– Doar dacă se stârnește un vânt puternic, spuse ea. În viața ei nu văzuse o siluetă mai cadaverică. Dacă cineva i-ar fi dat o capă, o simplă briză ar fi fost de-ajuns să îl ridice în văzduh ca pe un zmeu. Piatra din mâinile lui nu e *Baaghh kaa kkhuun*. Probabil Chesterton a făcut rost de un fals convingător.

– Bun, spuse Quinn. Înseamnă că mai avem o carte sau două de jucat.

– Ce intenționezi să faci?

– Cineva trebuie să o informeze pe Maiestatea Sa că piatra prețioasă pe care a primit-o nu e autentică.

– Nu înțeleg cum ne va ajuta asta pe noi să punem mâna pe piatră.

– Autoritățile pot să îl aresteze pe Chesterton și să îi ceară să predea diamantul real. Apoi va trebui să îi conving că este în interesul țării noastre ca diamantul să se întoarcă în Amjerat. Quinn își studie fostul coleg de școală. Din moment ce se pare

că am prieteni în locuri sus-puse înseamnă că e suficient să vorbesc cu cine trebuie.

– Șșștt! Chiar așa, copii, nu mă pot concentra, la cât tot șușotiți, îi mustră Lady Meade. Păstrați-vă dulcegăriile pentru când ajungeți înapoi acasă la voi.

Viola nu avea nici un chef să îi șoptească dulcegării lui Quinn. Mai degrabă l-ar fi tras de urechi. Dacă nici comandantul lui din India nu îi ascultase sfatul, de ce credea că birocrații din Londra ar fi fost mai deschiși față de argumentele lui?

Atâta timp cât autoritățile credeau că se aflau în posesia nestematei autentice, nu aveau să observe dispariția adevăratului *Baaghh kaa kkhuun*. Dacă ea și Quinn reușeau să îi fure domnului Chesterton diamantul roșu, acesta nu ar fi avut cum să anunțe furtul, căci ar fi fost nevoit să admită că îi prezentase Maiestății Sale o altă piatră prețioasă.

– Dar Quinn, asta...

– Așa va fi, o întrerupse el în șoaptă, pentru a nu o supăra pe mama ei. Nu vreau să te știu nicidecum aproape de diamantul acela. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

Ceremonia se apropia de sfârșit. Ansamblul de instrumente de suflat atacă o compoziție vioaie de-a lui Purcell în timp ce Maiestatea Sa se ridică și se retrase din mijlocul gălăgiei. Hubert Fenimore închise temeinic caseta de bijuterii și o urmă printre draperiile groase de catifea care alcătuiau peretele din spate al estradei.

Quinn se ridică.

– Îmi cer scuze, doamnelor! Am ceva de făcut ce necesită atenția mea imediată, așa că nu voi putea să vă însoțesc în locurile în care mai aveți de mers în după-amiaza aceasta. Însă vă las la dispoziție cupeul. Poate v-ar face plăcere o scurtă sesiune de cumpărături împreună. Puteți trece totul în contul meu, oriunde v-ați duce. Îndrăznesc să sugerez Harrods, au câteva lucruri drăguțe care s-ar putea să îi placă mamei tale.

Lady Meade scoase un gângurit vesel de încântare. Viola îi aruncă o privire mânioasă atât de încinsă, încât ar fi trebuit să îl transforme pe loc într-o grămadă fumegândă de cenușă.

Quinn era hotărât să își vadă mai departe de propriile planuri fără a-i oferi șansa de a le expune în întregime pe ale ei.

Quinn ridică la buze mâna lui Lady Meade și depuse un sărut foarte corect pe încheieturile osoase ale degetelor ei. Apoi se aplecă și își trecu ușor buzele peste obrazul Violei.

„Inteligent din partea lui." Dacă i-ar fi ridicat mâna oricât de aproape de gura lui, ea și-ar fi strâns degetele în pumn și i-ar fi dat o lovitură zdravănă.

– Ne revedem acasă mai târziu, draga mea.

– Știi cum suntem noi, femeile, când mergem la cumpărături. Îi adresă un zâmbet plin de venin. Nu mă aștepta.

Quinn ridică dintr-o sprânceană la auzul cuvintelor ei, însă își păstră cu fermitate zâmbetul întipărit pe chip, de dragul mamei ei.

– Da, ei bine, încercați să nu îmi cheltuiți toți banii într-un singur loc.

– Firește că nu, spuse ea dulce. Știu o mulțime de locuri în care să îți cheltuim toți banii.

Zâmbetul lui deveni mai puțin convingător când se întoarse și se îndepărtă de ele.

Mama Violei fu atât de entuziasmată de ideea de a merge la cumpărături, încât reuși să mențină o conversație vioaie, în care schimbă de câteva ori subiectul, cu prea puțină contribuție de orice fel din partea fiicei sale.

Până ajunseră la Harrods.

Viola se mulțumi să încuviințeze din cap și să scoată din când în când sunete de aprobare cât timp Lady Meade o purtă la sesiunea de cumpărături. Imediat ce pofta de cheltuit bani a mamei ei avea să fie astâmpărată pentru moment, iar aceasta avea să ajungă înapoi în casa ei din oraș, Viola avea și ea niște treburi de rezolvat.

Chiar dacă Quinn avea prieteni sus-puși, Viola avea, dacă nu un prieten, cel puțin un asociat, în cele mai sordide locuri. Willie să lăudase cândva că nici un șoarece nu putea să tragă un vânt în Cheapside fără să prindă și el de veste. O laudă vulgară, dar reală. El avea să știe, fără îndoială, care dintre colecționarii englezi

ar fi avut îndrăzneala de a cumpăra o bijuterie furată de la regină însăși. Dacă era cineva în Londra care să știe unde locuia domnul Chesterton, unde ar fi putut ascunde acesta adevăratul diamant și ce intenționa să facă mai departe cu nestemata, acela era Willie.

Viola avea să îl facă să îi spună tot ce știa.

Capitolul 28

– Ashford, ce surpriză! spuse Hubert Fenimore din spatele unei mese de scris din lemn de nuc cu noduri. Ultima dată când am auzit de tine îți pierdeai vremea prin India cu toți sălbaticii, ei? Întotdeauna ți-a plăcut aventura, nu-i așa? Intră, intră! Simte-te ca acasă!

Quinn își scoase pălăria și se așeză în scaunul indicat de Hubert. În calitate de subsecretar al unuia dintre consilierii reginei, Fenimore avea un birou nu foarte luxos echipat, însă Quinn recunoscu scânteia de ambiție din ochii lui Hubert. Avea să se folosească de informația pe care se pregătea să i-o împărtășească Quinn, chiar și fără alt motiv decât speranța de a avansa.

– Ce ar fi putut să te smulgă din Superbul Orient? Ah, știu de ce te-ai întors acasă. Ai venit să preiei frâiele domeniului Kilmaine din mâinile tatălui tău. Stă cam rău cu sănătatea în ultima vreme, din câte am auzit. Un atac de apoplexie, susține toată lumea. Buzele subțiri ale lui Fenimore tresăriră într-un zâmbet înăbușit. Cât de dificil pentru tine!

Dacă Fenimore ar fi avut șanse să moștenească titlul tatălui său, Quinn nu se îndoia că ar fi fost genul care să se învârtă în jurul reședinței de familie precum o pasăre necrofagă de fiecare dată când bătrânul lui părinte ar fi fost lovit de o răceală.

– Auzisem că Lord Kilmaine este bolnav, dar e prima dată când aud că e vorba despre apoplexie, spuse Quinn. Noi doi nu ne vorbim.

– Poate ai să te mobilizezi să îl vizitezi totuși, de dragul mamei tale, spuse Fenimore cu un zâmbet viclean. Și eventual să arunci un ochi peste registrele contabile ale moșiei, dacă ajungi acolo.

– Poate, spuse Quinn. Apoplexie. Era posibil ca tatăl lui să nu își mai revină niciodată, în funcție de cât de grav fusese atacul. Unii își pierdeau capacitatea de a vorbi sau puterea de a-și folosi membrele de pe o parte a corpului după un astfel de episod. Mama lui era probabil înnebunită de îngrijorare. Dar deocamdată am o urgență despre care trebuie să îți vorbesc. Înainte de toate, felicitări pentru rolul tău în ceremonia din după-amiaza aceasta. A fost deosebit de impresionant.

– Mulțumesc. Hubert își netezi mustața cu dosurile ambelor mâini. În ciuda opiniei populare, cea mai mare parte din munca de guvernare e făcută de noi, cei care nu avem nici birouri, nici poziții simandicoase. Ceremonia de azi a fost cu adevărat satisfăcătoare însă, pentru că a arătat că mă bucur de o oarecare favoare din partea reginei. Avansarea într-o poziție mai importantă e doar o chestiune de timp.

– Așa e. Dar favoarea unei regine poate fi schimbătoare. Cel mai mic detaliu te poate lăsa fără ea. De exemplu, știai că piatra prețioasă pe care i-ai oferit-o azi reginei noastre nu este, în realitate, Sângele Tigrului?

– Afurisită treabă!

– Cere ca piatra să fie examinată de un gemolog calificat. Vei descoperi că am spus adevărul. Chesterton are în continuare adevăratul diamant sau știe unde se află. Dar e important să ne mișcăm rapid. Dacă nu a vândut încă nestemata, fără îndoială că asta intenționează să facă. Nenorocita aia de piatră are o valoare inestimabilă.

Fenimore rămase perfect nemișcat timp de un minut. Quinn aproape că îi putea vedea în mișcările neliniștite ale ochilor felul în care i se învârteau rotițele minții.

– Cum ai obținut această informație năucitoare?

Quinn încercă să ocolească întrebarea.

– Asta nu e important.

– Ba e, dacă te aștepți să te iau în serios. Fenimore se lăsă pe spate în scaun. Îți poți imagina cât de mult ar putea fi afectat

prestigiul suveranei noastre dacă s-ar afla că a participat la o ceremonie publică în cadrul căreia a acceptat un diamant fals?

Cât de tipic din partea unui demnitar cu funcție politică să pună accentul pe imagine mai mult decât pe realitate.

– Nu și dacă cel real este recuperat în timp util. Nu ar face decât să scoată în evidență eficiența și puterea guvernării reginei noastre. Quinn se ridică, prefăcându-se că intenționa să plece. Dar poate nu ai autoritate suficientă să trimiți ofițerii de poliție să îl aresteze pe Chesterton. Am să apelez la altcineva.

– Nu, nu, spuse Fenimore. Nu te pripi, Ashford! Astfel de lucruri necesită o oarecare delicatețe. Voi lua măsuri, în mod cert, dar am nevoie de o confirmare că informațiile tale sunt corecte. Te întreb din nou, de unde știi că diamantul din tezaurul reginei nu este cu adevărat Sângele Tigrului?

Quinn nu ar fi vrut să o recunoască, dar nu vedea nici o altă cale de a-l convinge pe Fenimore. Se așeză din nou pe scaun.

– Mi-a spus-o Hoțul de Bijuterii din Mayfair.

Ochii spălăciți ai lui Fenimore se mijiră.

– Cunoști identitatea hoțului care tot bântuie prin Londra?

Din nou, Hubert se concentrase asupra detaliului greșit.

– Nu asta contează. Problema principală e asta. Vei fi sau nu omul care să recupereze adevărata nestemată pentru suverana lui?

Hubert își împreună degetele pe masa de scris din fața sa.

– Dacă aș trimite ofițeri de poliție să îl aresteze pe Chesterton, s-ar stârni un scandal care ar face întreaga poveste suficient de cunoscută cât să existe riscul să ajungă și în presă.

– Recompensa face să merite riscul. Presa britanică pare destul de ignorantă în momentul de față.

– Ce te face să spui asta?

– Fiindcă încă nu a ajuns pe țărmurile noastre nici o veste despre răscoala cipailor, spuse Quinn.

Fenimore clipi surprins.

– Nu ar fi trebuit să știe nimeni despre asta.

– Vezi, am și eu sursele mele. Quinn se încruntă spre vechiul lui coleg de școală, care, în mod evident, era la curent cu dezastrul

din Delhi. Cumva guvernul împiedică ziarele să menționeze acea răscoală?

– Nimic atât de machiavelic. E doar o întârziere. Odată ce îi vom fi potolit pe bandiți, va fi momentul potrivit să facem publică informația. Nu mai devreme.

– S-ar putea să dureze luni, poate chiar ani, până să fie înăbușită această răscoală. Nu ne putem baza exclusiv pe armata noastră pentru a reinstaura pacea. Trebuie să facem și unele concesii politice față de populația din India.

Când ochii lui Hubert scânteiară interesați la auzul conceptului de politică, Quinn decise să insiste cu pretențiile lui Sanjay la tronul Amjeratului. Diplomația l-ar fi atras pe Fenimore mai mult decât o poveste despre un diamant malefic.

Hubert ascultă și încuviință ocazional din cap în timp ce Quinn îi explică pe larg cât era de nedreaptă Doctrina Lipsei și cum reinstaurarea prințului Sanjay pe tron ar fi îmbunătățit opinia indienilor despre Rajul Britanic.

– Dacă ai reuși să o convingi pe regină să returneze adevăratul diamant la templul din care a fost furat, spuse Quinn, gestul ei ar însemna un semnal de mare bunăvoință, încât se vor găsi cu siguranță capete mai limpezi care să preia controlul asupra crizei actuale.

Hubert rămase tăcut preț de câteva clipe, studiind suprafața mesei de scris și procesând noile informații. În cele din urmă încuviință din cap.

– Voi prezenta problema în fața superiorului meu. Cred că îl pot convinge să dea un decret în numele Maiestății Sale prin care să îl reinstaureze pe tron pe prințul tău Sanjay. Este exact genul de gest generos care i-ar face plăcere bunei noastre suverane. Hubert se apleacă în față și coborî vocea: Însă returnarea diamantului e o altă problemă, și nu îți pot promite nimic în această privință. Mă voi interesa însă, să văd ce se poate face. În schimbul acestor atenții, trebuie să faci și tu ceva pentru mine.

– Orice.

Lui Quinn aproape că nu-i venea să creadă că reușise să convingă pe cineva cu autoritate să intervină în beneficiul lui Sanjay.

– Susții că îl cunoști pe Hoțul de Bijuterii din Mayfair. Prea bine. Aș prefera să nu izbucnească un scandal privind acceptarea unei bijuterii false în Tezaurul Regal, așa că nu e indicat să folosim mijloace oficiale pentru a recupera adevăratul diamant. Haide mai bine să ne folosim de această secătură care a fost până acum o adevărată pacoste pentru înalta nobilime. Dacă el poate fura Sângele Tigrului pentru a-l returna Coroanei, voi vedea cum aș putea face să obțin o grațiere pentru el.

Quinn se încruntă. După moartea contelui francez, nu voia să o știe pe Viola apropiindu-se câtuși de puțin de diamantul acela.

– S-ar putea ca hoțul să nu fie dispus să o facă. Cred... că a început să îl mustre conștiința și intenționează să renunțe la furturi.

– Atunci trebuie să îl convingi să mai comită o ultimă tâlhărie, altfel pică toată înțelegerea noastră.

Hubert își răsfiră mâinile pe masa de scris.

– Adică, dacă nu reușesc să îl conving pe hoț să recupereze Sângele Tigrului, nu te vei ocupa ca pe tronul Amjeratului să revină prințul care are dreptul la această onoare?

Hubert ridică din umeri.

– În lumea actuală trebuie să fii mereu dispus să oferi ceva la schimb. Așa se fac dintotdeauna înțelegerile politice. Sper că vei reuși să fii la fel de convingător cu el cum ai fost cu mine.

– Voi vedea ce pot face.

Nemulțumit, Quinn se ridică și se retrase.

Hubert se duse la mica lui fereastră și îl privi pe Lord Ashford ieșind din clădire și făcând semn unei birje. Apoi Fenimore își chemă asistentul.

– Trimite un ofițer de poliție să îl urmărească pe Lord Ashford. Vreau să fiu informat unde se află în orice clipă.

Hubert băgă mâna în sertarul de jos și își scoase un pahar mic și o ploscă de whisky. Era timpul pentru o dușcă de sărbătoare. Nu se întâmpla frecvent să primești o avere oferită pe tavă. Până la sfârșitul poveștii, avea să încaseze considerabila recompensă oferită pentru Hoțul de Bijuterii din Mayfair și să bage în propriul buzunar un diamant fabulos.

Avea să se organizeze astfel încât vina pentru furtul diamantului roșu să cadă pe capul lui Lord Ashford. Fapta nu i-ar fi produs daune de durată vechiului lui amic din școală. Toată lumea știa că, atunci când aveai apelativul *lord* în fața numelui, scăpai nepedepsit de aproape orice – mai puțin de o crimă.

Însă judecata la tribunal decurgea încet. Până să fie Ashford achitat, Hubert ar fi dispărut de mult din peisaj. Ar fi fost ocupat să viziteze America de Sud sau să decidă ce vilă să își cumpere în Toscana. Să își asigure mijloace bănești nelimitate era un gând atât de delicios, încât își luă liber tot restul zilei pentru a visa cu ochii deschiși.

Și pentru a plănui cum să își transforme în realitate visurile lacome.

Mama Violei se bucură de o după-amiază întreagă de sesiune frenetică de cumpărături cum cei de la Harrods rar mai văzuseră. Însă Lady Meade ar fi cedat nervos la următoarea oprire a Violei dacă aceasta nu ar fi lăsat-o deja la casa din oraș, înconjurată de cel puțin o duzină de pachete, trei cutii de pălării și o promisiune fermă că Viola avea să vină din nou în vizită cât de curând.

„Nici Quinn nu ar fi prea încântat de prăvălia asta", își spuse Viola. „Dar ceea ce Quinn nu știe nu are cum să-mi facă rău."

Cupeul străbătu hurducăindu-se aleile înguste din Cheapside și se opri în fața mizerei prăvălii a lui Willie.

– Nu cred că locul acesta e potrivit pentru cineva ca tine, spuse Sanjay de pe capră, unde era cocoțat. Ești sigură că vrei să faci asta, musaip?

– Nu tocmai, dar sunt sigură că *trebuie* să o fac. Nu voi sta nici o clipă mai mult decât e absolut necesar.

După bătaia pe care i-o administrase Quinn lui Willie în Paris, se îndoia că avea să fie primită călduros. Dar, dacă exista cineva care să aibă informațiile de care avea nevoie pentru a-l găsi pe Chesterton – și diamantul –, acela era vechiul ei plasator. Spera că prețul pentru acea informație nu avea să fie prea mare.

Viola își îndreptă spatele, își luă inima în dinți și deschise ușa prăvăliei lui Willie.

*

Când Quinn se întoarse acasă, constată că nu îl aștepta nimeni la reședința sa din oraș. Își spuse că ar fi trebuit să fie recunoscător că Viola era încă plecată, ocupată să îi cheltuiască banii. Singurul lucru pe care îl punea în pericol erau fondurile lui, iar el era suficient de bogat cât să nu își facă prea multe griji în privința unor găteli și a unor fleacuri.

Se instală într-unul dintre fotoliile cu brațe de lângă șemineul din salonul aflat în spatele casei, în care mobilierul era demodat, dar confortabil, dorindu-și să fi știut ce să facă mai departe. Avea impresia că la fiecare pas soarta se străduia să îl forțeze să aleagă între Viola și țara lui adoptivă. Era ca și cum puterile cerești nu ar fi fost atente prima dată când o alesese pe femeia pe care o iubea.

Mai era și vestea că tatăl lui se îmbolnăvise. Quinn se așteptase să primească o astfel de informație cu un strigăt de bucurie, până își amintise cât de devotată îi era mama sa bătrânului diavol. Moartea lui Kilmaine ar fi devastat-o.

Era de neînțeles pentru Quinn cum putea o femeie să trăiască alături de un bărbat atâția ani și să nu descopere ce ticălos fără suflet era.

Quinn decise că nu era în postura de a judeca. În fond, el iubea o hoață, cineva care îi dăduse complet peste cap tot ceea ce își construise cu grijă în materie de convingeri despre cum *trebuia* să fie lumea. O cunoștea pe Viola. Îi cunoștea defectele și slăbiciunile, dar acest lucru nu schimba câtuși de puțin ceea ce simțea față de ea.

„Iubirea chiar e oarbă."

Un zâmbet îi jucă pe buze. Probabil la fel simțea și ea în privința lui. Așa spera.

Dar nu era sigur.

Viola i se abandona complet când făceau dragoste, dar își dădu acum seama că nu își exprimase niciodată sentimentele față de el cu la fel de multă franchețe cum își arătase dorința față de trupul lui.

Și *totuși* îi refuzase cererea în căsătorie. Poate că nu îl iubea deloc. Deși gândul îi stârni o durere în piept, nu schimba câtuși de puțin sentimentele lui față de ea.

Ușa de la intrare se deschise cu un scârțâit, iar Quinn auzi voci. Se ridică și aruncă o privire pe holul casei, studiind intrarea:

– Mulțumesc, Excelență, o auzi pe Viola spunându-i lui Sanjay, care căra două cutii de pălării plus un pachet învelit în hârtie maro băgat sub braț.

– Te rog, doamna mea, nu îmi folosi titlul, spuse Sanjay. Am fost cândva prinț în Amjerat, dar nu mai sunt. Și s-ar putea să nu mai fiu niciodată.

Nedreptatea încinse sângele din venele lui Quinn. Nu era nevoie ca acea situație incorectă să se prelungească. Fusese prea temător și prea slab pentru a-și înfrunta tatăl și pentru a-l ajuta pe fratele lui, dar putea să își ajute prietenul. Putea îndrepta răul făcut, însă doar dacă era dispus să o pună în pericol pe femeia pe care o iubea.

Dacă singurul lucru pe care l-ar fi riscat ar fi fost propriul lui gât, nu ar fi ezitat nici o clipă.

Își îndreptă spatele, cu un aer hotărât. Avea să o îmbrace pe Viola în argint și jais. Avea să se pună scut între ea și spiritul malefic al nestematei. Cumva, avea să se asigure că el era cel care își asuma toate riscurile:

– Ba da, prietene, spuse el încet. Să nu te îndoiești nici o clipă. Vei redeveni prinț al hindușilor. Iar Viola va deveni cu adevărat soția mea.

Capitolul 29

Quinn ascultă cu un aer tot mai consternat în timp ce Viola îi povesti despre vizita ei la prăvălia fostului ei plasator.

Willie o întâmpinase cu o privire ursuză, respingând tentativele ei inițiale de a obține informații despre Sângele Tigrului, însă, de îndată ce Sanjay intrase după ea în magazin, devenise

surprinzător de înțelegător. Da, recunoscuse Willie, circula prin Cheapside un zvon cum că se pregătea o achiziție ilicită de proporții legendare.

Quinn se încruntă.

– Nu ar fi trebuit să mergi acolo.

– Prostii, spuse Viola. Am fost în perfectă siguranță. Deși habar nu aveam cât de amenințător poate să pară Sanjay atunci când dorește.

– Nu a fost meritul meu, Lady Viola, spuse prințul, ridicând din umeri cu modestie. Vederea unui revolver la centură face întotdeauna impresie.

– Eu bănuiesc că ochii tăi negri clocotitori și expresia teribil de încruntată au ajutat enorm. Mulțumesc, Sanjay.

Prințul indian se înclină și se retrase din încăpere, pretinzând că trebuia să pregătească trăsura pentru planurile din seara aceea.

– Ce planuri? întrebă Quinn.

– Willie ne-a dat toate informațiile necesare pentru a intercepta diamantul înainte să ajungă la cumpărător.

– Din generozitatea inimii sale negre ca smoala? întrebă Quinn, încrucișându-și brațele pe piept.

– Nu, am fost nevoită să îi promit un rubin de dimensiuni considerabile, dar cred că ai unul de care să te poți lipsi. Viola își dezlegă boneta și o puse pe măsuță, apoi deschise unul dintre pachete pentru a-i arăta lui Quinn ce conținea. Îi întinse acestuia un domino negru și scutură o haină împăturită care se dovedi a fi o capă de mătase asortată. Vei avea nevoie de astea.

– De ce? Mergem la un bal mascat?

– Într-un fel. Cel care va cumpăra *Baaghh kaa kkhuun* dorește să rămână anonim. Își puse o mască roșie în dreptul feței. Domnul Chesterton se va întâlni cu el în seara aceasta la Vauxhall, pe Aleea Druizilor, cândva între orele unsprezece și miezul nopții.

– Și de ce e asta o veste bună? vru Quinn să afle. Nu a știut plasatorul tău să îți spună unde e instalat Chesterton? Am fi putut să creăm o diversiune care să îl scoată din bârlog, apoi să profităm de ocazie pentru a-i sparge casa și a înhăța diamantul.

– Nu ne-ar ajuta. După spusele lui Willie, Chesterton nu se desparte nici o clipă de diamant. Se pare că și-a învățat lecția când a fost cât pe ce să i-l fure contele de Foix. Viola se apropie de Quinn, își petrecu brațele în jurul lui și îl sărută pe obraz. Nu mai face o față atât de posacă! Ai încredere în mine! Situația va fi în avantajul nostru.

El își îngropă nasul în locul unde se întâlneau gâtul și umărul ei și îi inhală parfumul dulce. Cum putea să o pună în pericol, chiar și de dragul țării lui adoptive?

Cu siguranță nu îi putea dezvălui identitatea ei nenorocitului de Fenimore. Deși acesta îi promisese grațierea, Quinn nu dădea doi bani pe promisiunea lui. Chiar dacă grațierea ar fi fost reală, Viola ar fi fost devastată dacă aventurile ei în calitate de Hoț de Bijuterii din Mayfair deveneau materie primă de procesat în melițele clevetitoare din înalta societate. Nimic din acțiunile guvernului nu rămânea secret pentru multă vreme. Poate că, de fapt, cea mai bună opțiune a lor ar fi fost să îi dea pur și simplu nenorocitul de diamant lui Sanjay și să îl lase pe el să îl ducă discret înapoi în templul lui Shiva. Da, asta ar fi rezolvat problema într-un fel.

Odată hotărârea luată, o sărută pe gât.

Dar dacă îi dădea pe furiș diamantul înapoi lui Sanjay, birocrații aveau să pună capăt răscoalei cipailor în maniera lor brutală caracteristică, fără a încerca măcar să le ofere indienilor o cât de mică ramură de măslin odată ce îi „linișteau". Desigur, întreaga discuție nu își avea rostul câtă vreme nu aveau nici o soluție sigură pentru a fura Sângele Tigrului.

– Nu înțeleg în ce fel ne va ajuta faptul că Chesterton a hotărât ca de acum înainte să țină diamantul asupra lui, recunoscu Quinn.

– Serios? Se desprinse din îmbrățișare și îi arătă palma. Unul dintre butonii lui de manșetă cu perle scânteie sub ochii lui. Nu o simțise când i-l șterpelise. Acum înțelegi?

– Cum ai făcut asta?

– Înainte să învăț să deschid un zăvor cu sistem cilindric, mi-am dat seama că în realitate cei mai mulți oameni uită că poartă bijuterii și, dacă le distragi atenția cum trebuie, nu vor observa

lipsa lor decât mult mai târziu. Viola ridică din umeri și își mușcă buza de jos. Habar nu ai câte ore am petrecut exersând șterpelirea a diverse obiecte de pe un manechin de croitorie până să încerc și cu o persoană în carne și oase. Prima dată am crezut că o să-mi sară inima din piept de teamă, dar trebuie să mărturisesc – în ochii ei căprui scânteie un foc secret – este, de fapt, destul de palpitant.

Doamna Degete Abile. Cu siguranță se dovedise demnă de numele pe care i-l dăduse prima dată. Nu se îndoia că era capabilă să o facă, dar era foarte posibil ca *Baaghh kaa kkhuun* să fie singura bijuterie care să o fure pe ea în același timp.

– Nu, Viola. Nu vreau să pui mâna pe nenorocitul acela de diamant.

– Dar tocmai în asta constă frumusețea acestui plan. Nu va trebui să o fac. Zâmbi, roșie la față și entuziasmată precum o debutantă în ziua lansării în înalta societate. Știm deja că domnul Chesterton păstrează diamantul într-o tabacheră de argint din buzunarul vestei. Atâta timp cât port bijuterii care să mă protejeze și țin cutia închisă, îi voi detecta prezența, dar diamantul nu va putea să mă rănească.

– Cum rămâne însă cu el? întrebă Quinn. Crezi că Chesterton poate și el să detecteze prezența diamantului? S-ar putea să observe dispariția lui mai repede decât ne-am dori noi.

– La Schloss Celle purta un mic inel de argint și jais, dar atât. Un scut destul de slab. Se încruntă, reflectând asupra întrebării. Ceea ce arată că înțelege o parte din puterea diamantului – suficient cât să își ia măsuri de siguranță –, dar nu cred că e foarte sensibil la el, altfel nu ar fi reușit să reziste atâta timp puterii nestematei. Oftă. Are într-adevăr o chemare ispititoare.

„Precum cântecul unei sirene pe stânci", își spuse Quinn, judecând după expresia de dor de pe chipul ei.

– Haide, Quinn! E singura noastră șansă de a recupera diamantul. Viola își petrecu din nou brațele pe după gâtul lui și se lipi cu trupul de al lui, coborând cu palmele pe brațele lui. Va fi distractiv. Îți promit! Te rog!

El îi prinse încheieturile și i le ținu nemișcate.

– Urmează să mai pierd ceva?

Viola râse muzical.

– Nu, prostuțule. De fapt, tocmai ți-am pus butonul înapoi.

Quinn își ridică încheietura între ei. Într-adevăr, butonul cu perlă era din nou la locul său. Clătină din cap și zâmbi.

– Ești bună la a fi rea.

Ea îi trase capul în jos pentru un sărut apăsat.

– Nu, sunt o bună hoață, spuse ea cu răsuflarea tăiată când buzele li se separară în cele din urmă. Tu ești cel care m-a învățat să ador să fiu rea.

Femeia îi înnebunea toate simțurile, împingând orice altceva deoparte. Corpul lui se trezi la viață, întâmpinând-o cu o erecție ca de piatră.

– Dacă ne mișcăm rapid – începu să descheie nasturii care coborau pe partea din față a corsajului ei –, avem timp pentru încă o lecție de desfrânare.

– Dă-i bătaie!

Spre încântarea lui, Viola își ridică un picior pe după el și își propti călcâiul pe șalele lui. Erau despărțiți de mai multe straturi de jupoane și dantele, însă Quinn îi simți pulsul bătându-i sălbatic între coapse. Capul i se dădu pe spate când îi sărută pielea dezgolită de deasupra cămășii de corp și a corsetului.

– O, da, Quinn, spuse ea împleticit. Spune-mi că vom găsi diamantul în noaptea asta.

El ridică brusc capul la auzul acelor cuvinte și coborî privirea spre ea. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl audă din gura ei înainte de a o tăvăli până o lăsa lată era ceva legat tot de nenorocitul de diamant.

Viola avea buzele întredeschise și ochii închiși. O peliculă fină de sudoare îi înflorise pe piele. Tremura. Dacă cineva i-ar fi spus că era o dependentă de opiu chinuită de nevoia de o nouă doză, l-ar fi crezut.

Puterea diamantului roșu era ca un drog pentru ea, își dădu el seama tresărind. O atinsese o dată și o făcea să tânjească din nou după el, deși încercase să o ucidă.

Viola deschise șovăitor ochii.

– Quinn, ce s-a întâmplat?

El îi desprinse piciorul de pe el și se forță să se îndepărteze puțin de ea.

– Dacă e să pornim în căutarea diamantului, trebuie să îmi promiți ceva.

– Ce anume?

– Dacă eu consider că situația a devenit prea riscantă, dacă descopăr că nu îmi place cum stau lucrurile, ne oprim chiar în momentul acela. Și, dacă eu zic că renunțăm, o vei face fără să te opui. Ai înțeles?

Ea oftă.

– Am înțeles, dar va fi totul bine. Ai să vezi.

– De îndată ce pui mâna pe tabachera care conține diamantul, va trebui să mi-o dai imediat mie. De acord?

Ea nu îi răspunse.

– Asta nu este ceva care să fiu dispus să negociez, Viola. Nu vreau să ții tabachera aceea nici măcar o secundă mai mult decât e absolut necesar.

– Quinn, te porți ca un tiran.

– Nu, doar ca un bărbat care nu vrea să ai de suferit. Vorbesc serios. Ori îmi dai cuvântul tău în privința asta, ori nu mergem nicăieri în noaptea asta, chiar de-ar fi să trebuiască să te leg fedeleș pentru a te ține aici.

Pentru o clipă, Quinn și-o închipui întinsă pe patul lui, cu brațele și picioarele depărtate și legate de cei patru stâlpi ai acestuia, cu sânii legați cu sfoară și cu părțile ei intime goale și vulnerabile. Ar fi putut s-o țină în pragul orgasmului ore întregi. Cât de frumos l-ar fi implorat ea înainte să cedeze și să-i dea voie să termine...

– De fapt, asta e cea mai bună idee pe care am avut-o de ceva vreme încoace.

Își lipi gura de urechea ei și îi șopti câteva dintre lucrurile desfrânate și iubitoare pe care i-ar fi plăcut să i le facă.

Ea făcu ochii mari, surprinsă și scandalizată.

– Oricât ar părea de distractiv să te las să mă legi, am să mă lipsesc de asta deocamdată. Îți dau cuvântul meu de onoare. Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. Îți voi da diamantul imediat ce pun mâna pe el.

Îl sărută din nou. Gura ei sub a lui îi alungă din minte orice gând legat de diamant. Viola i se abandonă complet, ajutându-l să îi scoată sânii din închisoarea oaselor de balenă.

El îi prinse un sfârc în gură și i-l supse cu forță până o auzi gemându-i numele. Apoi își îndreptă atenția spre celălalt sfârc al ei. Degetele ei abile coborâră jucăușe până la prohabul lui. Desfăcu nasturii de corn din dreptul șoldurilor lui și îi împinse lenjeria deoparte, băgându-și ambele mâini pentru a-l pipăi și a-l dezmierda.

El îi smuci fusta în sus. Viola îl ajută să își croiască drum până la deschizătura din lenjeria ei, iar el o penetră lipind-o de perete, izbindu-se orbește în ea, ca un berbec în călduri.

– Mai tare, îl rugă ea.

Cuvintele ei îl făcură să se dezlănțuie, și renunță să se mai stăpânească. Ea îi primi mișcările violente cu mici strigăte de plăcere. Trupul i se încordă, și valurile orgasmului ei pulsară în jurul lui. I se alătură și el, golindu-se în ea în jeturi fierbinți, precauția de a folosi protecție fiind ultimul lucru la care s-ar fi gândit în acel moment.

Inspiră lacom, de-abia acum dându-și seama că își ținuse răsuflarea cât pulsaseră împreună. Când nebunia dorinței păli și începu să îi încheie la loc corsajul rochiei, mai înțelese ceva. Avea nevoie de Viola așa cum avea nevoie de hrană și de apă, și de aerul pe care îl respira.

Ea era opiul lui, propriul lui câmp de maci. De fiecare dată când o iubea, își dorea mai mult din ea. Viola îl transforma în sclavul ei cu fiecare oftat, cu fiecare sărut, cu fiecare tăvăleală zguduitoare. Deși ar fi trebuit să fie complet epuizat, mădularul lui se ridică din nou, pregătit să o facă a lui.

Viola era lumina lui, suficient de intensă cât să îl orbească, dar nu își putea feri privirea. Era sarea lui, conservându-l și rănindu-l în același timp, însă fără ea viața lui ar fi fost seacă și lipsită de gust. Era sângele vital ce îi gonea prin vene. Poate că ea era dependentă de diamantul roșu, dar el era dependent de ea. Nu avea să se mai elibereze de obsesia lui față de Viola Preston decât atunci când avea să redevină țărână.

„Te rog, Doamne!"

*

Timp de aproape două sute de ani, grădinile Vauxhall atrăseseră londonezii dornici să se bucure de verdeața acestora. La un moment dat, acordurile creațiilor lui Händel răsunaseră pentru prima dată în pavilioanele acesteia și crema nobilimii londoneze se ospătase cu faimosul jambon de Vauxhall subțire ca hârtia. Părinți și copii traversaseră Tamisa îmbarcați în luntre mici pentru a privi spectacolul lămpilor de gaz ce sclipeau pe tot cuprinsul grădinilor.

Desigur, de când grădinile de agrement fuseseră deschise publicului, și lumea mai sordidă a orașului începuse să vină aici pentru propriul gen de distracții. Tineri și tinere de moravuri îndoielnice hălăduiau prin jurul unor armindeni păgâni, aducând vag a falusuri. Ici-colo ardeau focuri de tabără, și în loc de Händel aerul răsuna de acorduri de muzică țigănească în părțile mai puțin luminate ale grădinii. Orice tip de act sexual era disponibil pe bani dincolo de tufele bogate de pe Aleea Druizilor.

Grădinile căzuseră teribil de mult în paragină. Înalta nobilime abandonase aproape complet grădinile Vauxhall, cu excepția celor care căutau câte o aventură desfrânată în care să se bucure în plus și de plăcerea anonimatului. Aproape toți oamenii de seamă din înalta societate veneau aici purtând măști sau dominouri pentru a-și ascunde identitatea.

Viola și Quinn se plimbară pe Aleea Druizilor, căutându-l pe domnul Chesterton, ceea ce nu era tocmai ușor, având în vedere că acea parte a parcului nu era luminată de lămpi cu gaz, iar lumina lunii începuse să pălească. De fiecare dată când apărea un bărbat care avea înălțimea și constituția potrivite, Quinn o întreba pe Viola dacă era el.

– Nu, spuse ea, înclinând capul într-un efort de a auzi sunetul discret. Diamantul nu e aici.

Chiar dacă nu l-ar fi recunoscut pe individ, în mod cert nu s-ar fi putut înșela în privința diamantului. Când auzise pentru prima dată glasul nestematei, la Schloss Celle, vocea acesteia fusese sfâșietor de dureroasă pentru ea, aproape lăsând-o lată. Dar, după ce atinsese efectiv piatra, sunetul se transformase.

Tânjea să audă din nou acel cântec grav și ritmic. Era ceva primitiv în vocea diamantului, elementar precum valurile înspumate ale fluxului, o tăvăleală sănătoasă și brutală sau bătăile propriei ei inimi.

Sanjay pretindea că *Baaghh kaa kkhuun* era malefic și probabil avea dreptate. Însă acest lucru nu o împiedica să își dorească să se afle din nou lângă el. Nu se putea abține. Diamantul luase în stăpânire o parte din ea, și nu avea să se simtă din nou întreagă până nu îi auzea glasul muzical, inexorabil și poruncitor, bubuindu-i din nou în minte.

Spera că nu avea să se dovedească prea îngrozitor sau prea frumos pentru a-l putea suporta.

Arsura aproape vindecată din palma ei începu să o mănânce. Dorința ei de a avea diamantul o făcu să se înfioare în timp ce se plimbau, deși nu îi era câtuși de puțin frig.

Se întrebă dacă avea să îl recunoască pe cumpărătorul diamantului bazându-se strict pe dorința acestuia de a poseda nestemata. Propria ei dorință era atât de intensă, încât bănuia că, dacă ar fi fost goală pușcă, și-ar fi văzut sfârcurile întărite și carnea dintre coapse scăldată în umezeală. Scoase un geamăt de frustrare.

Quinn o trase mai aproape.

– Ești bine?

– Da.

Se sprijini de trupul lui cald. Solid. Masculin. Liniștitor. Quinn avea să o protejeze. Chiar și de ea însăși.

Apoi, ca de la mare depărtare, o auzi – o melodie *basso continuo* atât de firavă, încât era aproape la limita percepției. Poate că nici măcar nu o auzise cu urechile. Poate că vibrațiile din pieptul ei urcaseră înfiorate de-a lungul coloanei ei vertebrale, ca de acolo să se reverse încet în creierul ei, ieșind apoi pe urechi în loc să intre. Se poticni.

– Nu. Nu sunt bine, recunoscu ea.

Doar brațele lui Quinn o împiedicară să se prăbușească la pământ.

Tonurile seducătoare ale diamantului țeseau o vrajă în jurul ei, stârnindu-i o usturime în palmă. Răsuflarea i se poticni și ea.

O străfulgerare de plăcere țâșni prin ea, străbătând-o din dreptul sânilor până în pântece, pentru a se concentra apoi între coapsele ei, ca și cum Quinn i-ar fi atins cu limba acel loc special al ei.

Își încleștă ambele mâini pe reverele hainei lui Quinn și se agăță de acestea precum un înecat alunecând la fund pentru ultima dată. El era singura ei ancoră către realitate în fața puterii intense și senzuale a diamantului.

– *Baaghh kaa kkhuun*, șopti ea. Se apropie.

Capitolul 30

– În regulă, până aici ți-a fost. Am terminat-o! Quinn o strânse pe Viola în brațe. Te duc de aici. Nu ești într-o stare în care să poți face asta.

Ea se sprijini de el și inspiră adânc. Aproape că îi dădea dreptate. Nici măcar nu îl găsise încă pe Chesterton, și deja era în pericol de a se pierde în fața chemării seducătoare a diamantului.

Apoi își dădu seama că, dacă se concentra pe bătăile puternice ale inimii lui Quinn, acel bubuit reușea să acopere vocea diamantului *Baaghh kaa kkhuun*. Se opri din tremurat și își încolăci brațele în jurul taliei lui. Viola își lipi urechea de pieptul lui și se hrăni din forța lui. În minte i se cristaliză un singur gând, cu o claritate și o strălucire ce depășeau cea mai de preț nestemată.

Îl iubea pe bărbatul acesta.

Chiar dacă sfârșea compromisă. În mijlocul unui scandal. Abandonată unui dezastru cum nici nu putea să își imagineze.

Îl iubea pe Greydon Quinn.

El avea nevoie ca ea să îl ajute cu un lucru mărunt, să șterpelească o bijuterie de la un bărbat care comisese o crimă și care ar fi fost dispus să repete isprava pentru a obține piatra prețioasă. Apoi trebuia să i-o dea lui Greydon. Era ceva simplu, la drept vorbind, comparat cu iubirea pe care i-o purta. Ar fi putut s-o facă și cu ochii închiși dacă ar fi fost nevoie.

Își ridică privirea spre el, iar el o sărută. Răsuflarea și sufletele li se împletiră, încâlcindu-se; inseparabile. Când buzele li se despărțiră, ea îi zâmbi, cu vederea limpede și cu mintea neafectată de glasul monoton al diamantului.

– Sunt pregătită, Quinn. Pot să o fac. Aruncă o privire pe alee, spre silueta cufundată în umbră ce se îndrepta înspre ei. Ăla e el. Însă am nevoie să faci ceva pentru mine.

– Ce anume.

– Fluieră ceva.

– Poftim?

– Orice. Fluieră. Trebuie să te pot auzi.

Quinn începu să fluiere o versiune vioaie a *Rule Britania*.

Zumzetul grav al diamantului începu să acopere cântecul lui Quinn.

– Nu, nu asta. Viola se întări sufletește, respingând glasul Sângelui Tigrului. Cântă-mi ceva în surdină. Un cântec de dragoste.

Quinn trecu la fascinantul *The Water is Wide*. Vibrația profundă a iubirii pline de dor și frustrare reverberă în pieptul ei, iar sunetul diamantului păli.

– E mult mai bine, spuse Viola, petrecându-și mâna pe sub brațul lui și pornind spre domnul Chesterton.

În ochii lui, ea și Quinn ar fi trebuit să pară doi iubiți plimbându-se pe aleile întunecate în căutarea locului perfect pentru o tăvăleală.

Domnul Chesterton înaintă, aproape ciocnindu-se cu ei pe cărarea îngustă.

Alți câțiva pași, apoi Viola se prefăcu a se poticni cu vârful piciorului într-o rădăcină dezgolită și căzu în față, agățându-se de domnul Chesterton într-un gest care, spera ea, aducea convingător de mult cu panica unui om care nu voia să aterizeze cu fața în jos pe pământ. Când mâinile lui cărnoase o prinseră de umeri, mâna ei se strecură în vesta lui și luă în palmă tabachera de argint.

– Draga mea, ești bine? Quinn o prinse și o trase din nou lângă el, luându-i tabachera și ascunzând-o în buzunarul lui dintr-o singură mișcare discretă. Mulțumesc, domnule, pentru ajutorul

dumneavoastră. Dădu să plece în grabă cu Viola. Chiar nu ar fi trebuit să bei atât de mult vin de Xeres după cină. Haide, scumpa mea, să mergem acasă!

Viola abia de atingea solul cu picioarele, târâtă fiind de Quinn, însă nici nu făcuseră zece pași, când domnul Chesterton țipă după ei să se oprească.

– Da, voi doi, mârâi el. Întoarceți-vă!

Cu inima cât un purice, Viola și Quinn se întoarseră spre domnul Chesterton. Lumina stelelor scânteie pe țeava unui pistol. Nu se gândise la riscul ca acesta să vină înarmat.

Quinn se puse în fața ei pentru a o apăra.

– Care ar fi problema, bunul meu domn?

– Știi bine, spuse Chesterton pe un ton din care picura răutatea. Spune-i târfei tale să mi-l dea înapoi.

– Ei, ia ascultă...

– Nu, tu ascultă. V-ați gândit să profitați de un om la adăpostul întunericului, ei, tu și ticăloasa ta cu degete abile? Și aproape v-a ieșit figura. Acum dați-mi-l înapoi! Când Quinn nu se clinti, Chesterton ridică pistolul. Morții sunt ușor de percheziționat.

– Ne cerem scuze, domnule, se grăbi Quinn să spună, băgând mâna în buzunar și scoțând tabachera de argint. Luați-o, și nu pățește nimeni nimic.

Aruncă tabachera spre tufa mare de liliac de lângă Chesterton, argintul acesteia scânteind când se rostogoli prin aer.

– Fugi!

Quinn se întoarse și o îmbrânci pe Viola pe alee.

Ea își ridică fustele și o luă la fugă, mișcându-se cât putea de repede. Quinn era chiar în spatele ei, alergând în același ritm cu ea. Auziră foșnet de tufiș în urma lor, iar aerul se umplu de parfum de liliac zdrobit. Domnul Chesterton scotocea prin tufă după tabacheră, blestemând asiduu în timp ce o căuta frenetic.

Se auzi un foc de armă. Glonțul sfâșie desișul de mesteceni pe lângă care tocmai trecuse Viola, făcând să tremure trunchiurile lungi și subțiri ale acestora. Viola avu impresia că îi crescuseră aripi la picioare și lungi pasul când văzu cărarea cotind brusc. Quinn, venind din spatele ei, o încurajă să înainteze. Viola începu

să simtă o înțepătură în coaste. Nu reușea să tragă suficient aer în piept cât să meargă mai departe. Când se opri, Quinn o luă pe sus și o întinse peste umărul lui.

Deși nu se auzeau pași de urmăritori, Quinn nu se opri până nu ajunse la trăsura pe a cărei capră îi aștepta Sanjay. Quinn deschise cu brutalitate portiera trăsurii și o aruncă pe Viola în ea.

– Dă-i bice! țipă el la Sanjay de pe treapta trăsurii, fără a mai aștepta să ajungă și el înăuntru și să închidă portiera.

Sanjay plesni hățurile peste spinarea celor doi cai, iar trăsura porni greoaie, dispărând în noapte cu huruit de roți pe pietrele cubice.

Quinn închise portiera în urma lui și se instală pe catifeaua moale de lângă ea. Lumina galbenă proiectată de felinarele stradale îi scotea puternic în evidență trăsăturile feței, pe fundalul umbrelor adânci, în timp ce trăsura gonea de la un stâlp la altul.

Încă răsuflând sacadat, Viola fu copleșită de disperare. Simțea o durere în piept. Atâta efort. Atâtea cheltuieli. Atâta goană prin capitalele Europei, și, în final, tot pierduseră diamantul.

– Îmi pare atât de rău, murmură ea.

– Pentru ce?

Ea își dădu ochii peste cap.

– În caz că nu ai observat, am pierdut diamantul.

Quinn băgă o mână adânc în buzunarul lui și scoase o tabacheră de argint.

– Te referi la acest diamant.

Deschise tabachera, iar ea auzi zumzetul grav scos de *Baaghh kaa kkhuun*. Îi recunoscu vocea, dar era mai slabă decât înainte. Nu mai era nevoită să lupte împotriva chemării ei seducătoare. Iubirea ei față de Quinn îi alungase din inimă dorința stârnită de nestemată. Aceasta nu o mai putea ispiti cu seducția ei fascinantă.

– Cum ai...?

Quinn închise tabachera, iar glasul diamantului păli, redevenind un zumzet discret. Viola se întrebă dacă nu cumva doar în amintire îl mai auzea.

– Pur și simplu i-am aruncat domnului Chesterton vechea tabacheră a unchiului meu Bertram. Cutiile de argint arată toate la fel în întuneric.

Viola își încolăci brațele în jurul gâtului lui Quinn.

– Ești genial! Acum, Sanjay îl poate duce înapoi la templu, și nu o să te mai tulbure gândul la el.

– Poți renunța la el cu inima împăcată? întrebă Quinn, trăgând-o într-o îmbrățișare.

– Mai mult decât împăcată.

Era atât de ușurată și de fericită, încât nu se putea gândi la nimic altceva în afară de bărbatul ale cărui brațe puternice o înconjurau.

Gonind prin noapte spre casa din oraș a lui Quinn, nici unul din ei nu observă că erau urmăriți de o altă trăsură, rămasă la câteva cvartale în urma lor.

Viola și Quinn îl lăsară pe Sanjay să deshame caii în grajdul din spatele casei din oraș. Quinn încercase să îl ajute, însă prințul insistase că, atâta timp cât se afla pe pământ englez, trebuia să păstreze aparențele cum că era un simplu servitor.

– În plus, îți sunt profund îndatorat, sahib. Ai recuperat o comoară de neprețuit pentru poporul meu, spuse Sanjay, în ochii lui negri scânteindu-i fericirea.

Viola observă că pe moment Quinn nu se grăbise să confirme presupunerea lui Sanjay că Sângele Tigrului avea să se întoarcă acolo unde îi era locul. Se întoarseră în casă în tăcere, intrând pe ușa din spate și trecând prin bucătărie.

– Dar intenționezi să trimiți diamantul înapoi în Amjerat, nu-i așa? îl întrebă Viola, odată ce ajunseră pe coridorul ce ducea la salonul din față.

Spera că nestemata nu își încleștase ghearele și în inima lui, stârnindu-i aceeași dorință pe care o trezise în ea.

– Așa intenționam, spuse Quinn încet, ajutând-o pe Viola să își dea jos pelerina. Dar, după cum spune și Robert Burns, „Cele mai bune planuri ale șoarecilor, la fel ca ale oamenilor, se risipesc".

– Ce vrei să spui?

– Vrea să spună, dulceață, că nici măcar un tip așa sclifosit ca el nu poate să prevadă tot ce-i rezervă soarta. Willie se ridică din umbra unuia dintre fotoliile cu brațe, sprijinind un tromblon în scobitura cotului. Ei, haide, doamna mea, nu te uita așa șocată la bătrânul Willie. Doar știai că o să vin să-mi iau ce mi se cuvine. Nu mi-ai promis să mă plătești pentru informațiile pe care le-ai stors de la mine în după-amiaza asta?

– Ba da, dar nu ar fi trebuit să vii aici, Willie, spuse Viola, aruncându-i o privire din spatele lui Quinn. Fiecare fibră din corpul acestuia stătea să plesnească de încordare când se puse scut între ea și Willie. Viola știa că regreta faptul că, pentru a doua oară în noaptea aceea, insistase să păstreze Sanjay revolverul lui. Nu o să-ți dăm diamantul roșu.

– Pe toți dracii, nu, și nici nu l-aș vrea. Ce ar putea un tip atât de simplu ca mine să facă cu așa ceva? V-am așteptat aici încă de când ați plecat astă-seară fiindcă altceva am de gând să obțin de la voi. Zâmbetul mieros al lui Willie deveni aspru. Doar nu credeai că o să te descotorosești de mine doar cu un mic rubin, ei? Vreau pumnul acela de pietre netăiate cu care s-a tot lăudat locotenentul în gura mare. Fii drăguță și dă o fugă să mi le aduci, doamna mea, cât stau eu cu tromblonul ațintit pe cele mai importante părți ale amantului tău.

– Așa ceva e scandalos! spuse Viola, sperând să îl intimideze cu tonul ei de indignare aristocratică, așa cum o mai făcuse de câteva ori.

– Tacă-ți fleanca, doamna mea! Altfel s-ar putea ca degetele mele să alunece pe trăgaci și să nimeresc ceva ce locotenentul îndrăgește chiar mai mult decât bijuteriile.

Willie râse zgomotos de propria glumă.

– Du-te, Viola, spuse Quinn încet. Willie probabil nu auzise nuanța de amenințare calmă din vocea lui, însă Viola da. Știi unde le păstrez.

Cu inima strânsă, Viola îi lăsă pe cei doi bărbați în salonul din față și urcă scările spre dormitorul lui Quinn. Știa că nu era cazul să caute mai întâi în seif. Fidel obiceiurilor sale, lăsase mica avere reprezentată de bijuterii în sertarul lui cu ciorapi.

Turnă conținutul ciorapului pe cuvertura de damasc împăturită la picioarele patului lui. Willie nu știa cât de multe pietre prețioase conținea cu adevărat colecția lui, așa că Viola le selectă rapid pe cele mai puțin prețioase, băgându-le înapoi în ciorap, având grijă să strecoare și un mic rubin, două smaralde și unul dintre diamante, pentru a nu stârni bănuieli.

Puse cele mai valoroase pietre prețioase într-un alt ciorap din comoda cu sertare a lui Quinn, apoi porni spre ușă.

Tresări când de la parter răsună un bubuit asurzitor și fu lovită de o ploaie de așchii mici. Focul tras din tromblon făcuse o gaură de mărimea unui pumn în podeaua camerei, la doar câțiva metri de locul unde se afla ea.

Capitolul 31

– Quinn! Viola o luă la fugă spre scări și coborî tropăind până la primul palier. De acolo vedea limpede salonul, în care Quinn și Willie se luptau să pună mâna pe armă. Deși nu putea trage decât un singur foc, tromblonul era formidabil pe post de bâtă. Willie izbea în toate direcțiile, făcând țăndări o vază de porțelan albastru cu alb și zdrobind o măsuță în stil Ludovic al XIV-lea.

– Viola, stai departe! îi strigă Quinn.

Ea se așeză pe trepte, privind printre barele balustradei, incapabilă să își desprindă privirea de la lupta care se dădea într-un cerc strâns. Voia să îl ajute pe Quinn, dar era conștientă că risca să îi distragă atenția. Își strânse fusta între degete și speră că următoarea lovitură a lui Willie nu avea să îl nimerească pe Quinn în cap.

Quinn fentă în dreapta, apoi strecură o stângă zdrobitoare în falca lui Willie. Individul își dădu ochii peste cap și căzu grămadă la podea.

Viola oftă ușurată și dădu să se ridice, când o altă bubuitură puternică o făcu să încremenească. Ușa de la intrare se deschise larg, atârnând în balamalele acum distruse. Un șir de sticleți

în uniforme bleumarin se năpustiră înăuntru și îi înconjurară pe Quinn și pe Willie, care era căzut la podea, în salon.

Hubert Fenimore, bărbatul pe care Viola îl văzuse acceptând falsul diamant în numele reginei, intră pe ușă și porni spre salon, dându-și pelerina pe spate cu un gest arogant.

– Excelent lucrat, Lord Ashford, spuse el, înclinându-se foarte vag în fața lui Quinn. Ai reușit să ni-l oferi pe tavă pe Hoțul de Bijuterii din Mayfair. Fenimore arătă spre silueta leșinată a lui Willie. Domnilor, arestați-l pe bărbatul acela!

Sticleții îl luară pe sus pe Willie și îl scoaseră pe ușă, lovindu-l de câteva ori cu scăfârlia de cadrul acesteia.

Viola îi privi șocată, cu gândurile învălmășindu-i-se nebunește.

Quinn îi spusese probabil lui Fenimore că lucra mână în mână cu Hoțul de Bijuterii din Mayfair. Vechiul coleg de școală al lui Quinn nu ar fi avut cum altfel să știe despre legătura dintre el și faimosul infractor.

„Intenționa să mă dea pe mâna autorităților."

Se îndoi de la mijloc ca și cum ar fi fost izbită în burtă.

Ea îl iubise. Avusese încredere în el.

Iar el o trădase.

Gestul lui era cu mult mai grav decât nestatornicia prostească a lui Neville. Când Neville o respinsese, o făcuse doar din cauza faptului că vărul ei furase poziția și mijloacele financiare ale familiei ei.

Însă Quinn îi furase inima.

Era doar un noroc chior faptul că demnitarul îl confundase pe Willie cu celebrul hoț. Și era doar o problemă de timp până când Quinn avea să îi corecteze presupunerea greșită.

Cu inima grea de tristețe, Viola își scoase inelul cu șarpe și îl lăsă pe palier. Urcă din nou scările, pe furiș, apoi coborî pe scara de serviciu. Se strecură pe aleea din spatele șirului de case elegante, evitând grajdurile pentru a nu da ochii cu Sanjay, și traversă în întuneric spre strada principală, sperând să își poată găsi o birjă.

Strânse ciorapul la piept, dorindu-și să fi fost mai generoasă cu porția de bijuterii pregătită pentru Willie, căci acum îi aparțineau

ei. Nu putea să mai piardă timpul cu o împărțire mai corectă a comorii pe care o câștigase.

Adevăratul Hoț de Bijuterii din Mayfair trebuia să dispară.

Quinn și Hubert îi priviră pe sticleți ducându-l pe Willie pe sus. Odată ce aceștia se îndepărtară îndeajuns cât să nu îi mai audă, Hubert își drese vocea zgomotos.

– Sunt sigur că înțelegi, Ashford, că nu pot să recunosc în mod public rolul pe care l-ai jucat în arestarea hoțului.

– Firește, spuse Quinn. Aș prefera să nici nu o faci.

Deci Hubert intenționa să își revendice pentru el recompensa pentru capturarea Hoțului de Bijuterii din Mayfair. Nu avea decât să o facă. Mai ales că Willie avea să își strige nevinovăția din toți rărunchii odată ce își revenea în simțiri. Nimeni nu ar fi crezut că un cârpaci atât de grobian ar fi putut fi responsabil pentru șirul de tâlhării care nu puteau fi descrise decât ca furturi elegante.

Quinn spera din tot sufletul că Viola avea să rămână în siguranță sus până reușea să îl scoată pe Fenimore pe ușă, ca nu cumva individul să apuce să se răzgândească.

Ochii spălăciți ai lui Hubert se fixară asupra lui.

– Ne-am înțeles, deci. Mai e ceva.

– Da. Sper că ai reușit să obții un decret care să îl reinstaureze pe tron pe prințul Sanjay, spuse Quinn.

– O, asta. Iată-l! Fenimore scoase din buzunarul vestei un document purtând pecetea regală. E pentru binele nostru să ne arătăm bunăvoința în încercarea de a liniști acum apele tulburi din India. Presupun că prințul tău ne va ajuta să calmăm spiritele.

– Își va conduce poporul cu înțelepciune, spuse Quinn, știind că era posibil ca Sanjay să nu îi conducă în direcția pe care și-ar fi dorit-o Fenimore.

Fenimore îi întinse documentul, dar, când Quinn dădu să i-l ia, îl trase înapoi.

– Chesterton e mort, spuse Fenimore sec.

– Poftim?

– Cadavrul lui a fost găsit în Vauxhall la scurt timp după ce cupeul tău a plecat din grădina de agrement. O singură rană.

Cel mai probabil, un tip de sabie. O armă de militar. Hubert arcui o sprânceană spre Quinn. Ai idee cine ar fi putut să îl ucidă?

În mod evident, cel care intenționase să cumpere diamantul roșu de la Chesterton nu fusese amuzat când tabachera unchiului Bertram se dovedise a fi goală.

– Nu? spuse Hubert. Eu am o teorie care te include și pe tine, prietene. Presupun că te afli în posesia adevăratului diamant. Nu s-a găsit nici o piatră prețioasă asupra cadavrului.

Continuă să fluture în față și în spate decretul care ar fi reinstaurat domnia lui Sanjay, ca și cum Quinn ar fi fost o cobră pe care încerca să o hipnotizeze.

– Facem schimb. Diamantul roșu în schimbul regatului pentru prietenul tău.

Sinceritatea, susținea întotdeauna Viola, era cea mai bună politică. Pentru o hoață, ținea destul de mult la adevăr. Quinn speră că acesta avea să fie în avantajul lui acum, când scoase din buzunar tabachera în care se afla nestemata.

– Poftim! I-o întinse lui Hubert, având grijă să nu o lase în mâinile lui câtă vreme nu se vedea în posesia documentului. Indiferent dacă mă crezi sau nu, Chesterton era în viață când l-am văzut eu ultima dată în seara asta. Nu mă deranjează să dau diamantul pe mâinile agenților Coroanei, dar te avertizez: *Baaghh kaa kkhuun* are câteva proprietăți bizare.

Cei doi bărbați făcură schimbul, tabachera pe hârtie, dintr-un singur gest rapid.

– Nu va ieși nimic bun din prezența diamantului în Anglia, spuse Quinn. Te sfătuiesc să îți încurajezi superiorii să îl returneze în templul lui Shiva, de unde a fost luat.

Hubert râse.

– Crezi că superiorii mei vor afla vreodată că nestemata aflată acum în tezaurul reginei nu este cea autentică? Nu, bătrâne, eu voi păstra secretul tău despre uciderea lui Chesterton, iar tu îl vei păstra pe al meu. Diamantul ăsta nu va ajunge niciodată în Tezaurul Regal și sunt al naibii de sigur că nici nu va fi returnat vreunui templu păgân. Deschise tabachera și coborî privirea asupra nestematei. E al meu.

Hubert luă diamantul în mâna goală.

– Nu, Fenimore, nu face asta!

Bărbatul își închise pumnul peste nestemată, cu ochii scuipând flăcări.

– *Îți dai seama ce înseamnă asta, nu?* Voi putea părăsi micul și soiosul birou de la guvern și să fac absolut orice am eu chef. Ba chiar aș putea să te cumpăr și să te vând pe tine, Ashford! Cu tot cu cea mai mare parte din înalta nobilime, acum, că mă gândesc mai bine.

Întregul corp al lui Fenimore fu cuprins de un tremur puternic, însă nu își slăbi strânsoarea de pe diamant. Își înclină capul ca și cum ar fi ascultat atent.

– Auzi?

Quinn nu auzea nimic, dar recunoscu expresia abătută și fascinată de pe chipul vechiului său coleg de școală. Văzuse aceeași expresie pe fața Violei când ascultase chemarea nestematei. Diamantul își dezlănțuise puterea de seducție.

– Dă-i drumul, altfel o să te ucidă, omule!

Quinn făcu rapid un pas în față și încercă să deschidă cu forța palma lui Fenimore.

– Nu! E al meu.

Cu o forță supranaturală dată de Sângele Tigrului, bărbatul mai mărunt îl împinse deoparte cu atâta putere, încât Quinn zbură prin aer și se izbi de lambriurile de mahon.

Alunecă și ateriză cu o bufnitură pe podeaua de scânduri. Când își duse degetele la ceafă, simți un cucui dureros ce tocmai începea să se formeze. Quinn se scutură, întrebându-se dacă nu cumva își pierduse cunoștința pentru o clipă.

Aproape nu îl mai recunoștea pe Hubert. Albul ochilor lui Fenimore era inundat de o lumină nefirească, iar irișii săi păliseră până la nuanța seului învechit de trei zile. Mâna în care strângea diamantul începu să tremure violent.

– Nu pot să-i dau drumul, spuse el împleticit. Fenimore se zgâi la propriul pumn, apoi începu să țipe și să încerce să își descleșteze degetele cu cealaltă mână. Pielea i se acoperi de bășici.

Se prăbuși la podea, zvârcolindu-se în agonie.

Quinn dădu să se năpustească spre el, pentru a încerca să-i smulgă cu forța diamantul, însă fu prins de la spate de două brațe puternice. Sanjay se strecurase în încăpere la fel de silențios ca un piton alunecând peste o stâncă.

– Nu, sahib. Sanjay se strădui să îl oprească pe Quinn. E prea târziu. Când diamantul se hrănește cu un suflet, e prea puternic să i te poți împotrivi. Dacă îl atingi, *Baaghh kaa kkhuun* nu va face decât să te consume și pe tine.

Spatele lui Fenimore se arcui, iar fălcile i se încleștară. Convulsiile încetară brusc și un șuvoi lung de aer îi scăpă dintre buze. Apoi întregul corp i se relaxă, mai puțin pumnul care ținea încleștat diamantul.

– A murit, spuse Sanjay. Acum poți să îi iei nestemata în siguranță, dar nu o atinge cu mâna goală.

Quinn îngenunche lângă Fenimore și îi desfăcu degetele. Scoase o batistă din buzunar și o folosi pentru a lua diamantul din gaura formată de arsura din palma victimei sale. Lăsă piatra să cadă înapoi în tabachera de argint și închise capacul.

– Ia de aici obiectul blestemat, îi spuse lui Sanjay. Se aplecă să ridice documentul care reinstaura domnia prietenului său în Amjerat. Probabil o scăpase când Fenimore și forța malefică a diamantului îl aruncaseră până în celălalt capăt al încăperii. Și ia și asta.

Ochii negri ai lui Sanjay trecură în grabă peste document.

– Ai reușit, prietene! Prețul plătit a fost mare, dar ai reușit și să îmi oferi din nou regatul, și să recuperezi comoara poporului meu. Îți datorez mai mult decât ți-aș putea oferi vreodată. Cum te pot ajuta?

– Deocamdată, m-aș mulțumi dacă ai fugi după un doctor. Unul deosebit de prost, dacă se poate. Am nevoie de cineva care să confirme că Hubert a murit de un atac de cord sau de o formă agresivă de variolă. Își trecu o mână peste față, simțindu-se atât de obosit, încât ar fi putut să doarmă o săptămână întreagă. Viola, ești în siguranță acum. Poți să cobori.

Nu primi nici un răspuns.

Porni în sus pe scări, strigând-o, dar se opri pe palier când simți ceva scârțâind sub călcâiul cizmei sale. Se deformase sub greutatea lui, dar recunoscu oricum bucata de aur și argint boțită acum ca fiind inelul ei cu șerpi.

Verigheta ei.

Cuprins de panică, urcă în fugă restul scărilor.

Capitolul 32

– Oh, Ashford, ce mult mă bucur să te văd, băiete drag, spuse contesa văduvă de Meade, traversând salonul spre el cu mâna întinsă. Era atât de evident derutată de sosirea lui în toiul nopții, încât nu se obosise să se îmbrace, venind în întâmpinarea lui în cămașă de noapte și halat de casă. Părul ei cenușiu i se revărsa pe spate într-o coadă împletită lungă. Asta a fost o noapte foarte ciudată, cu adevărat foarte ciudată.

– Viola e aici?

Îi prinse mâna între ambele mâini în loc să i-o sărute așa cum impuneau bunele maniere.

– Uite, poftim! Fără mărunțișuri agreabile, fără să mă întrebi nimic de sănătate. Nu te porți deloc politicos, iar ăsta e un alt lucru care mi se pare ciudat. Îl bătu pe umăr și se așeză pe micuța canapea uzată. Flutură distrată din mână, făcându-i semn să se așeze și el. Nu, Viola nu e aici, dar a fost. Să cer să ni se aducă un ceai?

– Nu, mulțumesc. Unde se află acum?

– O, habar nu am, răspunse Lady Meade. Fata mă supără ceva de groază. A venit acasă în miez de noapte. Mi-a lăsat un ciorap plin cu pietre prețioase, fără nici o explicație despre cum a ajuns să le aibă, apoi a plecat. Pietre prețioase netăiate! Acum te întreb și pe tine, ce să cred? Ce-o să mă *fac* cu ele?

Contesa văduvă era într-adevăr foarte neputincioasă în materie de lucruri practice. Tonul plângăreț al femeii în vârstă îl făcu

pe Quinn să înțeleagă cât de grea fusese povara pe care o purtase Viola de la moartea tatălui ei încoace.

– Are acele pietre prețioase de la mine.

– Oh. Ei bine, asta e în regulă, deci, nu-i așa? Oftă ușurată. Nu aș vrea să gândesc lucruri necurate, dar, sincer, tu ce ai fi crezut să fi fost în locul meu?

– Cred că ar trebui să vă spuneți că fiica dumneavoastră vă iubește și încerca să vă asigure bunăstarea, doamnă, răspunse Quinn țâfnos. Acum, vă rog, am nevoie să vă amintiți. Ce anume v-a spus Viola când a plecat?

– Ei bine, eram atât de fâstâcită de toate acele pietre prețioase, încât nu sunt sigură că am fost prea atentă. Și de ce mă întrebi pe mine? E soția ta. Lady Meade se întoarse spre el și îl studie cu un ochi pe jumătate închis. Cumva ați avut o ceartă ca între îndrăgostiți? Ce ți-a spus înainte de a pleca de acasă?

Quinn își sprijini coatele pe genunchi și își îngropă fața în palme.

– Presupun că nu am fost nici eu atent.

Habar nu avea ce o făcuse să plece atât de grăbită. Își derulă în minte evenimentele din seara aceea. Ultima dată când o văzuse fusese în toiul luptei cu Willie, când îi ceruse să stea deoparte. Apoi în casă năvăliseră Fenimore și sticleții acestuia și îl arestaseră pe plasatorul ei, crezând că el era Hoțul de Bijuterii din Mayfair.

Să fi fost acesta motivul? Îi fusese oare teamă că Willie avea să-și revină în simțiri și să o demaște?

– A luat ceva cu ea? întrebă Quinn.

– Ba bine că nu! Mi-a luat tot mărunțișul, spuse Lady Meade indignată. Dar presupun că acele pietre prețioase valorează ceva mai mult de atât.

– Cu mult mai mult, după părerea mea.

– O! Și a luat una dintre franzelele de ieri.

„Am nevoie de ceva în stomac dacă vrei să-ți fiu o companie plăcută pe durata traversării. Pâine, de preferat". Cuvintele Violei când urcase la bordul navei *Minstrel's Lady* îi reveniră în minte, chinuindu-l. Se pregătea să pornească pe mare.

– O, Doamne, ar putea să plece oriunde.

Quinn țâșni spre ușă fără a se obosi măcar să arunce un rămas-bun către Lady Meade. Avea să-și ceară scuze mai târziu, dacă era nevoie. Dacă nu reușea să o ajungă din urmă pe Viola înainte să apuce să se îmbarce pe cheile Londrei, nu avea să o mai găsească niciodată, decât dacă voia ea să fie găsită.

Se crăpa de ziuă când Viola ajunse pe debarcaderul de la Wapping, dar oamenii se apucaseră deja de treabă, încărcând și descărcând vasele ce se pregăteau de plecare. Aromele puternice de frunze de tutun și de boabe de cafea se amestecau cu mirosul de gudron, cu putoarea pieilor și cu aburii înțepători de rom. Lanțurile prinse de macaralele de descărcare zăngăneau, iar muncitorii mormăiau un cântec marinăresc gălăgios și deșucheat în timp ce mânuiau frânghiile încărcate cu greutăți. O pădure de catarge se legăna și se ridica în ritm cu valurile Tamisei și un vas cu aburi pregătit de plecare scuipa nori negri de fum.

Viola nu își putea permite un bilet pe vasul cu aburi, nici măcar dacă ar fi fost dispusă să călătorească la clasa a treia. Merse mai departe, îndreptându-se spre navele mai mici gata de plecare, căutând ceva precum *Minstrel's Lady*, care ar fi putut oferi și locuri pentru pasageri la un preț mai mic. Puținii bani pe care îi avea trebuiau să îi ajungă o vreme, cel puțin până cobora undeva pe uscat și se dumirea ce să facă mai departe.

Ar fi putut să continue furturile, își aminti, dar stomacul i se întorcea pe dos când se gândea la așa ceva. Faptul că fusese atât de aproape de a fi arestată se dovedise un duș cu apă rece. Pentru prima dată, simțea greutatea deplină a consecințelor faptelor ei și nu putea îndura gândul ca mama și sora ei, pentru a nu mai vorbi despre micuța Portia, aveau să ducă povara rușinii ei.

Trebuie să își găsească de lucru. Ceva cinstit. Ar fi putut să se angajeze ca guvernantă sau ca preceptor sau chiar ca fată de prăvălie, păstrându-și conștiința curată. Dar trebuia să plece din Anglia înainte ca sticleții să descopere că arestaseră pe cine nu trebuia și să vină să o caute.

Și trebuia să stea cât mai departe posibil de Quinn.

Inima i se strânse dureros în piept când se gândi la el. Un nod de afecțiune i se puse în gât. El o trădase, dar ea încă îl iubea. De ce nu avea și inima ei un robinet pe care să îl poată închide?

Își trecu singura valiză în cealaltă mână și își croi drum prin mulțimea de oameni ce forfoteau pe chei.

– Cel puțin Quinn nu poate spune că nu călătoresc cu bagaje puține, murmură ea.

– Dar dacă nu îl încântă deloc ideea să călătorești în general? hurui o voce masculină din spatele ei.

Se întoarse și dădu cu ochii de Quinn, care o urmărea. Acesta îi zâmbi.

Naiba să-l ia de bărbat! Mai avea și tupeul să zâmbească.

– Ce dorești de la mine, Quinn? Un sărut al lui Iuda? Privirea ei se plimbă neliniștită în toate părțile, căutând autoritățile pe care probabil le târâse după el. O, nu. Ce prostie din partea mea! Tu preferi să le-o tragi celor pe care intenționezi să-i trădezi.

Sprâncenele lui se ridicară la auzul acestei obscenități aruncate din senin.

– Să îi trădez? La ce te referi?

– I-ai spus domnului Fenimore că ești mână în mână cu Hoțul de Bijuterii din Mayfair. Din fericire pentru mine, el a crezut că Willie e complicele tău. Se răsuci pe călcâie și porni din nou cu pas hotărât. El își potrivi pasul cu al ei. Însă Willie mă va denunța în scurt timp, deci Fenimore probabil știe deja și e pe drum încoace pentru a mă lua în custodie.

– Nu e nimeni pe urmele tale, Viola. Cine ar crede vreun cuvânt din ce spune Willie? Eu sunt singurul suficient de neghiob cât să-mi doresc să te iau în custodie, spuse Quinn, și nu te-aș da niciodată pe mâna autorităților. În plus, Fenimore e mort.

Ea se opri și îi aruncă o privire piezișă.

– Nu eu l-am ucis, dacă la asta te gândești. Diamantul a făcut-o. Exact ca în cazul lui de Foix. Quinn ridică din umeri. Dar Sanjay și-a primit principatul înapoi, iar Sângele Tigrului se va întoarce în templul lui Shiva.

– Oh! O luă din nou la pas. Felicitări! Ți-ai îndeplinit țelurile.

– Am făcut mult mai mult de atât. Întinse mâna și îi luă valiza, continuând să meargă în pas cu ea.

– Oh?

El o opri punându-și o mână pe antebrațul ei.

– M-am îndrăgostit.

– Oh!

Quinn îi luă mâna și i-o duse la buze, depunând un sărut tandru în palma ei.

– Te iubesc, Viola. Dacă ești în continuare hotărâtă să fugi din țară, voi fugi cu tine, dar eu sper totuși că vei rămâne aici cu mine.

Inima ei tresări la aceste cuvinte, dar știa că el nu intenționase nici o clipă să rămână în Anglia.

– Nu te întorci în India?

Fusese primul lui gând atunci când aflase despre răscoală.

Sprâncenele lui se împreunară într-o vagă expresie de încruntare.

– Nu. Tatăl meu e bolnav. Din câte am auzit, e probabil pe moarte. Ceea ce înseamnă că e nevoie de mine acasă.

Viola ridică privirea spre el, simțind tensiunea din felul în care își ținea umerii.

– Dar tu vrei să te întorci în India, nu-i așa?

– Voi iubi întotdeauna tărâmurile acelea, dar, odată ce îmi ocup locul în Camera Lorzilor, voi avea posibilitatea de a face mai mult bine pentru Anglia și pentru țara lui Sanjay rămânând aici decât aș putea să o fac în calitate de ofițer în armată acolo. Își apăsă mâna ei pe piept. Sunt moștenitorul unui titlu care nu îmi era destinat la naștere și care nu ar trebui să fie al meu. Sunt atras de o țară aflată la celălalt capăt al lumii, dar din care am fost exilat. Nu am știut niciodată cu adevărat unde mi-e locul. Îi cuprinse obrazul în palmă. Până acum.

Se aplecă și o sărută din nou, chiar acolo pe docurile Wapping, în fața lui Dumnezeu și a tuturor oamenilor. Trei marinari care treceau pe lângă ei izbucniră în urale zgomotoase.

– Tu ești casa mea, Viola. Alături de tine mi-e locul. Căsătorește-te cu mine!

– Oh, Quinn.

Ar fi vrut să îl creadă. Ar fi vrut să aibă încredere în el, dar fusese nevoită să se descurce singură atâta timp, încât îi venea greu să își pună atât de multe speranțe în altcineva.

– Nu mă iubești?

– Firește că da.

Dacă l-ar fi iubit mai mult de atât, i-ar fi zburat inima din piept încă bătând.

– Nu crezi că te iubesc?

Ea nu îi răspunse imediat.

– Poți să auzi ce îți spune o piatră prețioasă, dar nu poți să simți iubirea pe care ți-o port?

Își lipi fruntea de a ei, și brusc Viola o simți, o proiecție mai intensă decât îi oferise oricare dintre pietrele prețioase pe care le atinsese vreodată. Iubirea lui Quinn se revărsă asupra ei ca o mare caldă, făcând-o să plutească pe valurile ei, aprigă, apoi blândă. Putea să își lase inima și viața în mâinile acestui bărbat.

– O simt, recunoscu ea. Și te iubesc și eu.

– Atunci spune da. Un colț al gurii i se curbă într-un zâmbet. Mi-ai furat deja inima. Poți de acum să îmi iei și ce a mai rămas din mine.

– Când pui așa problema – se ridică pe vârfuri pentru a-l mușca de buza de jos –, ce hoață care se respectă ți-ar putea rezista?

Mulțumiri

Nici o carte nu prinde viață prin eforturile unei singure persoane. *Seducție la prima vedere* nu face excepție. Doresc să transmit cele mai profunde mulțumiri următoarelor persoane:

Aliciei Condon, fabulosul meu editor, pentru că a crezut în premisa poveștii mele și pentru că m-a adus în sânul familiei Kensington!

Natashei Kern, neobositul meu agent, pentru că a crezut în mine! E pur și simplu fantastică.

Lui Ashlyn Chase, partenera mea de critică îndelung răbdătoare, pentru orele de „lectură cu voce tare" și pentru prietenia ei.

Lui Marcy Weinbeck, cititoarea mea de test, pe ai cărei ochi ageri și pe al cărei gust desăvârșit am ajuns să mă bazez.

Lisei Mancini-Verges, o cititoare care mi-a sugerat numele de Greydon Quinn în cadrul unui concurs de pe site-ul meu, acum câțiva ani. Numele mi-a rămas în minte, și sunt încântată că personajul Quinn a căpătat în sfârșit viață în această poveste.

Ție, cititorul care ții această carte în mâini în acest moment. Fără tine și fără imaginația ta care să se adauge cuvintelor mele nu se poate întâmpla nimic magic.

Și, în sfârșit, trebuie să îi mulțumesc iubitului meu soț. După toți acești ani, încă știe cum să îmi ofere momente de neuitat! El este – și va fi întotdeauna – motivul pentru care scriu romane de dragoste.

Nota autorului

Seducție la prima vedere este o operă de ficțiune, dar cuprinde mai multe realități istorice.

Povestea mea începe cu o scenă din *Kama Sutra*, un text hindus din secolul trei scris de un om sfânt, Mallanaga Vatsyayana. Este considerat cu mult mai mult decât un simplu manual de poziții sexuale: precum Kabala și Cântarea lui Solomon, are și implicații spirituale.

Regatul Amjerat din povestea aceasta e propria mea invenție, dar multe principate reale au fost lăsate fără conducătorii lor de drept prin aplicarea în India britanică a Doctrinei Lipsei. Lord Dalhousie a adăugat peste trei milioane de lire sterline în cuferele Companiei Indiei Răsăritene – pe an. În cazul unuia dintre principate, când *rana* a murit fără a lăsa în urmă un fiu care să îi succeadă la tron, regina acestuia, Lakshmi Bai, a adoptat un moștenitor. Cum adopția într-o familie regală era un concept străin pentru britanici, practica nu a fost acceptată de către englezi, iar principatul respectiv i-a revenit Coroanei. Nefiind genul care să se lase ușor dată la o parte, Lakshmi Bai s-a îmbrăcat în armură militară și și-a condus poporul într-o răscoală armată. Rebeliunea a fost înăbușită, dar ea a murit luptând în fruntea oamenilor ei și a devenit un simbol de curaj feminin în India.

Răscoala cipailor e o realitate istorică tristă. Motivul indicat în *Seducție la prima vedere*, cartușele gresate din noile carabine date infanteriștilor, pare a fi fost într-adevăr, se spune, scânteia care a făcut să explodeze resentimentele tot mai ample ale indienilor față de britanici.

Diamantul roșu numit *Baaghh kaa kkhuun* este o altă invenție care îmi aparține. Diamantele roșii există cu adevărat, dar sunt atât de rare, încât puțini bijutieri au văzut vreodată unul – există

mai puțin de douăzeci. Cel mai mare diamant roșu pur din istorie este Moussaief Red. Având doar 5,11 carate, acesta s-a vândut în schimbul sumei de aproape 8 milioane dolari în 2001.

În sfârșit ajungem și la talentul unic al eroinei mele – capacitatea de a primi informații de la pietre prețioase. Aceasta se numește *psihometrie paranormală,* și există unele persoane care pretind că pot afla diverse lucruri despre oameni atingând obiectele personale ale acestora. Unii cred că o parte din energia unei persoane rămâne ca o amprentă pe obiectele din jurul ei. Personal nu am cunoscut pe nimeni care să audă „țipătul pietrelor", dar nici nu voi susține că e imposibil.

Sper că v-a făcut plăcere *Seducție la prima vedere*. Vă rog să îmi vizitați site-ul web, *www.miamarlowe.com*, pentru noutăți privind următoarele mele titluri, concursuri și multe altele. Îmi place foarte mult să primesc vești de la voi!

Vă doresc o poveste de dragoste fără sfârșit.